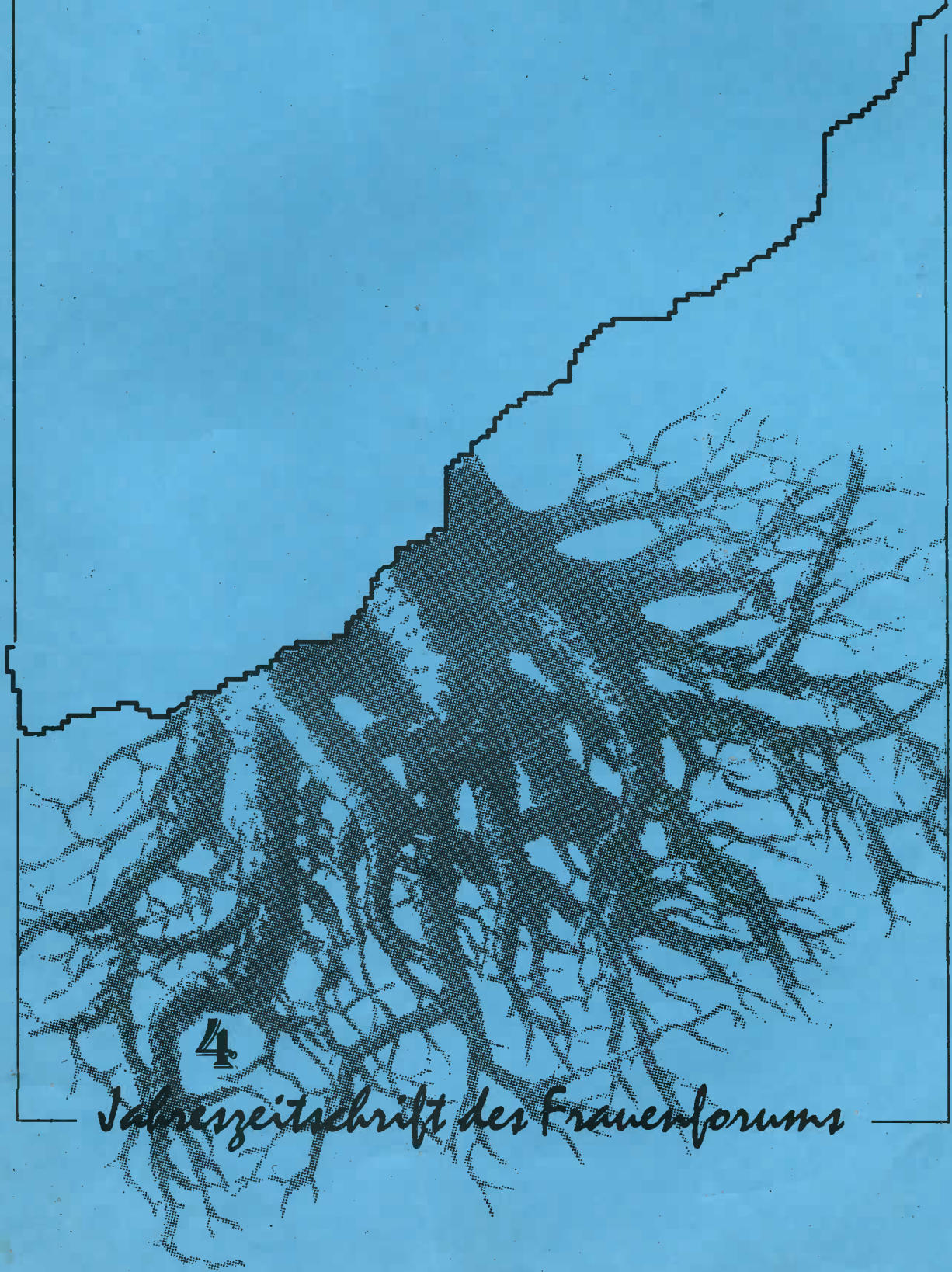

பெண்கள் சந்திப்பு மலர்

1995

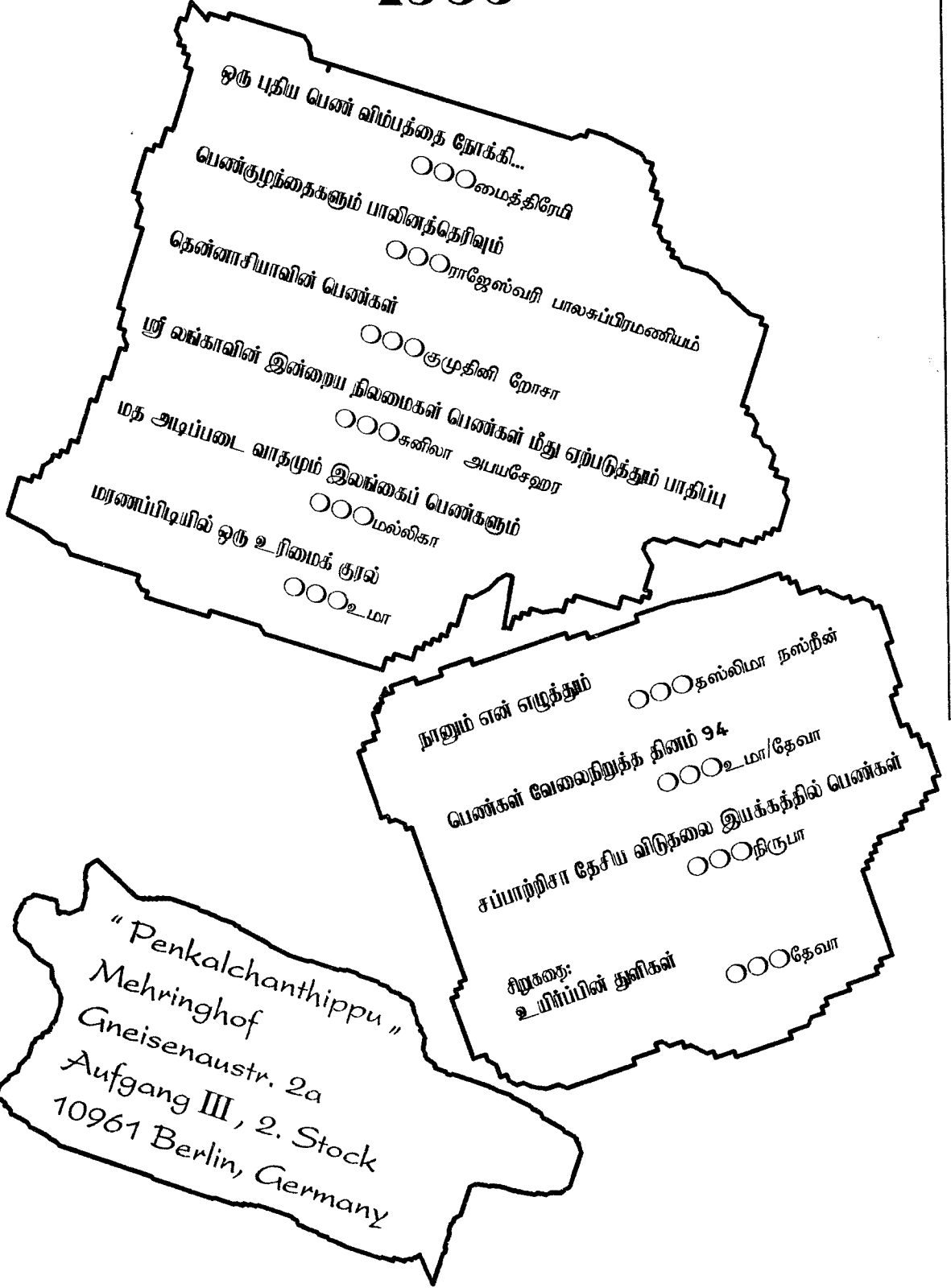

4

Jahreszeitschrift des Frauenforums

பெண்கள் சந்திப்பு மலர்

1995

Jahreszeitschrift des Frauenforums

Frauen, die kämpfen, sind Frauen, die leben

போராடும் பெண்களே தம் வாழ்வை வாழ்கின்ற பெண்கள்

பீவன்களே உயிர் காக்கும் பெண்கள்

ஒரு புதிய பெண் விம்பத்தை நோக்கி. . .

மைத்திரேயி

I

பாரம்பரிய தமிழ்ப்பெண் விம்பம்

இன்றைய உலகின் சந்தைப் பண்டமயமாக்கல், மற்றும் ஆதிக்கம் செலுத்தும் கலாசாரத்திற்குப் பதிலீடு ஆகவும், கலாசாரத்தைத் தேக்கமடையாமல் நகர்த்திச் செல்வதாகவும் மாற்றுக் கலாசாரம் அமைகிறது. இது மாற்றுக் கருத்துக்களை முன்வைக்கும் பொதுசன தொடர்பு சாதனங்கள், மாற்றுவிஞ்ஞானம் சூழல் இயக்கம், பெண்ணிலைவாத அமைப்பு, மூன்றாம் உலக விடுதலை ஆதரவு இயக்கம், ஒன்று பட்ட இடதுசாரி இயக்கம் போன்றவற்றினூடு தனது கருத்துக்கள், செயற்பாடுகளை முன்வைக்கிறது. இவற்றுள் பெண்ணிலைவாத அடிப்படையில் எமது கலாசாரத்தை மீளாய்வு செய்வதும், அடுத்த கட்டத்தை நோக்கிய நகர்வு பற்றிச் சிந்திப்பதும் இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

ஆண் மையப்பட்ட தமிழ்க்கலாசாரத்தில் பெண்ணின் நிலை/மதிப்பு இரண்டாம் தரத்தில் இருப்பது வியப்புக்குரியதன்று. எனினும் ஒப்பீட்டளவில்

- மதம் போன்ற அடிப்படைவாதங்கள் குறைந்த
- கல்வி, பொருளாதார ஸ்திரமுடைய மத்திய வகுப்புப் பெண்கள் கூடிய
- யுத்தம் காரணமாக பல்வேறு நாடு/கலாசாரங்களிடையே உதிரியாகச் சிதறிமிருப்பதால் எமது பாரம்பரியத்தைப் (விரும்பினால்) பேணும் நிர்ப்பந்தம் குறைந்த
- வேறு கலாசாரம் பற்றி அறிய வாய்ப்புக்கூடிய

எம்மிடையே குறிப்பாகப் பெண்கள் நிலை குறித்த விழிப்புணர்வு குறைவாய் இருப்பது வியப்புக்குரியதே. இவ்வகையில் புலம்பெயர் தமிழ்ச் சமூகத்தினிடையே விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய அங்கத்தவருடன் இயங்கும் பெண்கள் அமைப்புக்கள் பாராட்டுக்குரியவை. எனினும் அவர்கள் எதிர்நோக்கும் பணி அளப்பரியது.

எமது பெண்வளர்ப்புமுறை பெண்ணை வீட்டின் எல்லைக்குள் வரையறுப்பதாயும், வளரும் வயதில் “திருமணமே இலட்சியம்,, என்று ஒழுக்க விலங்கு மாட்டி அவர்களின் ஆத்மாவை சிதைப்பதாயும், மாறாகப் படித்து வேலைபார்க்கும் பெண்மீது மேற்படி வரையறைகளுடன் கூடவே வேலை-வீடு எனும் இரட்டைப் பழுவைச் சுமத்தி அவளது ஆளுமை வளர்ச்சியை ஒழிப்பதாயும் அமைகிறது. இங்கு பெண் தனக்கென விருப்பு, வெறுப்புக்களைக் கொண்ட தனி மனுஷியாக அன்றி, குடும்பத்துக்காக, குடும்ப கௌரவத்திற்காக அவற்றைத்தியாகம் செய்யும் ஒரு ‘சுய’மற்ற யந்திரமாக ஆக்கப்படுகிறாள். விளைவு „பெண்புத்தி பின்புத்தி,, என முத்திரை குத்தப்பட்டது தான்.

மேலும் ஆண் மைய சமுதாயத்தில் கருத்து - மொழி, கலாசார விதிகள் ஆண்களாலேயே ஆக்கப்படுகின்றன. விதியாக்கங்களில் பெண்களின் இருப்போ, தேவைகளோ, அபிப்பிராயங்களோ கருத்தில் எடுக்கப்படவில்லை. இதனாலேயே கல்லுகளும், புல்லுகளும் கணவராக அங்கீகரிக்கப்பட்டுத் தாலி, அம்மி, மஞ்சள், குங்குமத்தால் பெண் பிணைக்கப்பட்டுள்ளாள். ஆண், பெண் இருவரும் பங்கேற்கும் அதே வேளை „கற்பு“ மட்டும் பெண்களுக்காயிற்று. பாலியல் பலாத்காரம் புரிந்தவனை விட்டுப் பெண்ணைக் குற்றம் சாட்டும் கருத்துரீதியான கயமைத்தனம் மொழி ரீதியான „கற்பழிப்பு“ என உருவகிக்கப்பட்டது. இவ்வாறான செயற்பாடுகளின் நன்மைகள் ஆணையும், தீமைகள் பெண்ணையும் சென்றடையுமாறு விதிகள் எழுதப்பட்டன.

முழுமானுட சமுதாயத்தையும் குறிக்க „மனிதன்“ எனும் சொல்லைப் (உதாரணம்: மனிதன் ஆதி காலத்தில் ஓர் இடத்தில் நிலையாக வாழவில்லை. பின்னரே அவன். . .) பாவிப்பதன் மூலம் மானுட சமுதாயத்தின் மறுபாதியான பெண்ணின் இருப்பு கருத்து ரீதியாக இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்டது.

பாரம்பரியப் பெண் விம்பத்தை நிலை நிறுத்துவன

ஆதிக்கம் செலுத்தும் கலாசாரத்தை ஆக்கி, நிலை நிறுத்துபவர் ஆண்களே. மேலும் சந்தைமயச் சமுதாயத்தில் பெண்ணும் ஒரு சந்தைப் பொருளே. விப்சார, நீலப் படச் சந்தையில் மட்டும் பெண் விற்கப்படவில்லை; ஏனைய பொருட்களை விற்கும் ஊக்கியாக விளம்பரங்களில் வருகிறாள். இதுவும் கூட சந்தையில் கொள்வனவு சக்தி கொண்ட ஆண்களுக்காகவே. மேலும் விளம்பரங்கள் பெண்ணின் பாரம்பரிய பாத்திரத்தை ஸ்திரீப்படுத்துகின்றன. (உதாரணம்: உணவு, சோப்பு விளம்பரங்கள், மற்றும் ஆணுக்கான நுகர்வுப் பொருட்கள்.) இதுவே நாளாந்த நியமமாகி, வாழ்வின் - கலாசாரத்தின் ஒரு பகுதியுமாகிப் போனதால் அது ஒருவர் கண்களையும் உறுத்துவதில்லை. (பெண் அமைப்புக்கள் உட்பட இவர்களும் எதிர்ப்புக் குரல் கொடுத்து அலுத்து விட்டார்களோ என்னவோ!) சந்தை விதிமுறையையே தலை கீழாக்கிய பெருமை எமது சீதனக் கலாசாரத்திற்கே உரித்தானது. இங்கு மட்டுமே பெண்ணை வாங்குவோருக்கு காசம் (சீதனம்) வழங்கப்படுகிறது. இதில் துக்கப்படக்கூடிய விடயம் இந்தப் பாரபட்சமான விதிமுறைகளுக்கு எதிராகப் பெண்கள் பரந்த அளவில் நிறுவன ரீதியாக குரல் கொடுக்காமையே. பெண் விடுதலைக்குப் பாரதியும் பெண்கல்விக்கு வேதநாயகம் பிள்ளையுமென ஆண்களே குரல் கொடுத்தனர். (அல்லது பெண்கள் கொடுத்த குரல் ஆண்களின் அளவிற்கு முதன்மைப் படுத்தப் படவில்லை.) பெண்வாக்குரிமையும், உடன் கட்டை ஒழிப்பும் போராட்டமின்றியே வழங்கப்பட்டன. உதாரணமாக நோர்வேயில் 1968 தலைமுறையினர் என அழைக்கப்படும் அக்காலகட்டத்தினரின், குறிப்பாகப் பெண்களின் போராட்டத்தின் விளைவாகப் பல பெண் சமத்துவச் சட்ட விதிகள் எழுதப்பட்டன. (1968- தலைமுறையினரின் போராட்டம் பெண்ணிலை உட்பட பல மாற்றுக் கலாசார அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தது.) இவ்வாறான ஒரு பரந்து பட்ட பெண் விழிப்புணர்வு/ எழுச்சி எமது வரலாற்றில் குறைவே.

II

ஒரு புதிய பெண் விம்பம்

பெண்ணின் இன்றைய இரண்டாந்தர நிலைக்கு முக்கிய காரணம் பொருளாதார ரீதியில் இன்னொருவரில் தங்கி வாழ்வது எனப்படுகிறது. எனின் வேலை பார்க்கின்ற பொருளாதார சுதந்திரம் கொண்ட பெண்ணின் நிலையில் கூட பெரிய வித்தியாசம் எதுவும் இல்லை என்ற கேள்வி எழுகிறது. (எப்படி உடை அணிவது, உழைத்த காசை எப்படிச் செலவிடுவது போன்ற சிறு விடயங்கள் தொடங்கி, யாரைத் திருமணம் செய்வது போன்றவை வரை பல பெண்கள் சுயமாகத் தீர்மானிக்க விடப்படுவதில்லை.)

இதற்கு முக்கிய காரணம் கலாசார, கருத்து-மொழி ரீதியான பெண்விம்பம் மாறாதிருப்பதாகும். இதை மாற்றாத வரை பொருளாதார சுதந்திரம் வந்தும் பிரயோசனம் இல்லை. இன்று பெண்ணுக்குச் சம அந்தஸ்தைத் தருகின்ற ஒரு மாற்றுக் கலாசாரத்தை வரையறுக்க வேண்டிய ஒரு வரலாற்றுக் கடமை எமக்குண்டு.

இதன் முதற்படி பெண்ணை இரண்டாம் தரமாக்கும் அம்சங்களை - அவை கண்ணுக்குப் புலனாகக் கூடியனவையாகினும் சரி, மறைமுகமானவையாயினும் சரி - கருத்துரீதியான வையாயினும் சரி - இனங்காணுதல் ஆகும். இரண்டாம் படி இவற்றை எதிர்த்துப் போராடுதல் ஆகும். ஒன்றை இனங்காணாத வரை அதற்கெதிராகப் போராடுதல் சாத்தியமற்றது. கண்ணுக்குப் புலனாகக்கூடியவற்றை இனங்காணலும் அதனால் போராட்டமும் இலகு. உதாரணமாக, சீதனம் கொடுத்துத் திருமணம் செய்யாது விடுவதோ, அல்லது பிடித்த உடை அணிவதோ சிலவேளை இலகு (! ?) ஆனால் „பெண்புத்தி பின் புத்தி“ அல்லது „இலட்சியப்பெண்“ (பொம்மை) அழகும் அடக்கமும் கீழ்ப்படிவும் கொண்டவள் போன்ற பெண் படிமங்களை மாற்றுவதே மிகவும் அடிப்படையான தேவையாகும். இவற்றை இரண்டு தளங்களில் அணுகலாம். (பல தளங்களில் ஆராய்தல் சாத்தியமானதே.)

(அ) தனி ஆளுமையை வளர்த்தல்:

பொதுவாகப் பெண்கள் தம்மைக் கல்வி, வேலை வாய்ப்புக்களில் ஈடுபடுத்தி தமது சுய ஆளுமையை, பொருளாதார சுதந்திரத்தை உறுதி செய்தல்.

(ஆ) விழிப்புணர்வு பெறுதல்:

சமூகத்தில் பெண்களின் இரண்டாந்தர நிலை, இதற்கான வரலாற்றுக் காரணங்கள், இந்நிலையை ஸ்திரீப்படுத்தும் கலாசார, கருத்து நிறுவன ரீதியான அம்சங்கள், நாளாந்த வாழ்வில் பெண் எதிர் நோக்கும் பெண்ணைப் பாரபட்சப்படுத்தும் செயற்பாடுகள் பற்றிய விளக்கமும் விழிப்புணர்வும் பெறுதலும், அவற்றை இயன்ற வரை எதிர்த்தலும்.

(அ) தனி ஆளுமையை வளர்த்தல்

கல்வி வேலை வாய்ப்புக்களில் பெண்கள் பெருமளவில் ஈடுபடுதல் ஒரு அடிப்படைத் தேவை மட்டுமே. „பெட்டைக் கோழி கூவி விடியாது“ போன்ற கருத்து ரீதியான (இழி) படிமங்களை மாற்ற இது மட்டும் போதாது. எவ்வளவிற்குக் கல்வி, பதவிகளில் உயர் முடியுமோ அவ்வளவிற்கு நல்லது. கொள்கை வகுப்பு, தீர்மானம் எடுக்கும் அதிகாரத்தைத் தரும் உயர் மட்ட நிர்வாக, முகாமைப்பதவிகளில் பெண் ஈடுபடுவதால் „கோழி கூவியும் விடியும்,, நிலை கருத்து ரீதியாக ஏற்படுத்தப்படும்.

பாரம்பரியமற்ற துறைகளில் பெண் ஈடுபடுத்தலும் அவசியம்.

மருத்துவ, பராமரிப்பு மற்றும் சேவைத்துறைகள் பெண் செறிவானவை; பெண்ணின் பாரம்பரிய விம்பத்தைப் பலப்படுத்துபவை; குறைந்த சம்பளமும் விளைவாகக் குறைந்த கௌரவமும் கொண்டவை. இதனால் ஏனைய (ஆண் செறிவுத்) துறைகளான ஆராய்ச்சி விஞ்ஞான, தொழில் நுட்பம் போன்றவற்றில் பெருமளவில் பெண்கள் கால் பதிப்பதும் பாரம்பரியப் பெண் விம்பத்தில் இருந்து விடுபட ஒரு வழியாகும்.

இதற்கு தனியே பெண்களின் முதலீடு மட்டும் ஆரம்பத்தில் போதாது. பாரம்பரிய விம்பத்தை உடைக்க ஒரு பெருந்தள்ளுகை முதலில் தேவை. இங்கேயே (சமூகநல) அரசின் பங்களிப்பு வேண்டப்படுகிறது.

உதாரணமாக

1. பெண் கல்வி, வேலை போன்றவற்றிற்குத் தன்னைத் தயார்ப் படுத்தத் தேவையான நிதி வசதிகளை ஊக்குவிப்புகளை வழங்குதல்

2. சட்ட, சமூக கலாசார, கருத்து ரீதியாக பெண்களின் அந்தஸ்தை உறுதிப்படுத்தும் நடவடிக்கைகளை எடுத்தல்

3. ஆண் செறிவுத் துறைகளில் பெண்களின் பங்களிப்பை ஊக்குவித்தலும் சட்டப்படி வலியுறுத்தலும் (உதாரணமாக நோர்வேயின் சம அந்தஸ்துச் சட்டப்படி ஒரே தகுதிகளுடன் ஒரு வேலை வெற்றிடத்திற்கு ஒரு பெண்ணும் ஆணும் போட்டியிடும் போது அந் நிறுவனத்தில், அத்துறையில் இது வரை பெண்களின் பங்கு குறைவாயின் போட்டியிட்ட பெண்ணுக்கே அவ் வேலை வழங்கப்பட வேண்டும். இச் சட்டத்தைப் பயன் படுத்தி பெண் செறிவான துறைகளில் ஆண்களின் பங்களிப்பைக் கூட்ட வேண்டும் என வாதிடுவோரும் உண்டு.)

4. வீடு - பிள்ளை பராமரிப்பில் ஆண்களின் பங்கைக் கூட்ட ஊக்குவித்தல் (நோர்வேயில் பேறு கால விடுமுறையை ஆண், பெண் இருவரும் சமமாகப் பகிரும் சட்டம் பற்றி விவாதம் நடைபெறுகிறது.) போன்றன.

பெண்ணின் தரத்தை உயர்த்தப் பாடுபடும் அதேவேளை பெண் அமைப்புக்கள் கூட்டாக இதற்கு உதவும் நடவடிக்கைகளை எடுக்கும் படி அரசை வற்புறுத்தலாம். அரசின் கொள்கை வகுப்பு மட்டங்களில் தமது அங்கத்தவரை/ ஆலோசனைகளை முன் வைத்து நடவடிக்கை எடுக்குமாறு வலியுறுத்தலாம். இதனடிப்படையில் நோக்கின், நாடின்றி, அரசின்றி புலம்பெயர்ந்து சிதறி வாழும் தமிழ்ப் பெண்களாகிய எமது சக்தி வரையறுக்கப்பட்டது போல் தோன்றுகிறது. நாம் வாழும் நாடுகளில் உள்ள அந்நாட்டு பெண் அமைப்புகளுடன் இணைவது ஒரு வழி. ஆயினும் எம் தமிழ்ச்சமுதாய மட்டத்தில் நாம் செய்ய வேண்டிய அடிப்படைப் பணிகள் பல உள.

அவற்றுள் முக்கியமானது நாம் வாழும் நாடுகளில் கல்வி, வேலை வாய்ப்புக்குத் திறவுகோலான மொழி பயில் உதவுவது.

பின்னர் மொழியின் உதவியுடன் (உயர்) கல்வி, வேலைவாய்ப்பு நோக்கி நகருவது. எனினும் புலம் பெயர்ந்த முதல் சந்ததியினரான எமக்கு இதில் ஒரு தடை உள்ளது. எம்மில் பலர் சற்றே பிந்திய வயதுகளில் வந்ததாலும், பல குடும்பச் சமைகளுக்கு முகம் கொடுக்க நேர்ந்ததாலும், மேற்படி பாதையில் நடக்க முடியாமற் போய் விட்டது. எனினும் காலம் கடந்து விடவில்லை. அதை விட முக்கியமான இன்னுமொரு வாய்ப்பும் எமக்குக் கிடைத்துள்ளது.

அதுதான் இரண்டாம் சந்ததியை மேற்படி மாற்றுக் கலாச்சாரத்தில் வளர்க்கும் வாய்ப்பு. எமது பெண் பிள்ளைகளை பெண்ணுக்கு ஒரு புதிய விம்பத்தை ஏற்படுத்தித் தரும் வகையில் வளர்த்தல். தமிழ்ப் படங்களால் வலியுறுத்தப்படும் அம்மியும் தாலியும் சடங்குகளும் நகைகளும் அவர்களின் காலை விலங்கிடாமல், அவர்களின் சுய ஆளுமையை வெளிப்படுத்தும் விதத்தில், வாழும் நாட்டில் பாரம்பரியமற்ற துறைகளில் முன்னணிக்கு வரும் வகையில் அவர்களை மொழி, கல்வி கேள்விகளில் சிறந்தவர்களாக வளர்த்தல். இதற்கு புதிய பெண் விம்பம் பற்றிய விழிப்புணர்வு முதலாம் தலைமுறைக்கு அவசியம். இவ்வறிவு இரண்டாம் தலைமுறைக்குக் கொடுக்கப்படுவதன் மூலம் இவர்களை இவ் இலட்சியத்தை நோக்கி நகர்த்தலாம்.

(ஆ) விழிப்புணர்வு பெறுதல்

பெண் சமூகத்தில் தனது நிலை, கருத்து பற்றிய அறிவு பெறாமல் வெறுமனே உயர் கல்வி, உயர் பதவி, பாரம்பரியம் அற்ற துறைகளில் நுளைவதால் பெரும் பயன் ஏற்படாது. பெண் தனது இடம் பற்றி வரலாற்று விளக்கமும், விழிப்புணர்வும் பெறுதல் அவசியம்.

மேலும் நாளாந்த நடைமுறை வாழ்வில் எம்மை பாரபட்சப்படுத்தும், தரக்குறைவாக்கும் அம்சங்களை அடையாளம் காணவும் அவற்றை நிராகரிக்கவும் பழகிக் கொள்ள வேண்டும்.

(i) எம்மில் எத்தனை பேர் கணவர் தம்மை ஒருமையில் அழைப்பதையிட்டு எரிச்சல் பட்டிருக்கிறோம். அல்லது பன்மையில் அழைக்குமாறு வலியுறுத்தி யிருக்கிறோம்? (தமிழ்ப் படங்களில், காதலி „அத்தான் நீங்கள் என்னை நீ_என்றே அழைக்கலாம் „ என்பது எமது கருத்து வெளிமீறும் மிகவும் பதிந்து இயல்பாகி விட்டது.)

(ii) எம்மில் எத்தனை பேர் பெண்ணைத் தரம் குறைக்கும் விளம்பரங்களை அடையாளம் கண்டு கொண்டு அப் பொருட்களை வாங்காது இருக்கிறோம்.

(iii) எம்மில் எத்தனை பேர் தமிழ்ப் படங்களில் பெண்ணை இழிவுபடுத்தும் வசனங்களையும்

(8 ம் பக்கம் பார்க்க)

பெண்குழந்தைகளும் பாலினத் தெரிவும்

❁ ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் ❁

உலகத்தில் எந்த மூலையில் இருந்தாலும் என்ன இனத்தில் பிறந்தாலும் என்ன மொழி பேசினாலும் எந்தச் சமயத்தை வழிபட்டாலும் பெண்கள் ஆண்களின் அடிமைகளாக இரண்டாந்தரப் பிரஜைகளாக ஆண்களின் ஆசைகளுக்குப் பயன்படுத்தப்படும் வசீகரப் பொருட்களாத்தான் பாவிக்கப்படுகின்றார்கள். ஆண்களின் சிந்தனைகளுக்குள் அடங்கிக் கிடக்கும் சமய தத்துவங்கள், கலை கலாசாரக் கோட்பாடுகள், சமுதாய நோக்கங்கள், பண்பாடு என்று பறைசாற்றும் பிற்போக்குக் கொள்கைகள் எல்லாம் பெண்களை ஆண்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்க உதவுகின்றன. புராணக்கதைகளிலிருந்து தற்காலக் கதைகள் வரை பெண்கள் எப்போதும் ஆண்களின் சந்தோசத்தை நிலைப்படுத்தப்படுபவர்களாகவே படைக்கப் படுகிறார்கள்.

விஞ்ஞான வளர்ச்சி, புராணக் கதைகளை பத்தாம் பசலிக்கதைகள் என்று கேலி செய்யலாம், விஞ்ஞான வளர்ச்சி கடவுளின் நிலைப் பாட்டையும் சமய தத்துவங்களின் ஆழத்தையும் கேள்வி கேட்கலாம். மனிதன் வளர்ச்சி, விஞ்ஞான வளர்ச்சியாகும். கோடிக்கணக்கான வருடங்களாக கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வளர்ந்து வந்த மனித "நாகரிகம்,, (?) கடந்த ஐம்பது வருடங்களில் அதி வேகமாக வளர்ந்து வருகிறது.

ஆயுத உற்பத்திகள் உலகத்தை அழித்து முடிக்கும் அளவிற்கு நிறைந்து விட்டன. பேராசைகளும் தனிமனித அபிலாசைகளும் கூட்டுக் குடும்ப நிலைப்பாட்டை உடைத்து வருகின்றன. அரசியல் மாற்றங்கள் நூற்றுக்கணக்கான வருடங்களாக உருவான நகரங்களை ஒரு கிழமை இரு கிழமைகளில் உருத்தெரியாமல் அழித்து விட்டன.

மிரிட்டனில் ஆசியப் பெண்களின் நிலை ஒன்றும் பிரமாதமாக இல்லை. அடி உதகுகளும் பாலியல் வன்முறைகளும் மூடப்பட்ட கௌரவமான ஆசியர்கள் வீடுகளில் அமர்க்களமாக நடத்தப் படுகிறது. பார்க்கு (பூங்காக்க)களில் ஆங்கிலேயர் முத்த மிட்டால் எவ்வளவு அசிங்கமாக இருக்கிறது என்று முகத்தைத்திரும்பும் கண்ணியமான ஆசிய ஆண்கள் வீடுகளில் ஆண்மையை நிலைப் படுத்த பெண்மையைப் படுத்தும் பாடு ஆங்கிலப்பத்திரிகைகளில் பந்தியந்தியாக வருகிறது.

மேற்கு நாட்டாரின் கட்டற்ற காமப் பைத்தியங்களுக்கு மூன்றாம் உலக நாடுகளின் ஏழைக் குழந்தைகளும் பெண்களும் பலியாகிறார்கள். இந்தியா போன்ற நாடுகளில் பெண் குழந்தைகளின் நிலை மிகமிகப் பரிதாபம். இந்தியாவிலும் பங்களாதேஷ், பாகிஸ்தானில் சில ஏழைக் குடும்பங்கள், ஏழை முஸ்லிம் குழந்தைகள்- பெரும்பாலான பெண்கள் எட்டுத் தொடக்கம் ஒன்பது வயதாக இருக்கும் போதே வசதி படைத்த அரேபியர்களுக்கு விற்கப்படுகிறார்களாம். இந்தக் குழந்தைகள் அரேபிய நாடுகளில் எப்படியும் பாவிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை வாசகர்களின் கற்பனைக்கு விடுவது நல்லது என்று நினைக்கிறேன்.

இலங்கையில் ஆண், பெண் குழந்தைகள் உல்லாசப் பிரயாணிகளின் இச்சைகளுக்கு வியாபாரம்

பொருளாகி நாசப்படுத்தப்படுகிறார்கள். வளர்ந்து வரும் விஞ்ஞானப் பரிசோதனைகள் பெண்களின் எண்ணிக்கையில் மிகப் பெரிய மாற்றங்களை உண்டாக்கும். இந்தியச் சமுதாயத்தில் பெண் குழந்தைகள் தாயின் கற்பப் பையிலேயே அழிக்கப்படுகிறார்கள். எழுபதாம் ஆண்டுகளில் மிகவும் குறைந்த அளவில் நடந்த இந்தப் பாலினத் தெரிவுப்பரிசோதனைகள் இப்போது இந்தியா மட்டுமல்லாமல் பிரிட்டினிலும் ஆசியப் பெற்றோர்கள் மத்தியில் பரவலாக நடக்கத் தொடங்கிவிட்டது.

இந்தியர்களிடமும் மத்தியதரத் தமிழ்க் குடும்பங்களிலும் கலியாணங்கள் வியாபார ஒப்பந்தமாக மாறிக்கொண்டு வரும் இந்தக் காலகட்டத்தில் குடும்பங்கள் குழந்தைகளையும் ஆதாயம் தரும் ஒரு பண்டமாக நினைக்கத் தொடங்கியது ஆச்சரிய மில்லை. உலகத்தின் ஆத்மீக தத்துவத்தின் புண்ணிய யூடியாக வர்ணிக்கப்படும் இந்தியாதான் பெண்சிசுக்கொலையில் முன்னிலை எடுக்கிறது.

விஞ்ஞானம் இந்தப் பாதகச் செயல்களை மிகவும் ஆதாயமான வியாபாரமாக்கிவிட்டது. பம்பாய், டெல்லி, சென்னை, கல்கத்தா போன்ற நகரங்களில் Pre natal diagnostic test (கற்பப்பையில் நடக்கும் விஞ்ஞானப் பரிசோதனைகள்) மிக மிக அதிகமாக நடக்கிறது.

அதிகரித்துவரும் சீதனப்பிரச்சனை தான் இந்தக் கொலைகளுக்கு அடிப்படைக் காரணம் என்று கருதப்படுகிறது. இந்தியாவில் வருடா வருடம் ஆயிரக்கணக்கான பெண்கள் சீதனக் கொடுமையால் கொலை செய்யப் படுகிறார்கள், தற்கொலை செய்யத் தூண்டப்படுகிறார்கள்.

பிரிட்டினில் ஆசியப்பெண்களின் நிலை ஒன்றும் பிரமாதமாக இல்லை. அடி உதைகளும் பாலியல் வன்முறைகளும் மூடப்பட்ட கௌரவமான ஆசியர்கள் வீடுகளில் அமர்க்களமாக நடத்தப் படுகிறது. பார்க்கு(பூங்காக்கள்) ஆங்கிலேயர் முத்துமிட்டால் எவ்வளவு அசிங்கமாக இருக்கிறது என்று முகத்தைத்திருப்பும் கண்ணியமான ஆசிய ஆண்கள் வீடுகளில் ஆண்மையை நிலைப் படுத்த பெண்மையைப் படுத்தும் பாடு ஆங்கிலப்பத்திரிகைகளில் பந்திபந்தியாக வருகிறது. தற்போதைய திடுக்கிடும் வளர்ச்சி என்னவென்றால் பெண் குழந்தை வேண்டாமென்று சொல்லும் ஆசியப்பெற்றோர்களின் நிலை கூடிக்கொண்டு வருகிறது.— தமிழர்கள் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

குழந்தை தாயின் கற்பப்பையில் இருக்கும்போதே மிகவும் வளர்ச்சியடைந்த விஞ்ஞான ரீதியான பரீட்சைகளைச் செய்து Amnio centesis¹, Chorion-villibiopsy², ஸ்கனிங்³, Fetoscopy⁴

¹ Amnio centesis: பெண்ணின் கருப்பையில் இருந்து குத்தியெடுக்கும் தண்ணீர்

² Chorion-villibiopsy:

³ ஸ்கனிங்:

என்பன மூலம் பாலினத்தெரிவு (Sex - Preselection) செய்கிறார்கள். இந்தியாவில் 1982 ல் இருந்த பெண்கள் அமைப்பு இயக்கங்கள் இந்த மாதிரியான கொடுமைகளை எதிர்த்துக் குரல் எழுப்புகிறார்கள். பெண்கள் இயக்கம் மட்டுமல்லாது விஞ்ஞானிகள் சமய வாதிகள் சமூக அறிஞர்கள் என்போர் இந்த பாலினத்தெரிவு நுட்பங்களை (Sex - Preselection techniques) களை மிகவும் கடுமையாக எதிர்க்கிறார்கள். இன்னும் இருபத் தைந்து வருடத்தில் இந்தியாவில் ஆண்களின் தொகை கூடி பெண்களின் தொகை குறையும் நிலை ஏற்படும். இதனால் இந்திய ஆண்கள் மற்றைய இனப் பெண்களை திருமணம் செய்வார்கள். அதனால் „இந்து“ கலாசாரம் பாதிக்கப்படும் என்று சமயவாதிகள் கூக்குரல் போடலாம். ஆண்களின் தொகைக்குச் சமமாக பெண்களின் தொகையில்லாவிட்டால் ஆண்கள் Homo sexuals ஆக மாறிப்போகச் சந்தர்ப்பம் கூட உள்ளது என்றும் சிலர் வாதாடலாம். ஒரு சமூகத்தின் கண்கள் பெண்கள். சமூகத்தின் பாரம்பரியத்தைப் காப்பாற்றுவவர்கள் பெண்கள். குழந்தைகளின் ஆரம்பக் கல்விக்குத் ஆசானாக இருப்பவர்கள் பெண்கள். ஆனால் இன்று எங்கள் சமுதாயத்தில் பெண்களின் நிலை மிகமிகக் கேவலமாக உள்ளது.

விஞ்ஞான விருத்தியில் வளர்ச்சி யடைந்த மேற்கத்திய நாட்டார் தங்களுக்கு என்ன பிள்ளை பிறக்கப் போகிறது என்று கவலைப்படு வதில்லை. ஆனால் ஆசியர்களோ பெண் என்ற இனத்தைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அழித்து இன்னுங் கொஞ்சக்காலத்தில் ஒருசில ஆயிரக்க விலங்குகள் மாதிரி அடைத்துவைத்துப் பாதுகாக்க வேண்டிய ஒரு உயிரினமாக மாறினால் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. முற்போக்கு வாதிகள் என்று தங்களைச் சொல்லும் ஆண்களும் பெண்களின் விடுதலைக்குத் தங்களை அர்ப்பணித்துப் போராடும் பெண்களும், இந்த மனித உரிமை மீறல்களைக் கண்டிக்க முன்வர வேண்டும். பாலினத்தெரிவு (Sex- Preselection) என்பது ஆண்கள் பெண்களின் மீது வைத்திருக்கும் மிகக் கொடிய குரூரமான அடக்கு முறைகளின் வெளிப்பாடே. ஒரு சமுதாயத்தில் பெண்களின் நிலை திருந்தாத வரை அந்தச் சமுதாயம் திருந்தாது. ஆனால் இன்று வரை ஆண்களுக்கு மட்டும் முதலிடம் கொடுத்து பெண்களை இரண்டாம் தரப் பிரஜைகளாக நடத்தும் சமுதாயத்தில் இந்தக் கொடுமைகளுக்கு எதிராக விழிப் புணர்ச்சி உண்டாக்குவது மிகக் கடினமான காரியமே. கல்யாணங்களில் பதினாறும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழ்க என்று வாயார வாழ்த்தினாலும் முதற் பிள்ளை பெண்ணாகப் பிறந்தால் முகஞ் சுழிக்காத மாடியார் எத்தனை பேர்?. இந்தியாவில் இந்து மதத்தின் பாது காவலர்கள் என்று சொல்லப்படும் குஜரத்தியர் ஆயிரக்கணக்கான பாலினத் தெரிவுப் பரீட்சைகளை நடாத்துகிறார்கள் என்று பத்திரிகைச் செய்திகள் கூறுகின்றன. இந்தியாவில் ஒவ்வொரு வருடமும்

⁴ Fetoscopy:

ஆயிரக்கணக்கான குழந்தைகள் தடுப்பூசி மருந்தில்லாமல் இறக்கிறார்கள், ஊனமடைகிறார்கள். இதற்கு முக்கிய காரணம் மருந்தைக் கிராமங்களுக்குக் கொண்டு போகக் குளிர் சாதனப் பெட்டிகள் இல்லாமையே.

ஆனால் அதே நேரம் பாலினத் தெரிவுக்கான பரீட்சைக்காகப் பெண் ணின் கருப்பையில் இருந்து குத்தி யெடுக்கும் தண்ணீரைக் (Amnio centesis) கொண்டு போக எத்தனையோ ஆயிரம் செலவு செய்து குளிர்சாதனப் பெட்டிகள் செய்கிறார்கள். இந்தியாவில் பரவலாக நடக்கும் இந்தச் செயலுக்கு அரசாங்கம் எதுவும் பெரிதாகச் செய்து இந்தக் கொடுமையைத் தடுப்பதாகத் தெரிய வில்லை. பயங்கரமாகப் பரவி வரும் இந்தச் சிசுக் கொலைக்கு எதிராகப் போராடுவது மனித உரிமையை மதிக்கும் ஒவ்வொரு மனிதனினதும் கடமை ஆகும். ஒரு குழந்தை ஆணா பெண்ணா என்பது ஒரு தாயைப் பொறுத்ததில்லை. அது அந்தக் குழந்தையின் விந்தைப் (sperm) பொறுத்திருக்கிறது என்பதை மக்கள் அறியார். பெண்களின் கர்மம் தான் அவர்களுக்கு பெண் குழந்தைகள் பிறக்கக் காரணமாக இருக்கிறது என்பது மிக மிக முட்டாள்தனமான கருத்தாகும். விஞ்ஞான வளர்ச்சியும் சமுதாய மாற்றங்களும்

நடந்து வரும் இந்த யுகத்தில் ஆண் பெண் என்ற விதத்தியாசம் பாராமல் பெண்குழந்தை பிறந்தால் அவளுக்கு நல்ல கல்வி கொடுத்து வளர்த்தால் அவளுந் தாய் தகப்பனை வைத்துப் பார்ப்பாள் என்பதைத் தாய் தகப்பன்மார் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். தாய்மார் ஒரு நாளும் அந்தச் சிசுக் கொலைக்கு உடன்படாவிட்டால் கர்ப்பத்தில் நடக்கும் இந்தக் கொலைகளைக் குறைக் கலாம். சீதனக் கொடுமை இருக்கும் வரை இந்தச் சிசுக்கொலையும் தொடரும். இரண்டு பெண்குழந்தைக் கர்ப்பத்தைக் குலைத்து விட்டு அடுத்த குழந்தை ஆணாக இருந்தால் மனிதர்கள் மிகவும் சந்தோசப் படுகிறார்கள். ஆனால் அதே நேரம் தாங்கள் செய்வது சிசுக் கொலை என்பதை இவர்கள் மறுக்க மாட்டார்கள்.

கோயிலும் கலையும் இலக்கியமும் நாடகமும் இசையும் என்பன தான் ஒரு சமுதாய வளர்ச்சின் பிரதிபலிப்புக்கள் இல்லை. ஒரு சமுதாயத்தில் ஒரு பெண் எப்படி நடத்தப்படுகிறாள் என்பதும் தான் ஒரு சமுதாயத்தின் நாகரிக வளர்ச்சியைக் காட்டுகிறது.

(5 ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)
ஒரு புதிய பெண் விம்பத்தை நோக்கி. . .

காட்சிகளையும் இனங்கண்டு
எரிச்சல்ப்பட்டிருக்கிறோம்? அது பற்றி
ஏனையோருக்குச் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறோம்?
(படத்தைப் பகிஸ்கரிக்குமாறு அல்லது
விற்பனையிலிருந்து எடுக்குமாறு சண்டை
போட்டிருக்கிறோம்.)

★ ★ ★

தனி ஆளுமை வளர்ப்பு, விழிப்புணர்ந்தல் எனும் மேற்படி இரு தளங்களிலான அனுகு முறைகளையும் எம் மத்தியில் அறிமுகப்படுத்தலில் பெண் அமைப்புக்களின் பங்கு இன்றியமையாதது. நாம் பல விடயங்களை அது பற்றி யோசிக்காமலேயே செய்து வருகிறோம். அவ்வாறு பெண்ணை இழிநியைப்படுத்தும் கட்புலனாகும், கட்புலனாகா கருத்துரீதியான அம்சங்களைப் பற்றிய கலந்துரையாடல்களை ஏற்படுத்தி அவை பற்றிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தலும், அவற்றுக்கெதிரான செயற்பாடுகளை சீர்தூக்கி ஆராய்தலும் முக்கிய பணிகளாகும்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மாற்றுக் கலாசார உருவாக்கலில் ஆண்களின் பங்களிப்பை ஊக்குவித்தல் அவசியமானது. மாணிட சமுதாயத்தின் சரி பாதியான அவர்களைச் சேர்க்காது விட்டோமாயின் அவர்கள் விட்ட அதே தவறை நாமும் செய்தவராவோம்.

○○○○

ET DEMAIN?

நானா?

- poèmes d'exil -

க. கலாமோகனின்
பிரெஞ்சுமொழிக் கவிதைகள்

Kalamogan Kandasamy
44, rue de la Haise
F- 78370 Plaisir, France

உ

லகப்பெண்களின் சனத்தொகையில் தென் ஆசியப் பெண்கள் ஏறக்குறைய 1/3 பங்கினை வகிக்கின்றனர். எண்ணிக்கையைக் கருதுமிடத்து மாத்திரம் இவர்களின் வாழ்வு நிலையும் அபிவிருத்தியும் எண்ணிப் பார்க்கப்படுகிறது. குறிப்பாக இலங்கையில் பெண்களினதும் குழந்தைகளினதும் நலன்களிற்குச் சிறிது முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்ட போதிலும் உலகில் தென் ஆசியாவே அதிக பெண்களின் இறப்பு வீதத்தைக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த நிமிடம் வரை பட்டினி, போசாக்கின்மை போன்ற கொடுமைகளின் தொல்லைகள் அவர்கள் முன் தலைவிரித்தாடுகின்றன.

ஒரு குடும்பத்தில் எப்போதும் ஆணை உயர்நிலையில் இருப்பவன் என்ற எண்ணம் பொதுவாக எல்லோர் மனதிலும் வேரோடிருப்பதால் ஒரு பெண்ணை குடும்பத்தை நிர்வகிக்கும் போதும் அவள் மாத்திரமே சம்பாதிப்பவளாக இருந்து விட்ட போதிலும் கூட அப்போதும், ஆணை தொடர்ந்தும் தலைவன் என்ற ஸ்தானத்தில் இருந்து தனக்கான சலுகைகளுடன் குடும்பத்தின் தீர்மானங்களையும் எடுக்கிறான். வாழ்வின் புனிதம் என்று பாராம்பரியமாக நம்பப்பட்டு வருவனவற்றுள் மகப்பேறும் ஒன்று. கருவுறாமை சமூகப்பழிக்கு வழிவகுக்கும் என்கின்ற அச்சம் என்றும் இருக்கின்றது. எவ்வாறாயினும் தென்

தென்னாசியாவின் பெண்கள்

✱ ருமுதினி ரோசா

மகப்பேற்றின் போதும் அதனையொட்டிய சிக்கல்களும் பெண்களின் இராட்சத இறப்பு வீதத்திற்கு ஒரு பெருங்காரணம். சிசுக்களும் சிறுபிள்ளைகளும் அதிகமாக மரணிக்கும் தென் ஆசியாவின் பெரும் பகுதிகளில் பிறப்பு வீதமும் அதிகரித்துள்ளது. பலத்த எத்தனங்களின் விளைவாகவே இந்தக் குழந்தைகள் தொடர்ந்து உயிர்வாழ்ந்து நடுத்தரவயதை அடையவேண்டியுள்ளது. இதற்கான பல விட்டுக்கொடுப்புகளினால் இது பெண்களின் அழுத்தும் ஒரு காரணியாகி அவர்களின் உடல் நலத்தைப் பாதித்து எளிதில் நோய்வாய்ப்படும் பலவீனர்களாய் பெண்களை ஆக்கியுள்ளது. கல்வியறிவின்மை இங்கு எதிர் நோக்கப்படும் மற்றுமொரு எதிரி. சுயமாக எதையும் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமையில்லை. ஆனால் தம்மை எந்த வகையிலும் அபிவிருத்தி செய்யும் வாய்ப்பின்றி பிறநிற் தங்கி வாழ்தலும் யாரும் வகுக்கும் விதிகளுக்கேற்ப வாழ்தலுமே வாழ்வாகிப் போயிற்றங்கு.

விழிகளுக்குத் தெரியாத சங்கதியாக தொடரும் ஒரு நெடுங்கதைதான், பாதுகாப்பு உத்தரவாதங்களற்று, எண்ணவும் படாமல், அங்கீகரிக்கப்படாமல் பெண்களின் உழைப்பு மறைக்கப்படுவது. வெளிப்படையான தொழில்களிற்கூட மிகவும் கீழ்மட்டங்களிலேயே பெண்களிற்குத் தொழில்வாய்ப்பு அளிக்கப்படுகிறது. அங்கும் அவளின் உழைப்பிற்கீடான ஊதியத்தைத்தான் காணமுடிய வில்லை. உரிமைகளை விடவும் கடமைகளே பெரிதென்ப படுகின்ற கருத்து உலவிடும் தென்ஆசியச் சமூகங்களில் குடும்ப நலன்களுக்காய்த் தனிப்பட்ட விருப்புகளைத் தியாகஞ்செய்து பிறர் மகிழ்வில் திருப்திப்படுவதே நற்பண்பு எனப்படுகிறது. தன்னை வருத்தி ஒறுத்தி குடும்ப நலனிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் வாழ்முறை அவளைப் போசாக்கின்மையிலும் ஆரோக்கியபின்மையிலும் கொண்டோய் விட்டுவிடுகிறது. ஆண், குடும்பத்தின் தலைவனாகவும் தீர்மானம் எடுப்பவனாகவும் இருக்கிறான்.

ஆசியப்பெண்கள் முற்றாக வலுவழிந்தவர்களென்றும் குடும்பத்தில் சிறிதுசலுகைகளும் இன்றி வாழ்பவர்களென்றும் உடனடி முடிவுக்கு ஒருவர் வரமுடியாது. சுயசம்பாத்தியமுள்ள, வேலை செய்யும் பெண்கள் குடும்பத்தின் தீர்மானிக்கும் சக்தியாகிவிருக்கிறார்கள். இது இவர்கள் வேலை செய்து சம்பாதிப்பதனாலேயே சாத்தியப்படுகின்றது.

உணவு மற்றைய ஏனைய வளங்களை விநியோகிக்கும் துறைகளில் பொறுப்பாகவுள்ள பெண்கள் குடும்பங்களிலும் முதன்மையான இடத்தை வகிக்கின்றனர். சில வேளைகளில் இந்த நிலையை தமக்கே பிரதிகூலமாகப் பெண்கள் பாவிப்பது கவலை தரும் வேறு விடயம்.

1952 இல் ஐநா சபையினால் பெண்களின் அரசியல் உரிமை பற்றிய சரத்தொன்று உருவாக்கப்பட்டது. 1975 இல் மெக்சிகோ நகரில் உலகளாவிய செயற்பாடுகளுக்கான திட்ட (World plan of Action) மானது அரசின் பல்வேறு கிளைகளிலும் தொழில் சங்கங்களிலும் மற்றும் பொது ஸ்தாபனங்களிலும் பல்வேறு அழுத்தக் குழுக்களிலும் பெண்களின் பங்களிப்பை வலியுறுத்தியும் இவற்றில் அவர்களை அணி திரட்டு முகமாகவும் இவற்றின் அங்கத்துவம் வகிக்கும் பெண்களின் பலவகைப்பட்ட முன்னேற்றங்கள் குறித்தும் பல யோசனைகளை முன்வைத்துள்ளது. பெண்களின் பங்களிப்பின் மூலம் சர்வதேசிய ஒற்றுமையை வலுப்படுத்தி சமாதானத்தை ஸ்திரிப்படுத்தும் இன்னுமொரு அடி கொப்பன்காகனில் 1980 இல் எடுத்து வைக்கப்பட்டது. இது செயற்பாடுகளிற்கான திட்டங்களில் ஒன்றானது. சர்வதேசப் பெண்கள் மகாநாடு 1985 இல் நைஜீரியாவில் நடைபெற்ற போது வெற்றிபெறும் வாய்ப்புக்கள் உள்ள பெண்களுக்கு வேட்பாளராகும் உரிமை மற்றும் யாப்பு உருவாக்கத்தில் பெண்களின் பங்களிப்பு ஆகியவற்றின் தேவையை அரசியற்கட்சிகள் உணர்ந்து செயற்படவேண்டும் என்ற கருத்து வலியுறுத்தப்பட்டது. சமூகத்தை நிர்வகிக்கும் சக்தியில் பெண்கள் அங்கமாவதையும்

அபிவிருத்தித் திட்டங்களினையும் சமாதான முயற்சிகளையும் தீர்மானித்துச் செயற்படுவதையும் „பெண்களின் புனிதம் „ காக்கும் என்ற போர்வையில் மறுக்கப்பட்டு வருவது ஒடுக்குமுறையே என்ற கருத்தும் வலியுறுத்தப்பட்டது. (மகாநாட்டு அறிக்கை , பந்தி: 46)

தென் ஆசியாவின் நான்கு நாடுகளில் பெண்கள் பிரதம மந்திரிகளாகப் பதவியேற்றிருக்கிறார்கள். இது இந்தச் சமூகங்களின் பெண்களின் நிலையை பொதுவாகப் பிரதிபலிக்கவில்லை. இந்திரா காந்தி, பெணாசீர் யூட்டோ, கலேடா ஸியா, சிறிமாவோ, சந்திரிகா ஆகியோர் தமது தந்தைமிடமிருந்தோ கணவன்மிடமிருந்தோ இந்தப்பதவியைச் சுவீகரித்துக் கொண்டவர்களாக இருந்தாலும் தமது ஆட்சிக்காலங்களின் போது பொம்மைகளாகச் செயற்படாமல் மாற்றங்களைக்கொண்டு வருவதில் முக்கிய கருவிகளாகச் செயற்பட்டுள்ளதான் தமது தேசங்களின் வரலாறுகளில் தத்தமது தடங்களைப் பதித்துள்ளனர். கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும் உள்ள பெண்கள், பெண்கள் ஆண்டால் பெண்களின் வாழ்வில் முன்னேற்றம் ஏற்படும் என்ற நம்பிக்கையுடன் தான் தமது வாக்குகளை இவர்களுக்கு அளித்திருப்பார்கள். தமது பெண் சமூகத்தின் அபிவிருத்தியை இவர்கள் எந்தளவிற்கு நிறைவேற்றுவார்கள் என்பது விடைதெரியாக்கேள்விதான்.

அரசியல் உரிமைக்கான போராட்டம், தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்களில் ஆண்களுக்கு இணையாகப் பங்கு கொள்ளாதல், சூழற்பாதுகாப்பு, வேலை வாய்ப்புகளுக்கான போராட்டங்கள் இன்னும் பல்வேறு நடவடிக்கைகள் என்று தென்னாசியா எங்கணும் பெண்களின் போராட்டங்கள் பரவிப்பரந்து மலர்கின்றன. பல்வேறு மட்டங்களில் பெண்கள் அமைப்பாகித் தம்மை ஒடுக்கும் கடின சூழ்நிலைகளுக்குச் சவாலாய் விளங்கிவழ்கின்றனர்.

ஒடுக்குமுறையும், பெண்களின் பெரும்பான்மையினரோடு பொருதும் வறுமையும் சமூகத்தில் ஓரங்கட்டப்படுவதும் எமது சமூகங்களில் விஷமாய்ப்பரவி வியாபித்துள்ளன. பெண்ணின் அபிவிருத்தி என்பது சமூக நீதியுடன் சம்பந்தங் கொண்டது. சனத்தொகையின் சரிபாதிக்கு நியாயமாகச் சேரவேண்டிய உரிமையது.

பெண்கள் அபிவிருத்தியானது கொள்கையளவில் அங்கீகரிக்கப்பட்டாலும் மானசிகமானதும் ஸ்திரமானதுமான நடவடிக்கைகள்தான் அவசியமாகின்றன. எல்லா அபிவிருத்தித்திட்டங்களிலும் பெண்களின் பங்களிப்பு வேண்டியுள்ளதுடன் அவற்றின் செயற்திட்டங்களிலும் பெண்களின் நலன் கவனத்தில் எடுக்கப்பட்டு இந்த அபிவிருத்தித் திட்டங்களினை நிறைவேற்றும் தீர்மானங்களிலும் பெண்களின் அபிப்பிராயத்திற்கு முன்னுரிமை வழங்கப்படவேண்டும்.

இவற்றிற்கெல்லாம் முதல் ஒருவனது மகளாகவும் மனைவியாகவும், தாயாகவும் தங்கையாகவும் பெண் அங்கீகரிக்கப்படும் நிலைமாரி அவள் ஒரு சுயமான மனிதஜீவி என்ற அடையாளம் உறுதி செய்யப்படவேண்டும். கல்விக்கும் உரிமையின் மூலமும் சுயமாக வேலைசெய்வதனாலும் தனது சக்தியையும் ஆளுமையையும் அவள் இனங்கண்டு

தனதுமுடிவுகளைத் தானே எடுக்கவேண்டும், இது அவளுக்கென பாரம்பரியமாக உருவாக்கப்பட்டுள்ள

„பாத்திரங்களில் „ அவளைக்கொண்டு போய்க் கொழுவிவிடும் சமூக நியதியைத் தவிடுபொடியாக்கிவிடும்.

நூல் அறிமுகம்

மலைப்படுப் பரிசுக்கூழைகள்

கலைஒளி முத்தையாமிள்ளை
நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டி

தொகுப்பு: மணிமேகலை கமலகாந்தன்

வெளிப்பு:

H.H.Wickremasinghe,
39/21, Alwis Place, Kotahena
Colombo-13
Sri Lanka

ஸ்ரீலங்காவின் இன்றைய நிலமைகள் பெண்கள் மீது ஏற்படுத்தும் பாதிப்பு

— சுனி லா அபய சேஹர் —

முன்னுரை

ஸ்ரீலங்கா இனவாதப் போரில் கடந்த இருபது வருடங்களாக சிக்குண்டுள்ளது. இந்தப் போருக்கான மூலகாரணங்களை நாம், இலங்கை பிரித்தானிய காலனித்துவ ஆட்சியாளர்களிடம் இருந்து சுதந்திரமடைந்த 1948ம், அதற்கும் அப்பாலும் சென்று பார்க்க வேண்டும். தீவின் பெரும்பான்மையினராகிய சிங்களவர்கள் நாட்டின் அரசியல் நிலமைகளையும் பாராளுமன்றத்தையும் தமது கட்டுப்பாட்டிலேயே வைத்திருந்தனர். நாட்டின் சகல பகுதிகளிலும் வாழ்ந்தாலும், வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் செறிந்து வாழ்ந்த தமிழ் மக்களும் பாராளுமன்றத்தினுள்ளும் தமது பிரதிநிதித்து வத்தைக் கொண்டிருந்தனர். மொழியறிமை மறுப்பு, கல்வி, அரசு உத்தியோகங்கள், அரசு காணி ஆகியவற்றைத் தமிழ் மக்கள் பெறுவதில் ஏற்படுத்தப்பட்ட தடைகள் போன்ற நிறுவனப்படுத்தப்பட்ட பாகுபாடுகள் தமிழ் மக்களின் சுயநீர்ணய உரிமைப் போராட்டத்திற்கு வித்திட்டதுடன், 1970களில் தமிழ் போராளிகளின் சுதந்திர தமிழ் அரசுக்கான - தமிழ் ஈழம் - போராட்டத்திற்கும் வழிவகுத்தது.

ஸ்ரீலங்கா அரசு தமிழ்ப் போராளிகளின் போராட்டத்தை இராணுவ நடவடிக்கைகள் மூலம் சந்தித்தது. 1980களிலிருந்து ஸ்ரீலங்கா இராணுவம் தமிழ் போராட்டக் குழுக்களுடன் நேரடியாக மோதவும் ஆரம்பித்தது: சரிய காலத்தில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் தமிழ் போராட்டக் குழுக்களுள் பலம் வாழ்ந்ததாகவும், வடக்கிலும் கிழக்கிலும் பல பகுதிகளை தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்கும் குழுவாகவும் உள்ளது. இன்று தீவிரமடைந்திருக்கும் - ஈழம் போராட்டம் 2 - எனச் சிலரால் அழைக்கப்படும் - போர் 1990 ஜன் மாதம்

ஆரம்பமாகியது. இன்று வடக்கிலும் கிழக்கிலும் தவிப்புலிகள் அரசபடைகளுடன் மோதுவதுடன் தலைநகரான கொழும்பிலும் பல தாக்குதல்களைச் செய்துள்ளனர்.

இந்தப் போர் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் பெரும் அழிவுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இதன் விளைவாக பல இலட்சக் கணக்கான மக்கள் தமது வீடு வாசல்களை இழந்துள்ளனர். பல்லலாயிரம்பேர் வெளிநாடுகளுக்கு அகதிகளாக இடம் பெயர்ந்துள்ளனர். பலர் சொந்த நாட்டிலேயே அகதிகளாயுள்ளனர். 1993 இறுதிப் பகுதியில் சுமார் 600,000 பேர் ஸ்ரீலங்கா அரசின் அகதி முகாம்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர். இன்னும் அதிகமான மக்கள் அரசிடம் இடம்பெயர்ந்தவர்களுக்கான உணவுப் பொருட்களை பெற்றுக் கொண்டிருந்தனர்.

1987ல், வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு ஓரளவு அதிகாரப் பரவலாக்கலுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம் தோல்வி கண்டது மட்டுமல்லாமல், வடக்கு கிழக்கிலும் நாட்டின் மற்றைய பாகங்களிலும் பாரிய தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியது. இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்திற்கு எதிராக ஜனதாவிழுக்கிப்பெருமுனவினால் வழிநடத்தப்பட்ட ஆயுத எழுச்சி அரசினால் கொடுமையாக அடக்கப்பட்டது. ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் காணாமல் போனதுடன் கொலையும் செய்யப்பட்டனர்.

இந்தப் போரின் மற்றைய விளைவுகள்தான் - தமிழ் முஸ்லீம் முரண்பாடுகளும், மத்திய மாகாணத்தில் தொழில் செய்து வாழும் தமிழ் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் தற்போதைய கஷ்டமான நிலமைகளுமாகும்.

1983ம் ஆண்டிலிருந்து, வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் நடைபெறும் மோதல்களைப்பாவித்து, ஸ்ரீலங்கா அரசு, அவசரகாலச்சட்டத்தின் கீழ் நாட்டை ஆண்டு வருகின்றது. அரசியலமைப்புச்சட்டத்தினாலும் மற்றைய சட்டங்களினாலும் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகள்.

அவசரகாலச்சட்டத்தினால் இல்லாமற்செய்யப்பட்டன. அருகிவரும் ஜனநாயக சூழல் மனித உரிமை மீறல்களுக்கு இடமளித்துள்ளது.

இதே வேளை நாட்டின் பொருளாதார நிலமைகள் சீரழிந்துள்ளன. 1970களின் பிற்பகுதியில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட திறந்த பொருளாதாரமும், உலக வங்கி, சர்வதேச நாணய நிதியம் ஆகியவற்றின் கட்டளைகள் நிறைவேற்றப்படுவதும், அரசு உடமைகள் தனியார் மயமாக்கப்படுவதும், உதவி மானியங்கள் வெட்டப்படுவதும், ஞபாவின் மதிப்புக் குறைக்கப்படுவதும், ஸ்ரீலங்காவின் மக்களின் வாழ்கைத்தரத்தில் பாரிய பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன.

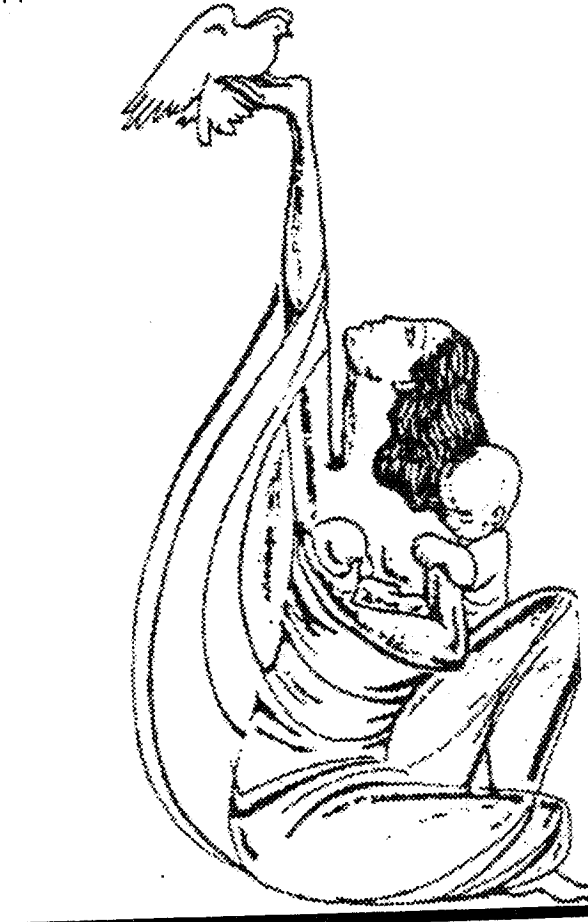
அதிகரிக்கும் இரானுவச் செலவுகள் அரசுக்கு வரவு செலவுப் பிரச்சனைகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இதன் விளைவாக சுகாதாரம், கல்வி, மற்றும் சமூக உதவிகள் ஆகியவற்றிற்கான செலவுகள் குறைக்கப்பட்டுள்ளன. விவசாய உற்பத்திப் பொருட்களின் குறைந்த கொள்வனவு விலைகள் கிராமிய மக்களை வெகுவாகப் பாதித்துள்ளது.

இந்த மாதிரியான - தொடரும் போர், ஜனநாயகமற்ற சூழல், பொருளாதாரக் கஷ்டங்கள் பெருகியிருக்கும் - நிலைமைகளில், ஸ்ரீலங்காவிலுள்ள பெண்கள் பெற்ற அனுபவங்களைப்பற்றியே எம்மால் இன்று பேச முடியும். எல்லா சமூகத்திலும் வாழும் சகல பெண்களும், பொருளாதாரக் கஷ்டங்களையும், அரசாங்கத்தினது சுகாதாரம், கல்வி ஆகியவற்றிற்கான செலவுக்குறைப்புகளினாலும் பாதிக்கப் படுபவர்களாயினும், இந்தக் கட்டுரையில் இன்போரின் காரணமாகவும், நாட்டில் நிலவும் ஜனநாயகமற்ற சூழல்களினாலும் பாதிக்கப்பட்ட பெண்களைப்பற்றியே நான் விசேடமாகக் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

போர்ப்பிரதேசங்களில் பெண்கள்:

வாழும்

பல வருடங் களாக, வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங் களில் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் சாதாரண வாழ்க்கை வாழ்வது என்பது முடியாத காரியமாகி விட்டது. தொழில் வசதிகள் அற்றுப் போய்விட்டன. மருந்துகள் உட்பட சகல அத்தியாவசியப் பொருட்க ளுக்கும் தட்டு பாடுள்ளது. வைத்தியசாலைகளும் பள்ளிக் கூடங்களும் சீராக நடைபெறுவ தில்லை. பொதுப் பிரயாண வசதிகள், தண்ணி வசதிகள், தெருக்கள் ஆகிய சேவைகள் சீர்கு லைந்துள்ளன. 1990ல் இருந்து வடக்கில் மின்சார வசதியில்லை. ஆகாயக் குண்டு

வீச்சுக்கள் அன்றாட நிகழ்வுகளானதுடன் பாதுகாப்பற்ற தன்மையே எங்கும் நிலவுகின்றது.

போராட்ட நிலமைகளில் வயதுவந்த ஆண்கள் வெளியேறிவிட்டார்கள் அல்லது தவிபுலிகளுடன் சேர்ந்து விட்டார்கள். இதனால் பெண்களே வீட்டின் தலைவர்களாக இருப்பது சாதாரணமாகியுள்ளது. வாழ்க்கையை ஒட்டுவதே கடினமாகிவிட்ட நிலைமையில் பிள்ளைகளுக்குக் கல்விபுகட்டுவது, நோயுற்றவர்களைப் பராமரிப்பது போன்றவை அதிக கஷ்டமாகவுள்ளது. போரின் மத்தியில் வாழ்வது, மக்கள் மீது மனோரீதியான பாதிப்புக்களையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது.

இடம் பெயர்ந்த பெண்கள்

தமது வதிவிடங்களில் இருந்து இடம் பெயர்ந்து தற்காலிக முகாம்களில் வாழும் பல்லாயிரக்கணக்கான பெண்களின் பிரச்சனைகள் மேலும் சிக்கலானவை. இவர்களின் பலரும் குடும்பங்களின் தலைவிகளேயாகும். தமது வாழ்க்கையையும் தமது பிள்ளைகளையும் கவனிக்க வேண்டிய இப்பெண்களிடமிருந்து ஆண்கள் எங்கே இருக்கின்றார்கள், என்றோ அல்லது அவர்களுக்கு

என்ன நடந்தது என்பதை அறியாதவர்களாகவே இருக்கின்றார்கள். அன்னியமான குழல்களில், சில வேளைகளில் தமிழே பேசாத பகுதிகளில், குடும்பங்களிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு ஆதரவற்று, அவர்களின் தேவைகளை முற்றாகத் தீர்க்கும் நோக்கமற்ற உதவிகளுடன் இந்தப் பெண்கள் தமது வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு நிலையிலும் துன்பங்களை அனுபவிக்கின்றனர்.

அவர்கள் தங்குவதற்கு ஒரு இடம், ஒரு பள்ளிக் கூடம் அல்லது பொது மண்டபம், இரு வேளைகளுக்கான உணவுப் பொருட்கள்

ஆகியவற்றைக் கொடுப்பதுடன் தனது கடமை முடிந்து விட்டது என அரசாங்கம் எண்ணுகின்றது. இடம்பெயர்ந்த மக்களுக்கு அவர்கள் வசிக்கும் இடங்களில் கல்வி மற்றும் வைத்திய வசதிகள் அளிக்கப்படுகின்றன என்று கூறப்பட்ட போதிலும் வைத்தியசாலைகளிலும் பள்ளிக்கூடங்களிலும் வித்தியாசங்கள் காட்டப்பட்டு அவர்கள் ஒதுக்கப்படுகின்றார்கள்.

பழக்கப்பட்ட சாதாரண வாழ்க்கை முறைகள் இல்லாமையே இடம்பெயர்ந்த மக்களின் துன்பங்களுக்கு ஒரு காரணமாக விளங்குகின்றபோதிலும், இன்றைய புனரமைப்பு மற்றும் மீளக்குடியிருத்துதல் ஆகியவை இவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு நடைபெறுவதாகத் தெரியவில்லை. அமைதியான வாழ்க்கை, வீடு, பாதுகாப்பு ஆகியவற்றை அறியாது பத்து வருடங்களை முகாம்களிலேயேகழித்த பிள்ளைகள் இங்கு இருக்கின்றார்கள். இவர்கள் எதிர் நோக்கும் பிரச்சனைகளும் இவர்களால் உருவாகப் போகும் பிரச்சனைகளும் வருங்காலத்திலேயே தெரியவரும்.

இடம் பெயர்ந்த பெண்கள் அதிகமாகத் தனியாக இருப்பதினால், முகாம்களிலுள்ள ஆண்களினதும் மற்றவர்களினதும், பலவிதமான தகாத நடவடிக்கைகளுக்கும் சுரண்டல்களுக்கும் ஆளாகின்றனர். தனியான குடும்ப வாழ்க்கை முறைகளுக்குப் பழக்கப்பட்ட இப் பெண்கள், சனநெருக்கடி உள்ள சூழ்நிலைமைகள், தனித்து தமது கடமைகளைச் செய்ய முடியாத நிலைமைகள், சுகாதார வசதியின்மைகள் ஆகியவற்றினால் பெரிதும் பாதிக்கப்படுகின்றனர். வயதுக்கு வந்த பெண்கள் தமது துணிகளைப் பலர் முன்நிலையில் துவைக்க வேண்டி இருப்பதும், தாய்மார் பராமுடையும் தமது பெண்களுக்கு பாறம்பரிய கடமைகளைச் செய்ய முடியாதிருப்பதும் மிகுந்த மனவருத்தங்களையும் துன்பங்களையும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கின்றது. 1993ல் முகாம்களில் பெண்கள் மீது பாலரீதியான துன்புறுத்தல்கள், மானபங்கப்படுத்தல்கள், சீர்தீர்த்தியான தாக்குதல்கள் நடைபெற்றதாக, அங்கு வேலை செய்யும் தொண்டர்கள் அறிவித்திருக்கின்றார்கள். பல பெண்கள் விபச்சாரத்தில் ஈடுபடுவதாகவும் தகவல்கள் தெரிவிக்கின்றன. பல பெண்கள் தற்கொலை செய்யவும் முயற்சித்துள்ளனர். ஒரு பெண் தற்கொலை செய்ததால் இரு பெண் குழந்தைகளும் ஒரு கைக்குழந்தையும் அனாதைகளாயினர். கருக்கலைப்புக்களும் சிசுக் கொலைகளும் அறிவிக்கப் பட்டுள்ளன.

காணாமல் தாய்மார்கள்

போனவர்களின்

1986ல் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள தாய்மார்கள், இராணுவத்தினரால் கைது செய்யப்பட்ட தமது பிள்ளைகளை விடுவிக்கும்படி கோரிக்கை விடுத்து அன்னையர் முன்னணியை முதன் முதலாக அமைத்தனர். 1991ல் தென் பகுதியில் வாழ்ந்த தாய்மார்கள், இராணுவத்தினரால் இரவுகளில் அழைத்துச் செல்லப்பட்ட தமது பிள்ளைகள் மீண்டும் வராத கொடூரத்தைச் சந்தித்தனர். வடக்கு கிழக்கில் வாழ்ந்த தாய்மார்களின் அனுபவங்களை தென்பகுதியில் வாழ்ந்த தாய்மார்களும் பெற்றனர். உலகின் கொடூரமான ஒடுக்குமுறை அரசுகளின் கீழ் நிகழும் "காணமற் போதல்" என்பது இலங்கையில் நிந்தரமான நிகழ்வாகியுள்ளது.

'அன்னையர் முன்னணி' மற்றும் 'காணமற்போனவர்களின் பெற்றோரும் குடும்பத்தினரும்' என்ற அமைப்புகள் இன்று நாட்டில் இயங்குகின்றன. 1987 - 1990களில் ஜே.வி.பி ஆயுத எழிச்சி ஒடுக்கப்பட்ட போது காணமற்போனவர்களின் உயிர்களுக்கு அரசு பொறுப்பேற்க வேண்டும் என்று அழுத்தத்தை இந்த அமைப்புகளும் இவற்றில் அங்கத்துவம் வகிக்கும் பெண்களும் கொடுத்து வருகின்றனர்.

நாட்டின் தென் பகுதியில் வாழும் பெண்கள், பொதுக் கூட்டங்களையும் ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலங்களையும் நடத்துவதுடன் சகல மனித உரிமை நடவடிக்கைகளிலும் தமது பங்களிப்புகளையும் செய்து வருகின்றனர். பலமுறை இவர்கள் பொலிசாரினாலும் அரசாங்க ஆதரவாளர்களினாலும் தடுக்கப்பட்டும் துன்புறுத்தப்பட்டும் உள்ளனர். ஆனால் இவை அவர்களது நடவடிக்கைகளை எந்தவிதத்திலும் குறைக்கவில்லை. இந்த அமைப்புகள் இந்தக் கொலைகளுக்குப் பொறுப்பானவர்களுக்கு தண்டனை கிடைக்க வேண்டுமென சமய சடங்குகளை பொது நிகழ்ச்சிகளாக நடத்திவருவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இத்துடன் இப் பெண்கள் தாம் எதிர் நோக்கிய பொருளாதார மற்றும் மனோரீதியான பிரச்சனைகளுக்கு துணிவுடனும் திடசங்கர்ப்பத்துடனும் தீர்வுகள் காணக் கூட்டாக முயற்சி எடுக்கின்றார்கள். பல அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களுடன் இணைந்து தமக்கும் தமது பிள்ளைகளுக்கும் உதவும் ஆலோசனைகளையும் ஆதரவையையும் பெற்றுக் கொள்வதுடன், சுயஉதவி

மற்றும் சுய தொழில்கள் செய்ய உதவும் திட்டங்களையும் செயற்படுத்துகின்றார்கள்.

சமாதானத்திற்கான முயற்சிகள்

பெண்களின்

இலங்கையில் தொடர்ந்த போர்கள் மக்களை இனரீதியாகப் பிரித்திருக்கையில், பெண்கள் இந்த வேற்றுமைகளைக் கடந்து துன்பப்படும் பெண்களுக்கு உதவும் திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்த முனைந்திருப்பது உற்சாகமுட்டுவதுடன் எதிர்காலத்திற்கும் நம்பிக்கையூட்டுகின்றது.

சகல இனப் பெண்களையும் கொண்ட 'சமாதானத்திற்கான பெண்கள்' இயக்கம் 1985ல் இருந்து போருக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளை எடுத்து வருகின்றது. அத்துடன் தென் பகுதியில் சிறையில் இருப்பவர்களுக்கு உதவியளிப்பது, இடம் பெயர்ந்தவர்களுக்கு முகாம்களில் தொழில் பயிற்சி அளித்தல், மன அதிர்ச்சிக் குள்ளாயிருக்கும் பெண்களுக்கு உதவ சமூக சேவகிகளுக்குப் பயிற்சியளித்தல் ஆகிய சேவைகளையும் ஆற்றி வருகின்றது. 1990ல் தவிபுலிகளுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் இரண்டாவது போர் ஆரம்பித்த பின்பு, பல பெண்கள் அமைப்புக்களை ஒன்றாக இணைக்கும், இனப்பகுபாடுகளற்ற சம்மேளனமாக "இலங்கையின் தாய்மார்களும் புத்திரிகளும்" என்னும் அமைப்பு உருவாகியது. இந்த அமைப்பு முதலாவது போர்எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டத்தைக் கொழும்பில் நடாத்தியது. அதிலிருந்து போருக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளையும் இடம் பெயர்ந்தவர்களுக்கு உதவிகளையும் செய்து வருகின்றது.

1991ல் அரசு வன்முறைகளினால் இடம் பெயர்ந்த வெவ்வேறு இனங்களைச் சேர்ந்த பெண்கள் ஒன்று கூடி "குரியா - பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையம்" என்ற அமைப்பை ஆரம்பித்து கொழும்பிலும் அதன் சுற்றுப்புறங்களிலும் உள்ள இடம் பெயர்ந்த பெண்கள் மத்தியில் வேலைசெய்து வருகின்றனர். முகாம்களில் அடிப்படை ஆரோக்கியத்திற்கும் சுகாதாரத்திற்குமான வசதிகளை ஏற்படுத்துதல், பிள்ளைப் பராமரிப்பு நிலையங்களையும் ஆரம்ப பள்ளிகளையும் ஏற்படுத்துதல், பள்ளி செல்ல வேண்டிய பிள்ளைகளுக்கு படிப்புச்சொல்லிக்கொடுக்கும் திட்டங்கள், அத்துடன் பெண்களுக்குப் பல பயிற்சிகளையும் இவர்கள் (குரியா) அளித்து வருகின்றனர். பெண்களுக்கு பல வருமானம் தரும் திட்டங்களும் இவர்களால் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

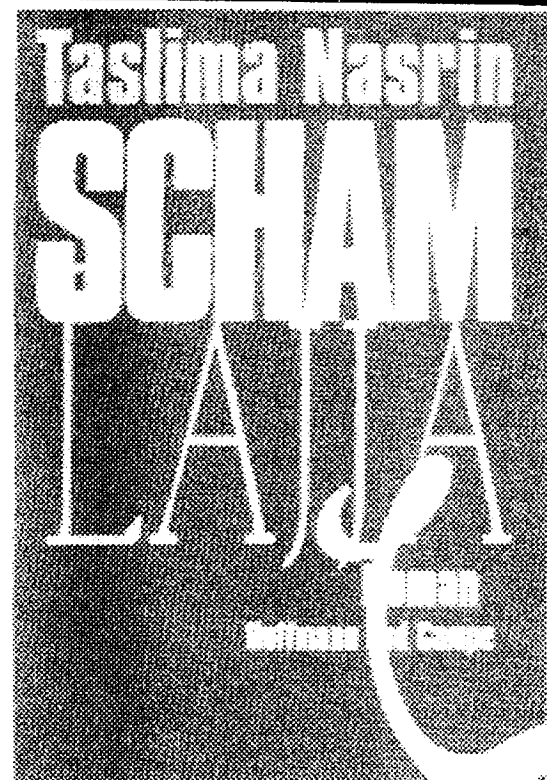
தொடரும் போரினால் பெண்கள் என்ற வகையில் சகலரும் பொதுவான துன்பங்களையும் இழப்புக்களையுமே சந்திக்க வேண்டியுள்ளது என்பதை இந்தப் பெண்களின் அனுபவங்கள் எமக்கு உணர்த்துகின்றன. எம்மில் பலர் நேரடியாக அரசியலில் ஈடுபடவில்லை, எனினும் எமது கணவன், தந்தை, மகன் செய்த அரசியலுக்காக நாம் விலை கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. எமக்கு வேண்டியது சமாதானம். எமக்கு வேண்டியது பாதுகாப்பான வாழ்வு, ஒரு வீடு, எமது பிள்ளைகளுக்குப் படிக்க பள்ளிக்கூடம் மற்றும் எமது வாழ்க்கைக்குத் தேவையான அடிப்படைத் தேவைகள் மட்டும்தான். இறந்து போனவர்களுக்கு நீதி கிடைக்க வேண்டும். நாம் இழந்தவற்றிற்கு நஷ்டஈடு கொடுக்கப்பட வேண்டும். நாம் வடக்கில் வாழ்ந்தாலும் அல்லது தெற்கில் வாழ்ந்தாலும், நாம் சிங்களவரானாலும், தமிழரானாலும், முஸ்லீம்களானாலும் தாய்மார்களாக, விதைவைகளாக, மனைவிமார்களாக ஒரேவிதமான துன்ப அனுபவங்களையே பெற்றுள்ளோம்.

முடிவுரை

இன்று இலங்கையில் இருக்கும் நிலமைகள் நம்பிக்கை தருவனவல்ல. வடக்கிலும் கிழக்கிலும் இராணுவ போராட்டங்கள் தொடருகின்றது, அதன் பாதிப்புக்கள் நாடுமுழுவதும் ஏற்படுகின்றன. ஏற்கனவே வறுமையில் வாழும் மக்களின் பொருளாதார நிலமைகள் மேலும் சீரழிகின்றன. அரசியல் எதிர்காலம் குழப்ப நிலையிலேயே உள்ளது. இன்று பேரினவாத சக்திகளும் இனவாத சக்திகளும் இன்னும் சில சுயநலசக்திகளும் அரசியலில் தீர்க்கமான ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றன. இனப்பிரச்சினைக்கு பேச்சுவார்த்தை மூலம் தீர்வுகண்டு நாட்டில்

நிரந்தரமான சமாதானத்தையும் ஜனநாயக சூழலையும் ஏற்படுத்தக் கூடிய அறிகுறிகள் எதுமே இன்று இல்லை. இந்த நம்பிக்கையற்ற சூழலில், இன சமய வேறுபாடுகளைக்கடந்து, நீதிக்காகவும் ஜனநாயகத்திற்காகவும் கோரிக்கைகள்விடுக்க பெண்கள் இணைந்து நடவடிக்கைகள் எடுக்க முன்வந்திருப்பது நம்பிக்கை தரும் சிறு ஒளியாகத் தென்படுகின்றது. (ஜனவரி 1994)

நூல் அறிமுகம்

தஸ்லிமா நஸ்ரீன் அவர்களால் வங்காள மொழியில் எழுதப்பட்ட லஜ்ஜா(வெட்கம்) எனும் நாவல் இப்போது ஜெர்மன் மொழியிலும் வெளிவந்துள்ளது. மார்ச்சு 92 இல் இந்தியாவின் அயோத்தியில் இந்துமத வெறியர்களால் பாபர் மசூதி நாசமாக்கப்பட்டபின் பங்களாதேஷில் சிறுபான்மை யினரான இந்துக்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது இந்நாவல். இந் நாவல் வெளிவந்த பின் இவரது வாழ்வு பங்களாதேஷில் அச்சுறுத்தலுக்குள்ளாகி நோர்வே நாட்டில் பாதுகாப்புப் பெற்று இப்போது மேற்கு நாடுகளில் வாழ்ந்து வருகின்றார்.

Taslima Nasrin: Scham. Lajja
Hoffmann und Campe
. Hamburg 1995, 304 பக்கங்கள்

USA:

தூக்குத்தண்டனை,

73 வயதில் ?

Faye Copeland

©ap

(Faye Copeland) ஃபாய் கோப்லான்ட்க்கு இப்போது வயது 73. அவள் மீது சாட்டப்பட்ட குற்றங்களுக்குத் தகுந்த ஆதாரங்கள் இல்லாமல் இருந்த போதும், இந்த வயதிலுங் கூட தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டு, அயக்கிய அமெரிக்க இராச்சியத்தின் மிகுரி என்னும் இடத்தில் சிறைவைக்கப்பட்டுள்ளார்.

80பதுகளின் இறுதியில் 5 பேரைக் கொலைசெய்தார்கள் என்ற இவரது கணவர் மீதும், இவர் மீதுமான குற்றச்சாட்டு விசாரணைக்கெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டு, ஏப்ரல் மாதம் 1991 இல் இவர்கள் இருவருக்கும் தூக்குத் தண்டனைத் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது. அக்டோபர் 1993 இல் இவரது கணவன் சிறைச்சாலையிற் காலமானார். தன் கணவரோடு சேர்ந்து இக் கொலைகளுக்கு இவரும் உடந்தையாக இருந்திருக்கிறார் என்று தீர்ப்பு வழங்கப் பட்ட போதும் கணவனின் வன்முறைக்கும் தன்புறுத்தல்களுக்கும் இவர் ஆளா கியிருந்தமையோ, மறைமுகமாகவேனும் இவர் இக் கொலைகளுக்கு உடந்தையாக இருந்திருக்கலாம் என்பதற்கான நிரூபணமான தடங்கள் எதுவும் இல்லாமையோ இத் தீர்ப்பு வழங்கலில் கவனத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப் படவில்லை என்பதை வைத்து இத் தீர்ப்புக் கெதிராக மேன்முறையீடு செய்யப்பட்டுள்ளது. இம் மேன்முறையீடு தள்ளுபடியாகும் பட்சத்தில் நச்சு ஊசி ஏற்றுவதன் மூலம் இவரது தண்டனை நிறைவேற்றப்படும். அயக்கிய அமெரிக்க இராச்சியத்தில் தூக்குத் தண்டனைத் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்ட பல வழக்குகளில் இன்னும் சந்தேகங்கள் நிறையவே உண்டு.

இவ் வழக்கும் சந்தேகத்திற்கு அப்பாற் பட்டதல்ல. அங்கே மின்சாரக் கதிரை மூலமோ, நச்சு ஊசி மூலமோ, தூக்குக் கயிறு மூலமோ மரணதண்டனை நிறைவேற்றப்படவிருக்கும் கைதிகளுக்கு

இப்போதெல்லாம் மிக மிக அரிதாகவே மனிதாபிமான ரீதியில் இத்தண்டனை ஆயுட் தண்டனையாகக் குறைக்கப்பட்டுள்ளது. 1977 இல் இருந்து இதுவரை சுமார் 250 மரணதண்டனைகள் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளன. இப் பெண்ணுடன் இன்னும் 36 பேர் மரணதண்டனைக்காகச் சிறைவைக் கப்பட்டிருக்கின்றனர். இப் பெண்ணின் மரணதண்டனைத் தீர்ப்பினை மாற்றியமைக்குமாறு தாழ்மையான கோரிக்கையினை ஆங்கிலத்திலேயோ அன்றி ஜெர்மன் மொழியிலேயோ கடிதங்கள் மூலம் கீழ்வரும் முகவரிக்கு அனுப்பி வைக்கவும்.

The Honourable
Mel Carnahan
Governor of Missouri
P.O.B. 720 Jefferson City, MO 65102
USA

எழுதும் கடிதத்தின் பிரதியொன்றை இம்முகவரிக்கும் அனுப்பி வைக்கவும்:

Kanzlei der Botschaft der Vereinigten
Staaten von Amerika
S.E. Herr Charles E. Redman
Deichmanns Aue 29
53179 Bonn, Germany

மத அடிப்படைவாதமும் இலங்கைப் பெண்களும்

மல்விகா

இன்று நிலவும் பெண் ஒடுக்குமுறை மத-கலாசார அடிப்படைவாத தீய சக்திகளையே அடிப்படைக் காரணிகளாக கொண்டிருக்கின்றது. இத் தீய சக்திகளை நாம், மனிதவுரிமைகள், சுதந்திரம், சமத்துவம், ஜனநாயகம் போன்றவற்றை மறுதலிப்பவை என்றே வரையறுத்தல் வேண்டும். தென் ஆசியாவைப் பொறுத்தவரையில், எந்த மதத்தையோ, கலாசாரத்தையோ சேர்ந்தவர்களாயிருந்தாலும், பெண்கள் மத அடிப்படைவாதத்தால் பாதிப்பற்றவே செய்கின்றார்கள்.

இலங்கையில் நடைமுறையில் உள்ள புத்த-இந்து மத அடிப்படைவாதங்கள் பிராமண சித்தாந்தத்திற்கு ஒத்தவையாக உள்ளன.

இலங்கைப் பெற்றோர் தமது பெண் பிள்ளைகளின் 'கற்பு', கன்னித்தன்மை என்பவற்றில் விழிப்பாகவே உள்ளனர். இதன் விளைவாக பெண் பிள்ளைகள் துன்புறுத்தல்களுக்கு உள்ளாக்கப்படுவதோடு, ஏனையோரின் கண்காணிப்புக்குள்ளேயே எப்போதும் இருக்கவேண்டியுள்ளது.

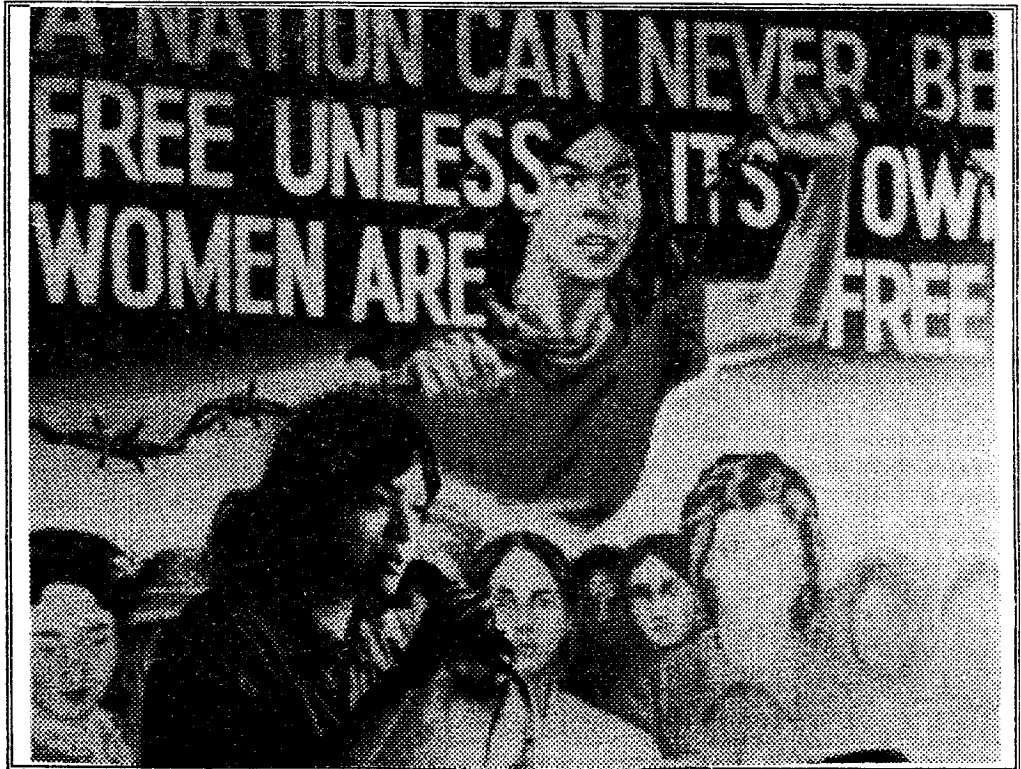
பிராமணியத்தின் அடிப்படையில் தமிழ்-சிங்களப் பெண்கள் அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு ஆகிய நாற்புணங்களை உடையவர்களாக இருக்கவேண்டுமெனவே எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. தமிழ் சமூகம், சிங்கள சமூகத்திலும் பார்க்க பிற்போக்குத்தனமாகக் கருதப்பட்டாலும், சிங்கள சமூகத்தில் நடை

முறையிலுள்ள நீதியற்ற சம்பிரதாயமான, மண நாளன்று பெண்களின் கன்னித் தன்மையைப் பரிசோதிக்கும் வழக்கம் மிருகத்தனமானதும், அவர்களை மேன்மேலும் ஒடுக்குவதாகவுமேயுள்ளது. கன்னித்தன்மை நிரூபிக்கப்படாத பட்சத்தில் பல பெண்கள் தந்தை

யர்களாலோ அல்லது சகோதரர்களாலோ கொலை செய்யப்பட்டுமிருக்கிறார்கள். பலர் தமது பெற்றோரிடம் திரும்பிப் போகவேண்டிய நிலை அல்லது தற்கொலை செய்யவேண்டிய நிலையே ஏற்படுகின்றன. இவ்வெட்கத்துக்குரியதும், முட்டாள்தனமான துமான வழக்கத்தினால் பல சமயங்களில் தாய்மரங்கள் கொல்லப்

புத்த-இந்துமத அடிப்படைவாதிகளினால் பெண்கள் பூப்படைவதை அசுத்தமான விடயமாக கருதுவது அவர்களைக் குறைவாக மதிக்கும் இன்னொரு சந்தர்ப்பமே. பூப்படையும் நிகழ்விலிருந்து தான் ஒரு பெண்ணின் ஒடுக்குமுறை ஆரம்பிக்கின்றது. இவ்வேளையில் பெண்கள் எந்தவொரு சமய நிகழ்விலோ அல்லது எந்தவொரு முக்கிய விழாவிலோ கலந்துகொள்ள அனுமதிக்கப்படமாட்டார்கள். இதே நடைமுறை பிள்ளைபேற்றின் பிற்பாடும் கடைபிடிக்கப்படுகின்றது.

பெண்ணின் உடலும், சுகாதாரமும் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு இயற்கையான தும், முக்கியமானதும், பெறுமதிமிக்க

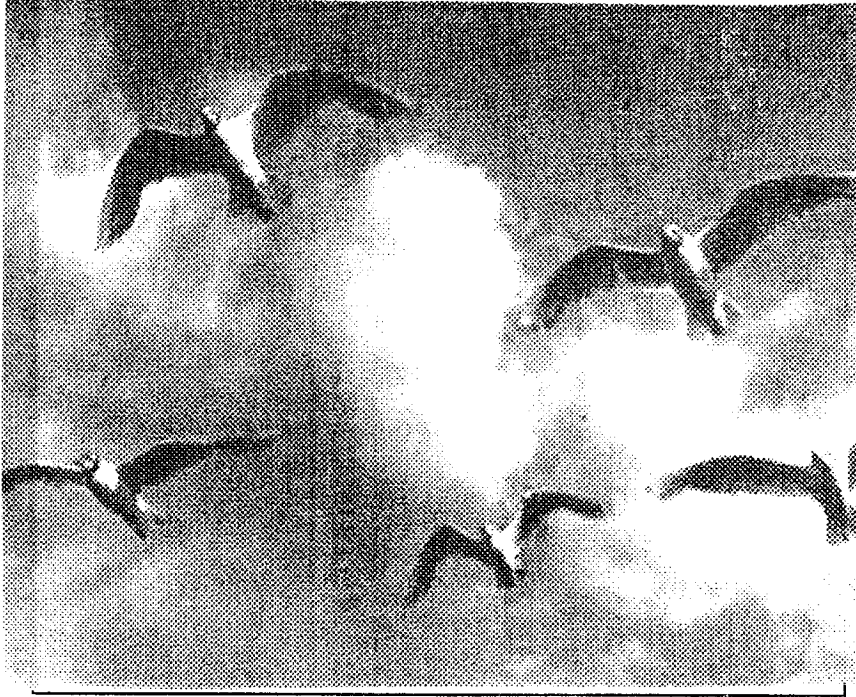

பட்டும், தற்கொலை செய்யத் துண்டப்பட்டிருக்கின்றார்கள்.

துமான இன்னொரு ஜீவனுக்கு உயிர் கொடுக்கும் ஓர் நிகழ்வை தூய்மை

யற்ற ஒன்றாய் கருதுவது அவமானத் துக்குரியதாகும். திருமணம் உட்பட இவ்வணைத்து நிகழ்வுகளும் தேவையற்ற சம்பிரதாய வழக்கங்களினால் முக்கியப்படுத்தப்பட்டு, பெண்கள் அறியாமலேயே அவர்கள் சுரண்டப்பட்டும், இழிவுபடுத்தப்பட்டும் வருகின்றார்கள்.

இச்சத்தியங்களைக் கடைபிடிப்பதன் மூலமே ஆண்களும், பெண்களும் சிறந்த புத்த மதத்தவர்களாகவிருக்கலாம். இப்பாவங்களில் ஒன்றேயேனும் செய்யாத பட்சத்தில் தான் பல பிறவிகளி னூடாக பயணித்து இறுதி இலக்கான 'நீர்வணாவை' (அமரநிலையை)

இலங்கையில் ஏறத்தாழ 75 லீதமான பெண்கள் புத்தமத அடிப்படைவாதத்தினால் ஒடுக்கப்படுகின்றார்கள். இது வெளிப்படையாக தெரியாதவொரு உண்மையாகும். பொதுவாகவே எம்மதத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும், ஆண்களைவிட பெண்களே சமயக் கோட்பாடுகளை வெகு அக்கறையாக கடைபிடிக்கின்றார்கள். அவர்களின் கூடுதலான பயபக்தி காரணமாக, அவர்கள் அறியாமலேயே இலகுவில் அடிப்படைவாதத்திற்குள் கவர்ந்தி முக்கப்படுகின்றார்கள். புத்தமத சித்தாந்தத்தின்படி, புத்தமதத்தவர்கள் நாளும் கடைபிடிக்கவேண்டிய 'பன்சில்' எனப்படும் ஐந்து சத்தியங்கள் உள்ளன. நான் கொலைசெய்யமாட்டேன் நான் திருமடமாட்டேன் நான் மணமுடித்தவர்களுடன் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ள மாட்டேன். நான் பொய்சொல்லமாட்டேன். நான் மது அருந்தமாட்டேன்.

அடையமுடியுமென புத்தர் போதித்துள்ளார். ஒரு மனிதப் பிறவியாகப் பிறப்பது சிரமமான காரியமென புத்தர் கூறுகையில், குறிப்பாக ஆணையோ பெண்ணையோ அன்றி பொதுவாக மனிதப் பிறவியையே குறிப்பிட்டார். முற்பிறப்பில் இச்சத்தியங்களை கடைப்பிடிக்காதவர்கள் மறுபிறப்பில் பெண்களாகப் பிறக்கின்றார்கள் என தவறாக மதவாதிகளினால் விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதனாலேயே புத்தமதத்தை சேர்ந்த பெண்கள், தங்களை பாவிக்களாகக் கருதி, அடுத்த பிறவியிலாவது ஆண்களாக பிறக்கலாமென இச்சத்தியங்களைக் கவனமாகக் கடைப்பிடிக்கின்றார்கள்.

பல சந்தர்ப்பங்களில் ஒரு பெண் தன் பெற்றோராலேயே வரவேற்கப்படுவதில்லை. இச்செயல் அவள் வளரும் போது தவிர்க்கமுடியாமல் அவளது சுய கௌரவத்தைப் பாதிப்பதையச் செய்கின்றது. தமது சகோதரர்களுக்கு ('ஆண்களாக பிறந்த புண்ணியத்தால்') கூடிய கவனமும், சலுகைகளும் வழங்கப்படுவதை அவதா

விக்கையில், அடுத்த பிறவியிலாவது ஆண்களாக பிறக்கவேண்டுமென்று இயற்கையாக அவர்கள் விரும்புவது தவிர்க்கமுடியாததாகின்றது.

பெண்கள் மீதான ஆண்களின் ஒடுக்கு முறையினால், அவர்கள் தம்மைப் பற்றி தாழ்வாகவே மதிப்பிடுகிறார்கள்.

பெண்களாகவிருக்கும் ஒரே காரணத்தினால் மதம், சம்பிரதாயம் என்ற மாயையில் தவறான சித்தாந்தங்களிற்கு கண்மூடித்தனமாகப் பணிந்துபோக நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறார்கள். உடல் ரீதியாகவும், பொருளாதார ரீதியாகவும், இன்னும் பல வழிகளினாலும் தாம் சுரண்டப்படுகின்றோம் என அறியாமலேயே, பெண்கள் தாம் விசுவாசமுள்ள, நல்லொழுக்கமுள்ள மனைவியாக இருக்கவேண்டுமென விரும்புகிறார்கள்.

ஆண்களுக்கு நன்மை பயக்கும் மூடநம்பிக்கைகள் பெண்களிடத்தில் மத அடிப்படைவாதத்தால் பலவந்தமாகப் புகுத்தப்படுகின்றன.

'கணவன் தான் பெண்ணின் தெய்வம்' என்ற நம்பிக்கையுடன் தங்களால் இயன்றளவு தமது கடமைகளை திறம்பட செய்வதென்பது இத்தகைய மூடநம்பிக்கைக்கு ஒரு உதாரணமாகும். கடவுளிடம் நேற்றிக் கடன்கள் வைப்பதன் மூலமும், கணவர் சுக தேகியாகவும், செல்வச்சிறப்பாகவும் இருக்கவேண்டி விரதம் இருப்பதும், திருமணமான பெண்ணின் அடையாளங்களான தாலி, பொட்டு போன்றவற்றில் அத்த நம்பிக்கை வைத்திருத்தல் என்பன பெண்களே தம்மை ஆண்களுக்கு அடிமையாக்கும் மதவெறித்தனமான மூடநம்பிக்கைகளே.

தனிமையாக இருக்கும் பெண்களை 'பேய் பிடிக்கிறதென்ற' நம்பிக்கை, பெண்களின் சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் இன்னொரு நடவடிக்கையாகும். உதாரணமாக, சிங்கள மக்களினால் நம்பப்படும் 'கருகுமாரயா' (கறுப்பு இளவரசன்), 'கருகுமாரயா தோஷய' (கறுப்பு இளவரசன் தோஷம்) என்பது அழகிய பெண்களைத் தொடரும் கறுப்பு இளவரசனின் உருவில் தோன்றும் ஒரு பேய். ஒரு பெண் இப்பேயின்

கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்தாளானால் அவள் சுகயீனமுறையாவள் என்ற நம்பிக்கையுள்ளது. தென்னிலங்கையில் இப் பேயை விரட்டும் முகமாக யோபாட்டங்கள் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. இப் பிரச்சினையிலிருந்து விடுபடு வதற்கான ஒரே தீர்வாக புத்த மதத் தவர்கள், பெண்களை இளம் வயதிலேயே மணம் முடித்து வைப்பதையே கருதுகின்றார்கள். ஒரு வீட்டிற்குள் ஆணின் வருகையினால் 'கருகுமாராய' மறைந்து விடுவான் என்ற நம்பிக்கையே இதற்கு காரணம்.

புத்தமத அடிப்படைவாதிகளினால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட இத்தகைய கருத்துக்கள், பெண்களை தாம் ஒரு ஆணின் துணையில்லாத வாழமுடியாதென எண்ண வைக்கின்றது. திருமணத்திற்கு முன் தந்தையினாலும், சகோதரரினாலும், திருமணத்திற்குப் பின் கணவனாலும் காவல் காக்கப்படுகின்றார்கள். அவர்கள் தமது எஜமானர்களை மாத்திரமே மாற்றுகின்றார்கள். ஒன்றில் அவர்களது ஒடுக்குமுறை வடிவம் மாறலாம் அல்லது இன்னும் மோசமா கலாம்.

முஸ்லீம் மக்களிடத்தில் வழக்கிலுள்ள, பெண்கள் தாம் விரும்பியவகையில் பாலுறுவு கொள்ள முடியாத முகமாகவும், பாலியலுணர்ச்சியை கட்டுப்படுத்தும் முகமாகவும் பெண்களின் பாலியல் உறுப்பினை முடமாக்கும் முறையானது காட்டு மிராண்டித்தனமான தாம், பயங்கரமானதுமான செயலாகும். இலங்கையில் சில பகுதிகளில் இந் நடவடிக்கை இன்னும் தொடர்கின்றது என அறிகையில் அதிர்ச்சியைத் தருகின்றது. எகிப்து போன்ற நாடுகளிலுள்ள மில்லியன் கணக்கான பெண்கள் இப்பயங்கரத்தை அனுபவித்துக்கொண்டே வளர்கிறார்கள். தமது புத்த சகோதரிகள் அல்லது அயலிலுள்ள பெண்கள் படும் துன்பத்தை பார்பதன் மூலமும், அவர்களது அனுபவங்களைக் கேட்பதன் மூலமும் முஸ்லீம் பெண்கள் அச்சத்துடனையே வளர்கிறார்கள். முதலில் பயம் காரணமாகவும், அவர்களது அனுபவங்களின் அருவருக்கத்தக்க

நினைவுகளின் விளைவாகவும் சில பெண்கள் தமது பெற்றோர்கள் தம்மை கொலை செய்வார்கள் என்ற அச்சத்துடனையே வாழவேண்டியுள்ளது.

அதேசமயம் திருமணத்தின் போது தமது பெண்பிள்ளைகளுக்கு பிரச்சினைகள் வரலாமென பெற்றோர்கள் அஞ்சுகிறார்கள். இவ்வாறு பாலியலுறுப்பு முடமாக்கப்படாத பெண்களை பெற்றோரிடம் திருப்பியனுப்பும் சம்பவங்களும் நிகழத்தான் செய்கின்றன.

ஒரு பெண்ணின் கன்னித்தன்மையும், புனிதத்தன்மையும் இம்முறையினால் உறுதிபடுத்தப்படுகின்றதென்பது முஸ்லீம்களின் பொதுவான நம்பிக்கை. இந்நிகழ்வு பற்றி பல சர்வதேச மட்டங்களில் இன்று அலசப்படுவதோடு, பல சர்வதேச அமைப்புகளினால் கண்டனமும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு பாலுறுப்பு முடமாக்கப்பட்ட பெண்கள் மற்றைய பெண்களிலும் பார்க்க இருமடங்காக பிள்ளைபெற்றின்போது இறக்கின்றார்களென சுகாதார அறிக்கைகள் தெரிவிக்கின்றன.

எந்தவொரு சமயத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் பெண்களுக்கென்ற பிரத்தியோகமான கோட்பாடுகள் காணப்படுவதில்லை. இவையாவும் மதவடிப்படைவாதிகளினால் தமது பிற்போக்குத்தனமான கருத்துகளுக்கு பொருந்தும்வகையில் உருவாக்கப்பட்ட ஒடுக்குமுறைகளே.

அனைத்து மதவடிப்படைவாதிகளும் தம்மை தந்தைவழிச்சமூகத்தின் சம்பிரதாயங்களை நிலைநிறுத்து வதற்காக 'தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள்' என்ற கூறிக் கொள்கின்றார்கள்.

பெண்விடுதலையும், பெண்கள் சமத்துவமும் எந்தவிதமான சமய, கலாசார அடிப்படைவாதங்களுடன் சமரசம் செய்து கொள்ளக்கூடியவை அல்ல. பெண்களின் சுதந்திரம் மீதான பயமுறுத்தல்களே இவ் அடிப்படைவாதங்கள்.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

வெளிவந்திருக்கிறது!

சிறந்த சிங்களச் சிறுகதைகளின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு

தமிழில்: மடுளகிரியே விஜேரத்தின

இலங்கையின் இன்றைய சிங்களச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களின் சிறந்த படைப்புக்கள்

ISBN 955-95389-2-6
அக்டோபர், 94

விலை: ரூபா 75/=

விபரங்களுக்கு:
South Asian Books
S-44, 3rd Floor
C.C.S.M. Coplex
Colombo.11
Sri Lanka

மடுளகிரியே விஜேரத்தின, சோமரத்தன பாலசூரிய, சரத் விஜேசூரிய, ஜயதீயக கம்மெல்லவீர, தயாசேன குணசிங்க ஆகியோரின் ஐந்து சிறுகதைகளும் சிங்கள சிறுகதை இலக்கியத்தின் இன்றைய போக்கினைப் புரிந்து கொள்ள பெரிதும் உதவுகின்றன. நமக்கு அருகே, ஆனால் நாம் நினைக்காத மனிதர்களுக்கும் நம்மைப்போல இப்படித்தான் அனுபவமா..... வண்டில், தந்தை போன்ற கதைகள் தமிழிலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்த வல்லன.

மரணப்பிடியில் ஒரு உரிமைக்குரல்

- உமா

இரண்டாவது தடவையாக முஸ்லீம் புத்திஜீவிகளினாலும், தலைவர்களினாலும் எனக்கு மரணம் முன்மொழியப்பட்டுள்ளது.

.....
.....
எனக்குத் தெரியும் ஒருநாள் அவர்கள் என்னை அல்லாவே பெரியவர் என்ற கோஷத்தோடு கொலை செய்வார்கள். அதையிட்டு நான் அஞ்சவில்லை.

நான் உண்மையை எழுதுவதே நான் செய்யும் குற்றம். கடவுளின் பெயரில் பெண்கள் ஒடுக்கப்படுவதோடு துஷ்பிரயோகமும் செய்யப்படுகிறார்கள். அதற்கெதிராகவே நான் போராடுகின்றேன்.

மேலிருப்பவை தற்போது சுவீடனில் தஞ்சம் கோரியிருக்கும் தஸ்லிமா நஸ்ரினின் வாயிலிருந்து உதிர்த்த வார்த்தைகள். பங்களாதேஷை பிறப்பிடமாகக்கொண்ட தஸ்லிமா நஸ்ரினின் ஒரு வைத்தியர் ஆயினும் அவளை உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தியது அவளது எழுத்துக்களே. கவிஞராக எழுத்துலகிற்கு காலடி எடுத்து வைத்தவள் தொடர்ந்து கதைகள், பத்தியெழுத்துக்கள், கட்டுரை, நாவல்கள் என அவளது பேராமுனை அகலித்தது.

அவளது அன்மைய நாவலான லஜ்ஜா (வெட்கம்) பங்களாதேஷின் மதவாதிகளின் ஆத்திரத்திற்குள்ளானது. அவள் அந்நாவலின் மூலம் இஸ்லாமியத்தை அவமதித்தாள், நிந்தித்தாள் என அவளது தலைக்கு 100 000 பங்களாதேஷிய ரூபாய்கள் (4000 டொல் மாரக்குகள்) விலைமதிக்கப்பட்டது. இஸ்லாமிய சகபா எனும் மதவடிப்படைவாதிகளினால் 1993ம் ஆண்டு தக்காவில் கூட்டப்பட்ட மாநாட்டில் அவளுக்கு தூக்குத்தண்டனை முன்மொழியப்பட்டது. அதைத்தொடர்ந்து அரசாங்கத்தினால் அவளது நாவல் தடைசெய்யப்பட்டு, அவளை கைது செய்யப்பட்ட ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டது. தலைமறைவு வாழ்கையை மேற்கொண்ட தஸ்லிமாவை தேடும் தீவிர முயற்சியில் இராணுவம் இறங்கியது. அவள் தப்பித்து போகாவண்ணம் எல்லைகளின் காவல் கடுமையாக்கப்பட்டது.

அவளது எலும்புகளைத் துண்டாடுங்கள், அவளைத் தூக்கிவிடுங்கள் என கோஷமிட்டவாறு ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் பங்களாதேசத்துத் தெருக்களில் ஊர்வலம் சென்றார்கள்.

மரணத்திற்கு முன் நிறுத்தப்பட்ட இப்பெண் தனது நாவலில் தனது மனசாட்சிக்கு விநேமமாக தான் கருதிய, 1994ம் ஆண்டு மனித விழுமியங்களிற்கு முரணாக அமைந்த பாபர்மசூதி தகர்க்கப்பட்ட சம்பவமும், அதைத்தொடர்ந்து நடைபெற்ற படுகொலைகளின் எதிரொலியாக பங்களாதேஷின் முஸ்லீம் மதவாதிகளினால் இந்து பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டும், பெண்கள் பலாத்காரப்படுத்தப்பட்டும் மனிதநேயத்தை எண்ணெய்யூற்றி எரித்த கோரச்சம்பவங்களை தன் எழுத்தில் வடித்தாள். இந்த மன்னிக்கமுடியாத கொலைகள் பங்களாதேஷில் முதன்முறையாக 1990ம் ஆண்டும், பின் 1992ம் ஆண்டும் ஏற்கனவே நடைபெற்றிருக்கின்றன.

" லஜ்ஜா (வெட்கம்)" வை தான் எழுதியதற்கான காரணத்தை தஸ்லிமா தனது முன்னுரையில் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறாள்:

" மத அடிப்படைவாதத்தையும் வகுப்புவாதத்தையும் நான் வெறுக்கிறேன். இதுவே 1992ம் ஆண்டு டிசம்பர் மீ திகதி அயோத்தியில் அமைந்திருந்த பாபர்மசூதி தகர்க்கப்பட்டவுடன் நான் லஜ்ஜா வை எழுதியதற்கான காரணம். இந்நாவலை எழுதுவதற்காக நான் எழு நாட்களையே செலவழித்தேன். பங்களாதேஷில் சிறுபான்மை மதப்பிரிவினராக விளங்கும் இந்துக்களின் மீது பெரும்பான்மை மதப்பிரிவினரான முஸ்லீம்கள் நடாத்திய துன்புறுத்தல்களையே இந்நாவல் கருவாகக் கொண்டுள்ளது. பாபர்மசூதி தகர்க்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து எனது நாட்டில் இந்துக்கள் இவ்வாறு வேட்டையாடப்பட்டு அழிக்கப்பட்டது வெட்கத்துக்குரியதாகும். பங்களாதேஷை நேசிக்கும் எல்லோரும் இத்தகைய மோசமான செயல் எமது அழகான நாட்டில் நடைபெற்றதைப்பிட்டு அவமானப்படவேண்டும். 1992ம் ஆண்டு பங்களாதேஷில் நடைபெற்ற இவ்வினமோதல்களுக்கு நாம் எல்லோரும் பொறுப்பேற்காக வேண்டியதோடு, நாம் எல்லோரும் குற்றஞ்சாட்டப்படவேண்டியவர்களே. எமது ஒருமித்த தோல்வியின் ஆவணமே " லஜ்ஜா "

இஸ்லாமிய தேசமாக பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட பங்களாதேஷில் பெண்களின் நிலை மிகவும் பின்தங்கியதாகவேயிருக்கின்றது. மதங்களின் பெயரால் பெண்களை அடக்கி, அவளை எந்தவித மதிப்பும் அற்றவளாக்கி, முக்காடு அணிதல், கல்வி, தொழில், அரசியல் ரீதியான பாடுபாடு என அவர்களது ஒடுக்குமுறைகள் பல வடிவங்களெடுக்கின்றன.

பங்களாதேஷிய அரசியல்யாப்பில் பெண்களின் சமத்துவம் வலியுறுத்தப்பட்டபோதும், நிஜவாழ்வில் அவையென்றும் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை.

100 வருடங்களிற்கு முன் பங்களாதேஷில் வாழ்ந்த ரோக்கியோ எனும் பெண் தனக்கு மறுக்கப்பட்ட கல்வியை வேண்டி தனித்தவளாய் உரிமைக்குரல் எழுப்பினாள்.

பெண்களின் கல்வியும், அவர்கள் வங்காளம் வாசிப்பதும் தடைசெய்யப்பட்டிருந்த அக்காலக்கட்டத்தில், கல்வி கற்பதால் மாத்திரமே பெண்கள் தமது உரிமைகளை உணர்ந்து அவற்றிற்காக போராட முடியுமென அவள் எண்ணினாள். அதில் அவள் வெற்றி கண்டதோடு, சில நாவல்களிலும் தனது அனுபவங்களைச் சித்தரித்தாள்.

தூங்கிக்கிடந்த பெண்ணியக்கத்திற்கு பள்ளியெழுச்சி பாட ரோக்கியோ முற்பட்ட போது அவள் தனித்தவளாய் விட்டாள். அவளுக்கென்று ஒரு அமைப்பு இருந்ததில்லை.

பங்களாதேஷின் உருவாக்கத்திற்குப்பின் அங்காங்கே பெண்கள் முன்னேற்ற பாதையில் சில ஒளிக்கீற்றுக்கள் பிரகாசிக்க ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது, பெண்கள் பல்கலைக்கழகங்களில் கால் பதிக்க ஆரம்பித்தனர்.

1975ம் ஆண்டு சைக் முஜிபூர் ரஹ்மான் கிளாஸ்க்குப் பின்னர் பெண்களின் நிலை மீண்டும் ஆதிநிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது. கூடியளவிலான பெண்கள் முக்காடு அணியும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர்.

மதக்கோட்பாடுகளை மீறும் பெண்களுக்கு "Fatwa" எனப்படும் மதரீதியான தண்டனைகள் வழங்கப்பட்டன. பெண்கள் கல்லெறிந்தும், தீழுட்டியும் கொல்லப்பட்டனர்.

இவ்விருள் சூழ்ந்த சமூகத்தினுடனான பங்களாதேசத்துப் பெண்களின் பயணத்திற்கு ஒரு சிறு

மெழுகுவர்த்தியோடு வெளிச்சம் காட்ட முனைந்தாள் தஸ்லிமா.

பெண்கள் ஆண்களோடு சமனாக வாழவேண்டும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மனிதஜீவியாக மதிக்கப்படவேண்டும் என்பதே அவளின் உரிமைக் குரலின் அடிநாதம்.

சமூகம், மதம் என்ற எல்லாவிதமான பேயுருவங்களிலிருந்தும் பெண்கள் விடுபட்டு, தமது விலங்குகளை கழற்றி எறிந்து சுதந்திரமாக, தமக்கென வாழவேண்டுமென்பதே அவளது அபிலாசை.

தஸ்லிமா தான் வகுத்துக் கொண்ட கொள்கைக்கான செயல் வடிவங்களாக மந்தமான சமூக அமைப்பு முறையைத் தகர்த்தெறிதல், வழக்கிலுள்ள அறநிலைக்கும், ஒருக்குகின்ற மத அனுட்டானங்களுக்கான ஒரு பகிரங்க எதிர்ப்பியக்கம், ஆணாதிக்கத்திற்கும், நிலப்பிரபுத்துவ மனோபாவத்திற்கும் சாவுமணியடித்தல் என்பவற்றையே கருதுகிறாள்.

பெண்ணிலவாதத் தை வலியுறுத்தும் தஸ்லிமாவின் நேரடியான, அதிகூரிய எழுத்துக்கள் மதவாதிகளை முகம் சுழிக்க வைக்கின்றன. ஆண் - பெண் பாலுறவைப் பற்றி எழுதுவதே விலக்கப்பட்ட பங்களாதேஷிய எழுத்துக்கத்தினால் இவளது எழுத்துக்கள் பாலியலைத் தூண்டும் எழுத்துக்களாக இனங்காணப்பட்டு கண்டனத்திற்குள் ளாக்கப்பட்டுள்ளது.

பெண்கள் தனித்துவமானவர்கள். அவர்களுக்கென்றொரு கருத்து, வாழ்க்கை, ஆசைகள் கனவுகள், எதிர்பார்ப்புகள் உள்ளன.

அவர்களுக்கு உடலும் மனமும் உண்டு. பெண்கள் தமது உரிமைகளை அறியாத மச்சத்தில், அவற்றை அவர்களால் பிரயோகிக்க முடியாது என்பதே தஸ்லிமாவின் அடிப்பிராயம். ஒவ்வொரு பெண்ணும் உணர்ந்த உரிமையை உணர்ந்து

கொள்ளவேண்டுமென்பதே அவளது எழுத்துக்களின் ஆத்மா.

வறுமை, மதம், குடும்பம், சமூகம் என்ற ஒவ்வொரு கூட்டுக்குள்ளும் சிறைபட்டுத் தவிக்கும் பங்களாதேஷத்துப் சாதாரண பெண்களின் துன்பத்தில் அவளும் பங்கேற்க முனைகிறாள். அவர்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிகளைத் தட்டிக்கேட்கிறாள். அவர்களின் துயரிற்கு கண்ணீர்வடிக்கிறாள். பெண்கள் சுப்பொருட்களாக, நுகர்பொருட்களாக கருதப்படுவதை எதிர்த்துக்கொள்ளும். இறுக்கமான ஆணாதிக்கத்திற்குட்படுத்தப்பட்ட ஒரு சமூகத்தை விமர்சிக்க முற்படுகையில் அவள் ஆண் எதிர்ப்புவாதியாக அடையாளப்படுத்தப்படுவது தவிர்க்கமுடியாததொன்றாகின்றது.

தஸ்லீமாவிற்கு மரணம் முன்மொழியப்பட்ட பங்களாதேஷின் ஜனாதிபதியாக பேகம் காலிடா வியாவும், எதிர்கட்சித் தலைவியாக சேய்க் கசீனா வாஜெட் என இரண்டு பெண்களை அங்கம் வகிக்கின்றார்கள். இதிலிருந்து அரசில் பெண்கள் உயர் பதவிகள் வகிப்பதற்கும் பெண் விடுதலைக்கும எந்தவித நேரடிச் சம்பந்தம் இல்லையென்பது தெளிவாகின்றது.

பங்களாதேஷின் பராளுமன்றத்தில் 30 விதமான ஆசனங்கள் பெண்களுக்கு என்று ஒதுக்கப்பட்டுள்ளபோதும், இவை ஒரு போதும் நிரூபிக்கப்படவில்லை அவை தமது அர்த்தத்தை இழந்துவிட்டன.

பங்களாதேஷின் பெண்கள் அமைப்புகளும், அரசியல் கட்சிகளில் பெண்கள் அங்கங்கள் காணப்பட்டாலும், 'மகிலா பரிசாத்' தைத் தவிர ஏனையோர் பெண்கள் உரிமைப் பற்றிய பேச்சையெடுப்பதேயில்லை.

தஸ்லீமாவின் இப்படிமுறுத்தலுக்குப் பிற்பாடு இளம் தலைமுறையினரின் ஒரு பகுதியினர் அவளிற்கு ஆதரவு சைகை காட்டியுள்ளனர். முற்போக்கு எழுத்தாளர்களும், புத்திஜீவிகளும் வரையற்ற எழுத்துச்சுதந்திரத்திற்கு அறைகூவல் விடுத்துள்ளனர். சிறுநெகைகையினரே அவளை நேரடியாக பாதுகாத்துள்ளனர். மறுபுறத்தில் முற்போக்கு அரசியல் கட்சிகள், சமூக, கலாசார அமைப்புகள், மொனம் சாத்தினர். இதேவேளை குன்றர் கிராஸ் போன்ற எழுத்தாளர்கள், சர்வதேச எழுத்தாளர் சங்கம்(நடு), மற்றும் மனிதஉரிமைகளுக்கான அமைப்புகள் போன்றன அவளுக்கு பாதுகாப்பளிக்கும்படி பங்களாதேஷத்து அரசாங்கத்திடம் வேண்டுகோள் விடுத்தனர்.

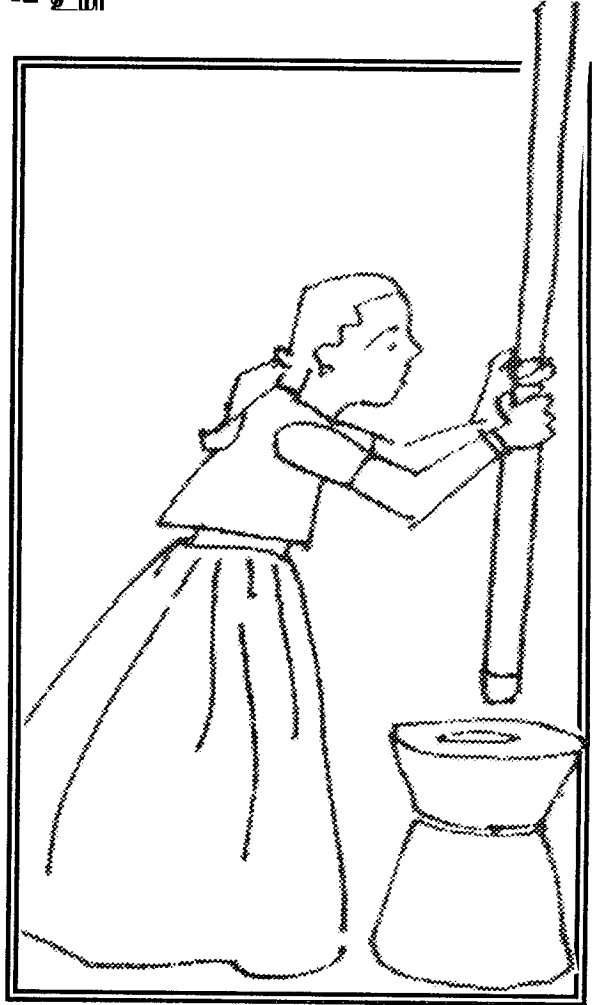
இந்நிலமையை தமக்கு சாதகமாக்கிக் கொண்ட இந்து மதவாத பாரதீய ஜனதாக்கட்சி இவளது நாவலை பதித்து வினியோகம் செய்வதில் மும்மரமாக ஈடுபட்டனர்.

தஸ்லீமாவிற்கான ஆதரவுக்குரல் உலகரங்கில் பரவலாக ஒலிக்கப்பட்டவேளையில், ஏனைய ஒடுக்கப்படும் பெண்கள் பங்களாதேஷில் இருக்கும் பட்சத்தில் இவளுக்கு மட்டும் ஏன் இவ்வளவு முக்கியத்துவமும், பிரசித்தியும் அளிக்கப்படல் வேண்டுமா? என்ற கேள்வி கேட்கப்பட்டதோடு, இவள் தனதுஎழுத்தினால் வரையறையற்ற சுதந்திரத்தை வேண்டிநிற்கிறாள் எனவும் குற்றம்சாட்டப்பட்டாள்.

இங்கு மனித உரிமைக்குச் சமாதிகட்டும் ஒரு முயற்சி நடைபெறுகின்றது என்பதையே நாம் இவ்விடத்தில் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டியுள்ளது. ஒரு பிரஜையின் கருத்துச் சுதந்திரத்திற்காக அவளது உயிரை விலையாக கேட்கும் காட்டுமிராண்டித்தனமான செயல்கள் இந்த நூற்றாண்டிலும் மேற்கொள்ளப்படவேண்டுமா?

ஒவ்வொரு மனிதஜீவியும் தாம் விரும்பிய வகையில் சுவாசிப்பதற்கான ஒரு தூய்மையான காற்றுள்ள சூழலை நாம் உருவாக்குவதற்காக தஸ்லீமா போன்றோர் நோக்கும் திசையில் நாமும் எமது பார்வைகளைத் திருப்புதல் வேண்டும்.

-- உமா

நானும் என் எழுத்தும்...

-- தஸ்லீமா நஸ்ரீன்

“நான் எனது நாட்டிலுள்ள மதவடிப்படைவாதிகளையும், இந்தியாவிலுள்ள பாரத ஜனதா கட்சியினரையும் வெறுக்கின்றேன். ஆனால் . . . நான் எனது நாட்டை வெறுக்கின்றேன் என நீங்கள் ஒரு கணமேனும் நினைத்துவிடாதீர்கள். நான் எனது நாட்டை வெறுக்கவில்லை. நான் அதை நேசிக்கின்றேன். நான் எனது நாட்டை விட்டு ஒருபோதும் வெளியேறமாட்டேன். அதலால் இது நான் அதன் தவறுகளை மூடிமறைப்பேன் என அர்த்தப்படாது. இத்தவறுகளினாலேயே நான் எழுதுகின்றேன்.

நான் எழுதுபவை முல்லாக்களினால் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியவையோ கவரப்படக் கூடியவையோ அல்ல என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் அவர்களைத் திருப்திப் படுத்துவதற்காக நான் எழுதுவதுமில்லை, இனியும் எழுதவும் மாட்டேன். நான் மாற்றத்திற்காகவே எழுதுகின்றேன். நான் பெண்களுக்காக எழுதுகின்றேன், எனது எழுத்தினூடாக அவர்கள் பெண்ணையும் ஆணையும் பிரிக்கும் எல்லைக்கோட்டைக் கடந்து அவர்களின் சுதந்திரத்தைப் பெறமுடியுமென்பதற்காகவே நான் எழுதுகின்றேன். . . . நான் முல்லாக்களுக்கு அஞ்சவில்லை, மாறாக அவர்கள் தான் என்னைப் பார்த்து அஞ்சுகின்றார்கள். அவர்கள் எனது பேனாவின் வலிமையைப் புரிந்திருக்கின்றார்கள். . .

சமூகத்தின் பால், மதம், பணம் என்ற அடிப்படையில் பலவீனமான அனைத்துப் பிரிவினருக்குமானதே எனது போராட்டம். இவர்களினது சமவரிமைகளைப் பெறுவதில் நான் வெற்றி கொள்வேன் என நம்புகின்றேன். அதற்கு முன்பாக அவர்கள் என்னைக்

கொலைசெய்ய நேரிட்டால் இன்னும் பல தஸ்லீமாக்கள் எனது போராட்டத்தைத் தொடரவிருப்பார்கள் என்பதில் நான் நிச்சயமாகவுள்ளேன். அந்நம்பிக்கையே என்னை இயங்க வைக்கின்றது.

நான் மிம்னசிங்கில் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டதிகாரியாக பணிபுரிந்தேன். இங்குதான் நான் தமது கணவன்மாரினால் சித்திரவதைக்குள்ளாக்கப்பட்ட பல கிராமத்துப் பெண்களைக் கண்டேன். அவர்களில் பலருக்கு ஆறு அல்லது எட்டு குழந்தைகள் இருந்தனர். இதுவென்னை கோபத்துக்குள்ளாக்கியது. “நீங்கள் குழந்தைகளைப் பெறுவதில் மாத்திரம்தான் அக்கறையாகவிருக்கிறீர்களா?” என நான் அவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டேன். அதற்கு அவர்கள் , தாமில்லை, தமது கணவன்மாரே குழந்தைகளைப் பெறும்படி கட்டாயப் படுத்துகின்றார்கள் என்ற பதிலை எனக்குத் தந்தனர். அவர்களை எந்தவித கருத்தடைமாதிரிகளைப் பாவிப்பதற்கும் அவர்களது கணவன்மார் அனுமதிக்கவில்லை. நான் கருத்தடைச் சத்திரச்சிகிச்சைகளை மேற்கொள்வதில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தவேளையில் தான், நாம் வாழும் நாட்டில், எமது சமூகத்தின் இன்னொரு பரிமாணமான வறுமை என்னை மிகவும் பாதித்தது. மக்கள் மிகவும் வறுமைப்பட்டவர்களாகவிருந்தமையினால் அவர்கள் எதையும் செய்ய தயாராகவிருந்தார்கள். என்னிடம் இச்சத்திரச்சிகிச்சைகிற்காக வரும் அனைத்துப் பெண்களும், 16, 17 வயதுப் பெண்கள் உட்பட, கருத்தடை சத்திரச்சிகிச்சை செய்பவர்களுக்கு அரசாங்கம் வழங்கும் 175 தக்காக்களையும், ஒரு சேலையையும் பெறுவதற்காகவே வருகின்றார்கள். சிலநேரங்களில் தமக்கு குழந்தைகள் இருக்கின்றனர் என கூறும் பெண்கள், திருமணமான பெண்கள், திருமணமாகாத பெண்கள், விவாகரத்துச் செய்துகொண்ட பெண்கள் இவையனைவருமே பணத்திற்காகவே வருகின்றார்கள்.

நான் பங்களாதேஷ்சு சுற்றி வலம்வருகையில், இன்றும் குறைந்தளவிலான பெண்களே வீட்டிற்கு வெளியில்

சென்று தொழில் புரிகிறார்கள் என்பதைக் காணக்கூடியதாகவிருந்தது. வீட்டிற்கு வெளியில் சென்று தொழில் செய்வதற்கு அவர்களது கணவர்மார் தடை விதித்திருப்பதால் பல எழுத்தறிவுள்ள பெண்களுமே குடும்பப் பெண்களாக மாத்திரமேவுள்ளனர்.

பர்தா அணியும்முறை இன்னும் பங்களாதேஷில் நடைமுறையிலுள்ளது. நான் அதை அகற்ற விரும்புகின்றேன்.

பெண்கள் என்ன அணியவேண்டுமென்ற சாதாரண விடயங்களிற்காக நான் போராடவில்லை. அவர்கள் சேலையையோ, சல்வார கமிசையோ, எதை அணிந்தாலும் எனக்கு அக்கறையில்லை. ஏனெனில் இதற்கும் அப்பாலுள்ள சில முக்கியமான சுதந்திரங்களிற்காகப் போராடவேண்டியுள்ளது. எனக்காக மாத்திரமல்ல, அனைத்து பங்களாதேசத்துப் பெண்களிற்காகவும், நான் இச்சுதந்திரங்களிற்காகப் போராடுவேன். எனது எழுத்துக்களில் ஒலிக்கும் பெண்களின் குரலாக நானுள்ளேன்.

எனது எழுத்துக்களைப் பெண்கள் வாசிக்கையில், அவை அவர்களை வெகுவாக சிந்திக்க வைக்கின்றன என்பதை நான் அறிவேன். நான் எழுதுவதெல்லாம் உண்மையென அவர்கள் என்னிடத்தில் கூறுகின்றார்கள். சிலர், அவர்களது கதைகளை நான் எழுதுவதாகக் கூறுகின்றார்கள். எனது எழுத்துக்கள் பெண்களின் மனங்களை மாற்றுவதாலேயே, முல்லாக்கள் என்னைக் கண்டு அஞ்சுகின்றார்கள். . . .

எனது தேசத்தில் மதவடிப்படைவாதம் செல்வாக்கைப் பெற்றுவருகின்றது. இதற்குப் பொறுப்பாளிகள் அரசியல்வாதிகளே. மத அடிப்படைவாதிகள் தேர்தலில் நிற்கும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தை அவர்கள் ஏற்படுத்தியுள்ளார்கள். 1972-1975 வரையிலான காலகட்டம் வரை அவர்களுக்கு தேர்தலில் நிற்கும் உரிமை வழங்கப்படவில்லை. ஆனால் 1985க்குப் அவர்கள் அரசியலில் பங்குகொள்ளும் வாய்ப்பை அரசாங்கம் உருவாக்கியுள்ளது.

நான் வங்காளத்தை நேசிக்கின்றேன். இரு வங்காளங்களும் இணைவதைக் காண்பதே எனது கனவு. . . .

நான் பாரதீய ஜனதா கட்சியை வெறுக்கின்றேன். நான் அவர்களிடமிருந்து ஒருபோதும் பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளமாட்டேன். பாரதீய ஜனதா கட்சி அங்கத்தவர் எவரையும் நான் ஒருபோதும் சந்தித்ததில்லை. அக்கட்சியைச் சேர்ந்த எவரையுமே எனக்குத் தெரியாது. எனது தேசத்திற்காகவும், எனது சமூகத்திற்காகவுமே நான் "லச்சா"வை எழுதினேன். எனக்குத் தெரியும், இந்தியாவில் பாரதீய ஜனதா கட்சியினர் எனது புத்தகத்தைப் பாவிக்கிறார்களென்று. "லச்சாவை வாசியுங்கள், லச்சாவை வாசியுங்கள், இந்துக்கள் எவ்வாறு பங்களாதேஷில் முஸ்லீம்களினால் சித்திரவதைக்குள்ளாக்கப் பட்டார்கள் என்பதை வாசியுங்கள்." என பாரதீய ஜனதா கட்சி அங்கத்தவரொருவர் கூறியிருப்பதை நான் அறிவேன். ஆனால் நான் எனது புத்தகத்தை அவர்களுக்காக எழுதவில்லை. மத அடிப்படைவாதம் பற்றி எனது தேசத்தை விழிப்படையச் செய்வதற்காகவே நான் அதை எழுதினேன். நான் மத அடிப்படைவாதிகளை வெறுக்கின்றேன். நான் பாரதீய ஜனதா கட்சியை வெறுக்கும் அதேவேளை ஜாமாதே இஸ்லாமையும் வெறுக்கின்றேன். நான் இரண்டையும் விமர்சிக்கின்றேன். பாரதீய ஜனதா கட்சியையும், ஜாமாதே இஸ்லாமையும் விமர்சிக்கின்றேன். நான் மனிதத்துவத்திற்காக மட்டுமே எழுதியுள்ளேன், எனக்கு முஸ்லீம்கள், இந்துக்கள் என்ற பாகுபாடு இல்லை. நான் சகலரையும் மனிதர்கள் என்ற ரீதியிலேயே நோக்குகின்றேன். நான் எழுதுவதும், போராடுவதும் அவர்களுக்காகவே.

(இந்தியாவிலிருந்து வெளிவரும் "The voice of people awakening" என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகையிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.)

பெண்கள் வேலைநிறத்தினம் 94

மார்ச் 8. சர்வதேசப் பெண்கள் தினம்.

பலருக்கு வருடத்தில் இதுவொரு தினம் மாத்திரமே.

கண்விழித்த நேரத்திலிருந்து கணவன் முதலாய் பிள்ளைகளின் வேலைகள் வரையில் ஓய்வேதுமின்றி செய்துமுடிக்கும் பெண்களிற்கும், குறைவாக விலைமதிக்கப்பட்டு இயந்திரத்தோடு போரடியும் வயல் வெளிகளிலும் தோட்டங்களிலும் வீடுகளிலும் தம்மை வருத்தும் பெண்களிற்கும், உலகெங்கிலும் அடிமை விலங்கைச் சமந்திருக்கும் அனைத்துப் பெண்களிற்கும் இத்தினம் அர்த்தம் நிறைந்தது.

1910ம் ஆண்டு அமெரிக்காவில் முதலாளித்துவ வாக்குரிமை முறையை எதிர்த்து பெண் தொழிலாளர்களால் நடாத்தப்பட்ட வேலைநிறுத்தப் போராட்டமானது ஏனைய பெண்களினதும் ஆதரவையும் தன்னகத்தேகொண்ட பெண்களின் உரிமைப் போராட்டமாகப் பரிணமித்தது.

அதே வருடம் டென்மார்க் கொப்பன் காகனில் நடாத்தப்பட்ட இரண்டாவது சர்வதேசப் பெண்கள் மாகாநாட்டில் இப்போராட்டத்தை நினைவுகூரும் முகமாக கிளாரா செக்கினால் மார்ச் 8ம் திகதி சர்வதேசப் பெண்கள் தினமாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது.

84 வருடங்களிற்குப் பின் ஜேர்மனி முழுவதிலுமுள்ள பெண்ணிலைவாதிகள் இவ்வாண்டுச் சர்வதேச தினத்தை நாடளாவிய வேலைநிறுத்தப் போராட்டமாகப் பிரகடனப்படுத்தினர்.

தொழிற் சாலைகளிலும் கடைகளிலும் அலுவலகங்களிலும் வீடுகளிலும் வேலைபார்க்கும் பெருந்தொகையான பெண் தொழிலாளர்களின்றி அன்றைய வேலைகள் ஸ்தம்பிதமடைந்தன.

ஜேர்மனியின் பல்வேறு பாகங்களிலுமுள்ள நகரத்துப் பெண்களினால் வேலைநிறுத்தத்துடன் கூடிய மேலதிக நிகழ்ச்சிகள் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தன.

ஸ்ருட்காட்டிலுள்ள **Karlplatz** ல் பொதுக்கூட்டமொன்றிற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. கார்ல் என்னும் அரசனின் நினைவாக பெயரிடப்பட்டு, அவ்விடத்தில் அமைந்திருந்த அவனது சிலை மூடப்பட்டு, அவ்விடத்திற்கு **Klara Zetkin Platz** எனப் பெயரிடப்பட்டுள்ளது.

“இந்தக் கார்லை இங்குள்ள எத்தனை பெருக்குத் தெரியும்? இதே ஸ்ருட்கார்ட் நகரில் வாழ்ந்து பெண்களிற்கான போராட்டங்களை நிகழ்த்திய கிளாரா செக்கினின் பெயரைக்கொண்ட ஒரு வீதிகூட ஸ்ருட்காட் நகரில் இல்லை. ஆகையால் இவ்விடத்திற்கு கிளாரா செக்கினின் பெயரைச் சூட்டுவதே பொருத்தமானது. ஜேர்மனி முழுவதிலும் எத்தனையோ பெண்கள் எவ்வளவு சாதனைகள் படைத்துள்ளனர். நம்மிடையே எத்தனையோ எழுத்தாளர்கள், போராளிகள், அறிவாளிகள் உள்ளனர். ஆனால் அவர்களின் பெயர்களைக் கொண்ட எத்தனை வீதிகள் நம்மிடத்தே உள்ளன? ஜேர்மனி முழுவதையும் எடுத்துக்கொண்டாலும் 15 வீதமான வீதிகளுக்கே பெண்களின் பெயர்கள் சூட்டப்பட்டுள்ளன.” என ஆரம்பவுரை நிகழ்த்திய பெண்மணி தெரிவித்தார்.

ஸ்ருட்காட்டின் நகரமத்தியில் அமைந்திருந்த வீதிகளின் பெயர்ப்பலகைகள் மறைக்கப்பட்டு அவற்றிற்கு முக்கியம் வாய்ந்த பெண்களினின் பெயர்களைத்தாங்கிய பலகைகள் பொருத்தப்பட்டிருந்தன.

“தந்தைவழிச் சமூகமென்பது டினோசவுரியர் போன்றதாகும். அவை மீயுசியங்களில் வைப்பதற்கு உகந்தவையென்றி நடைமுறைப்படுத்தப்படக்கூடியதொன்றல்ல.” என அன்று உரையாற்றிய பெண்ணொருவரால் தெரிவிக்கப்பட்டது.

அக்கூட்டத்தை தொடர்ந்து **Charlottenplatz** என்ற போக்குவரத்து நிறைந்த சந்தியொன்றின் எல்லா மருங்கிலும் பெண்கள் நின்று 30 நிமிடங்களிற்குப் போக்குவரத்தை நிறுத்திவைத்தனர். “30 நிமிடங்களாவது தெருக்கள் எமது கட்டுப்பாட்டில் இருக்கட்டும்.” என்ற கோஷத்துடன் பெண்கள் வாகனங்களை மறித்தனர். எல்லோரினது முகங்களிலும் சந்தோசத்தின் நிழல். இரண்டாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட பெண்களுக்கு மத்தியில் இருக்கையில் ஒரு இனம்புரியாத மகிழ்வும், புத்துணர்ச்சியும் மேலோங்கியது.

பெண்ணுரிமை கோரும் கோசங்களுடனும் பாடல்களுடனும் தாளவாத்திய இசையுடனும் ஊர்வலம் நகரசபையை நோக்கி நகரத் தொடங்கியது. பல்வேறு திசைகளிலிருந்து சவுக்காரக் குமிழிகள் ஊதப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. பெண்கள் குழந்தைகள் என ஊர்வலம் உயிர்த்துடிப்புடன் இயங்கிக்கொண்டிருந்தது.

நகர மன்றத்திற்கு முன் மீண்டுமொருமுறை உரைகள் நிகழ்த்தப்பட்டன.

கூட்டத்தின் இறுதியில் ஸ்ருட்காட்டிலுள்ள வேலையற்ற ஒவ்வொரு பெண்ணிற்காகவும் சுவோகங்களும் கோரிக்கைகளும் கூடிய அட்டைகளைத்தாங்கிய ஊதாநிற பலூன்களும் பறக்கவிடப்பட்டன.

மெல்லிய நீலநிற வானில் பறக்கவிடப்பட்ட எண்ணிக்கையிலடங்கா ஊதாநிற பலூன்கள் ரம்மியமாகக் காட்சியளித்ததோடு பெண்களின் பரஸ்பர ஆதரவையும் உணர்வையும் முழு நகரத்திற்கும் பறைசாற்றின.

இறுதியாகப் பங்குகொண்ட பெண்கள் அனைவரும் கயிறுத்துண்டுகளையும் தாம் அணிந்திருந்த சால்வைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு ஒருவருக்குப்பின் ஒருவராக நகரசபைக்கட்டிடத்தைச் சுற்றி வலம்வந்தனர். பலமுறை வலம்வந்தபின் நகரசபைக்கட்டிடத்திற்குள் நுழையமுயற்சிக்கையில் பொலிஸாரால் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டனர். ஐந்து நிமிடப் பேச்சுவார்த்தைக்குப் பின் கட்டிடத்திற்குள் அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

அந்நிகழ்வுடன் அன்றைய நிகழ்ச்சிகள் நிறைவுபெற்றன.

அது ஒரு நாளாகவிருந்தாலும் விடுதலையின் திசையை நோக்கிக் காலடி எடுத்துவைத்த, பெண்களுடன் ஒருங்கிணைய முடிந்ததுவென்ற ஆனந்தத்துடன் வீடுதிரும்பினோம்.

“ஸ்ருட்கார்ட்டில் நாமின்றி எதுவுமே செயற்படமுடியாது. வைத்தியசாலைகளிலும் பிள்ளைகள் பராமரிப்புநிலயங்களிலும் கிணர்ர்காடன்களிலும் வீட்டிலும் நாம் தொழில் புரிகிறோம். நாம் சமூகத்திற்குச் சேவைபுரிகிறோம். அலுவலகத்திற்குவெளியே எழுத்துத் துறையிலும் அமைப்புரீதியான வேலைகளிலும் நாம் ஈடுபடுகிறோம்.

நாம் வீட்டிலும் ஊதியத்திற்காகவும் துப்பரவுசெய்கிறோம். குடும்பங்களின் ஸ்திரத்தன்மைக்கும் மனித உறவுகளுக்கும் அச்சாணியாகவிருப்பதோடு, இறுதியாக எல்லாவற்றையும் எப்படியோ இயக்கம்பெறச் செய்கிறோம். இவ்வனைத்தையுமே எந்தவித அங்கீகாரமுமின்றியே செய்கின்றோம்.

எமது உழைப்பிற்கு எமக்குக் குறைந்த சம்பளம் கிடைக்கின்றது. அல்லது கிடைப்பதேயில்லை. ஸ்ருட்கார்ட்டு நகரில் தொழில்புரியும் பெண்கள் ஆண்களைவிட 30வீதம் குறைந்தளவான சம்பளத்தையே பெறுகின்றனர். நெருக்கடி நிலைகளின்போது வேலை ஸ்தானங்களை இழக்கும் முதல் உழைப்பாளிகளாக நாமேயுள்ளோம். “நீங்கள் பராமரிக்கப்படுகிறீர்கள். உங்களுக்கு ஒரு ஆண் துணை இருக்கின்றது.” என்று சொல்லப்படுவதை நாம் பலமுறை கேட்டிருக்கிறோம்.

வெளிநாட்டுப் பெண்களான நாம் ஆபத்துநிறைந்த வேலைகளையே பெறுவதால் நாம் பாதுகாப்பற்றதும் ஸ்திரமற்றதுமான நிலையிலேயே உள்ளோம்.

நாம் வேலைக்குச் செல்லும்போது எமது குழந்தைகளை எங்கே விட்டுச்செல்வது? ஸ்ருட்கார்ட்டில் கிணர்ர்கார்ட்டுகளும் பிள்ளைப்பராமரிப்பு நிலயங்களும் குறைந்தளவிலேயே காணப்படுவதோடு, அவற்றிற்குக் கட்டனமாக கூடிய தொகையைச் செலுத்தவேண்டியுள்ளது.

தனித்துக் குழந்தைகளைப் பராமரிப்போரும் குழந்தைகளுடனான குடும்பங்களும் ஸ்ருட்கார்ட்டில் விளிம்புநிலையிலேயே இருக்கின்றன. அவர்களால் உயர்வான வாழ்க்கைத்தரத்திற்கும் கூடிய வாடகைக்கும் ஈடுகொடுக்கமுடியவில்லை. அரசியல்வாதிகள் இதற்கெதிராக ஏதாவது செய்கின்றார்களா? இல்லை!

இவற்றைக் கருத்திற்கொண்டு, எமக்குக் குழந்தைகள் வேண்டுமா? இல்லையா? என்ற முடிவை எடுக்கும் பொறுப்பை நாம் ஏற்க முயற்சிக்கின்றோம். 120 வருடங்களாக 218 வது சட்டத்திற்கெதிராப் போராடியும் நாமே தீர்மானிக்கும், பொறுப்பெடுக்கும் உரிமைக்கு அண்மிக் கமுடியவில்லை.

ஒரு குழந்தைக்கான ஓய்வூதியப்பணம் 35 டி. எம்மாகவிருக்கையில் சராசரியான தொழிற்சாலையில் வேலைபார்ப்பவரின் ஓய்வூதியத்தைப் பெறுவதற்கு நாம் எத்தனை குழந்தைகளை வளர்க்கவேண்டும்?

நகரங்களும் எமக்காகவும் என்மாலும் ஆக்கப்படவில்லை என்பதை என்மால் எங்கும் அவதானிக்கக்கூடியதாவுள்ளது. பிரசித்திபெற்ற ஆண்களின் பெயர்களிலேயே வீதிகள் உள்ளன. எமது பிரசித்திபெற்ற பெண்கள் எங்கே? எவருமே இல்லையா?

.....
.....

ஆகவே.....ஆண்களின் பொழுதுபோக்கிற்காக தொடர்ந்தும் பெருந்தொகையான பணத்தை விரயம் செய்வது நிறுத்தப்படவேண்டும்.

ஒரு நகரசபைத் தலைவி மட்டும் எமக்கு நிறைவைத்தராது. இன்னும்கூடிய தொகையினரான பெண்கள் அரசியலில் உயர்பதவிகளைப் பெறுதல் வேண்டும்.

இறுதியாக நாம் ஒருங்கிணைந்து குரல் எழுப்புகின்றோம்!

(ஸ்ருட்கார்ட்டிலுள்ள 32 பெண்கள் அமைப்புக்களினால் கூட்டாக வெளியிடப்பட்ட சர்வதேசப் பெண்கள் தினத்தன்று நடாத்தப்பட்ட வேலைநிறுத்தத்திற்கான கோரிக்கைகளைத் தாங்கிய அறிக்கைகளின் சாராம்சமே இது.)

உமா

“கால்ஸ்ரூவவில் ஊதாநிறம் மேலாதிக்கம் செய்தது.” என்ற தலைப்பில் மார்ச் 8.

திகதியில் சர்வதேச பெண்கள் தினத்தை ஜேர்மன் பெண்கள் அமைப்புகள் பல வேலைநிறுத்ததினமாக அனுசரித்தபோது நகரத்தின் பத்திரிகை இப்படி எழுதியிருந்தது. ஜேர்மனியின் பலபாகங்களிலும் அன்றயதினம் தொழிற்சங்கங்கள், தொழிலாளர் நலன் புரிச்சங்கங்கள், பெண்கள் அமைப்புகள் வேலைநிறுத்ததினமாகவும் அரசியற் கட்சிகள், பெண்கள் சர்வதேசதினமாகவும் நாடுதழுவிய நிகழ்ச்சிகளை நடத்தின.

கால்ஸ்ரூவவில் பெண்கள் அமைப்புகளின் வேலைநிறுத்தம் பிற்பகல் ஒருமணியின் பின்னரேயே (வேலைநிறுத்தத்தில் பங்குகொள்ளவிரும்பியவர்களுக்கு வேலை இழக்கும் ஆபத்தை உணர்ந்து) சூடுபிடிக்க ஆரம்பித்தது. உற்சாகத்தோடும் கோஷங்களோடும் பாடல்களோடும் ஆண்கள், பிள்ளைகள் என்று நகர்ந்த ஊர்வலம் கால்ஸ்ரூவவில் பிரதான சுப்பர்மார்க்கட்டை அடைந்து அங்கு வேலைசெய்துகொண்டிருந்த பெண் விற்பனையாளர்களை நாற்காலிகளில் அமரவைத்து சிவப்பு மலர்களைத் தந்தும் பானங்களை அருந்தச்செய்தும் அவர்களின் உழைப்பிற்கு மரியாதை செய்து, ஓய்வெடுக்குமாறும் கூறினர். கோரிக்கைகள் கலை நிகழ்ச்சிகளோடு மிக ஆரவாரத்தோடு இத் தினம் இயங்கியது.

“போரின் சீரழிவுகளால் பாதிக்கப்பட்டது பெண்களும் வயதானவர்களும் பிள்ளைகளும்”

என்றார் பசுமைக் கட்சியைச் சேர்ந்த பேச்சாளர். இவர்கள் தமது மகாநாட்டை தனியாய் ஏற்பாடுசெய்திருந்தனர்.

அரசு கட்சியைச் சேர்ந்த பெண் அமைச்சர் இவ் வேலைநிறுத்தம் பற்றி கருத்துத்தெரிவிக்கையில் “பெண்கள் புரட்சிசெய்வது நியாயமானது. ஆனால் வேலைநிறுத்தம் செய்வது காட்டுமிராண்டித்தனமானது. பெண்கள் அமைப்புகள் மூலமாய் புரட்சிசெய்யவேண்டுமென்பதில்லை. பெண்கள் பொதுவாழ்வில் குறைவான பங்கும், ஆண்கள் குடும்பவாழ்வில் குறைவான பங்கும் கொண்டிருப்பதால் அரசியலில் பெண்கள் ஈடுபாட்டைப் பாதிக்கிறது. பெண்கள் தம் நாளாந்த அனுபவங்களை பொதுவாழ்வில் முன்வைக்கவேண்டும். பொறுப்புணர்வுடன் சம அந்தஸ்த்துப் பெற முயலவேண்டும். பொது அரங்குகளில் இவர்கள் தம் கோரிக்கைகளை முன்வைக்கவேண்டும்.” என்றார்.

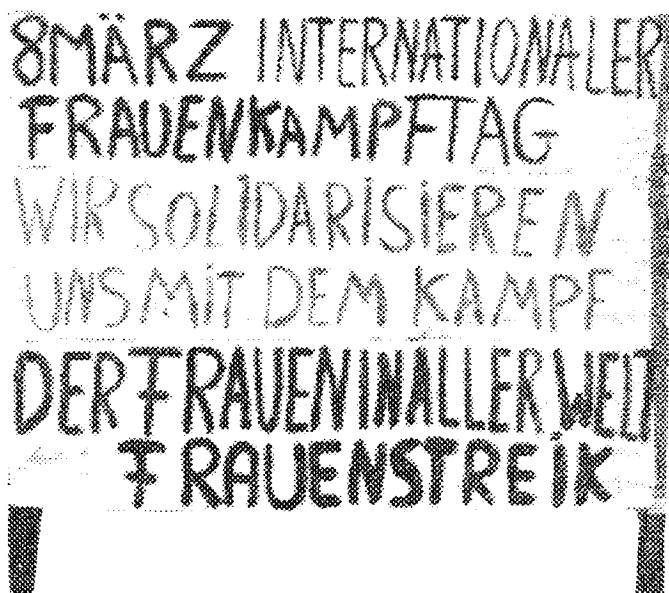
அன்றய தினத்தில் பொதுமேடைகளில் வைக்கப்பட்ட அறிக்கைகள் சரிசம்பளக்கோரிக்கையை (30 வீதம் குறைவான சம்பளம்.) முன்வைத்தும் தொழிற்சாலைகளில், அலுவலகங்களில் வேலைசெய்யும் பெண்களுக்கு உயர்பதவிகளில் பாலியல்பாகுபாடு காட்டலை எதிர்த்தும், அரசியல் தஞ்சவுரிமை விடயத்தில் கணவனுக்கு உரிமை கிடைக்கப்பட்டிருந்தால், மனைவிக்குத் தஞ்சவுரிமை பரிசீலிக்கப்படாமலேயே கணவனுடன் தங்கியிருக்கலாம் எனப்படும் தீர்மானங்களுக்கு (உண்மையில் பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணின் அவலத்தை மதிப்பிடுவதில்லை) எதிராவவும் போராடுவதாகவும் கூறின.

“வீட்டுவேலைசெய்யும் பெண்களுக்கும் தொழிற்சாலைகளில், அலுவலகங்களில் வேலைபார்க்கும் பெண்களுக்குமிடையில் வித்தியாசமான பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன.” இவர்கள் தங்களுக்குரிய தனித்துவமான கோரிக்கைகளை தம்பாதையில் முன்வைத்துப் போராடவேண்டும் என்று பேர்லினில் கருத்துக்கள் வெளிப்பட்டன. சர்வகலாசாலையில் கற்றவர்களும் இங்கு பெருமளவில் கலந்துகொண்டனர். ஐம்பதிற்கும்மேற்பட்ட நிகழ்வரங்குகளில் எதிர்பார்த்த அளவு பெண்கள் பங்குபெறாமையே விடுமுறைகாலத்தில் இத்தினம் கொண்டாடப்பட்டதால் என்று சொல்லப்பட்டது. இப்படியே காலம்போய்க்கொண்டிருந்தால் வருடத்தில் பல மார்ச் 8 களைச் சந்திக்கவேண்டிவரும் எனக்கூறியது ஒரு புரட்சிக் குரல்.

“பெண்கள் றோசத்தை நகர்த்துகிறார்கள்” என்ற தலைப்பில் 52 கிளைகளைக்கொண்டதும் 2லட்சத்திற்கும் அதிகமான அங்கத்தவர்களைக் கொண்டதுமான பொன் நகரின் மகளிர் பேரவை அன்று மகாநாட்டை நடத்தியது.

“வேலை இழக்கும் ஆபத்தை எதிர்நோக்கியிருக்கும் பெண்களுக்கு மேலும் சமூகநெருக்கடியைத் தருவதால், இவர்களை வீட்டிற்குள்ளே முடக்கும் முயற்சிகள் நடக்கின்றன. பெண்கள் வீட்டுவேலைக்கே உரியவர்கள் என்று பொது ஸ்தாபனங்கள் மூலமாய் ஜேர்மன் முழுவதும் பிரச்சாரம் மேற்கொள்ளப்படுகிறது. அறுபது வயதிற்குமேற்பட்ட பெரும்பான்மைப் பெண்கள் இன்று சமூக உதவிப் பணத்தில் வாழவேண்டியுள்ளனர். இவர்கள் வாழ்க்கைச்சுமையைச் சுமக்கவே பயன்படுத்தப்படுகிறார்கள். உண்மையில் பெண்களுக்கு இன்று எல்லாவிடங்களிலும் உரிமை உண்டு. நடைமுறையில் இவர்கள் முதுகில் பொதிசுமத்தவே பயன்படுத்தப்படுகின்றனர். பல வழிகளிலும் பெண்களுக்கு இருட்டிப்பு நடைபெறுகின்றது. இவ்

வேலைநிறுத்தம் எனக்குப் பெண்களின் உரிமைப்போராட்டத்தை வலுவெடுத்துக்காட்ட ஒரு ஆயுதமாகத் தெரியவைக்கின்றது. உண்ணாவிரத, பிள்ளைபெறாப் புரட்சிகளும் நடைபெற்றிருக்கின்றன. இன்று எட்டாந்தேதிய வேலைநிறுத்தம். பெண்கள் விழித்துவிட்டார்கள் என்பதை உலகிற்குக் காட்டவேண்டும். நாம் சக்திவாய்ந்த உருவகம். அதனை வெளிப்படுத்தவும் நாம் எவ்வளவு பலம்வாய்ந்தவர்கள் என்பதைத் தெரியப்படுத்தவும் இதனைப் பயன்படுத்தவேண்டும்.” இப்படி மகாநாட்டுத் தலைவர் ஒருவர் தெரிவித்தார். “நாடுமுழுவதும் ஒருநாள் வேலைநிறுத்தம் செய்யுங்கள் உங்கள் உழைப்பின் உன்னதத்தை உலகிற்கு அறியத்தாருங்கள்.” என்ற அறைகூவல் விடுத்தும், பொறுப்புக் கடமையுணர்வோடு அன்றய தினத்தில் வைத்தியசாலைகளில் கடமைபுரிந்த தாதிகளைப்பாராட்டி மலர்கள் கொடுத்தும் கௌரவித்தது கிழக்குஜேர்மன் நகரக்கட்சியொன்று. இங்கு பத்து நகரங்கள் வேலைநிறுத்தத்தில் கலந்துகொண்டன. முன்சனில் இத்தினத்தில் கலந்துகொண்டவர்கள் “உழைப்போரும் உண்டிதருபோரும் நாமே” என்பதற்கு அடையாளமாக பாண்வகைகளைப் பார்வையாளருக்கு வழங்கினர். பெண்களின் அந்தஸ்த்து குடும்பங்களிலும், பதவிகளிலும், தொழிலகங்களிலும் மேலும் சிறக்கவேண்டும். தொழில் வாழ்க்கைக்கும் குடும்பவாழ்க்கைக்கும் இடையிலான தொடர்புகள் பேணப்படவேண்டும். பகுதிநேர வேலைகளைப் பெண்களுக்காக ஒதுக்குவதல்ல இதன் நோக்கம். தகுதியானவர்களை உயர்பதவியில் அமர்த்தவேண்டும். பராமரிப்பு நிலையங்கள் எல்லாவயதுப் பிள்ளைகளும் பங்கெடுக்கும் முறையில் உருவாக்கப்படவேண்டும். குடும்பத்தின் தார்ப்பரியம் பாதுகாக்கப்படவேண்டும்.

எல்லாத் துறைகளிலும் இருபாலாரின் கூட்டு முயற்சியும் பங்குபெறும் உரிமையும் எதிர்காலத்திற்குத்தேவையானது. பெண்களுக்காக கட்சியில் எப்போதுமே பங்குண்டு. இந்நிலை இப்போதுமட்டுமல்ல முன்னரேயே இருக்கின்றது. இவ்வாறு அபிப்பிராயங்களை வெளியிட்டது அரசுசார்பு ஊர்வலங்கள்.

1975ல் இயர்லாந்தில் பெண்கள் பொதுவேலைநிறுத்தம் செய்தார்கள். 1991ல் சுவிஸ்லாந்தில் 10000 தொழிற்சங்கப் பெண்கள் சம்பளச் சீர்கேட்டிற்கு எதிராக நடத்திய வேலைநிறுத்தப் போராட்டத்திற்கு வெற்றிகிடைத்தது. 1981ல் தேர்தல் வாக்குரிமைக்காக செய்த போராட்டம் சட்டத்தையே மாற்றியமைக்கச் செய்தது. “பெண்விரும்பினால் எல்லாம் ஸ்தம்பிதமடையும்.” என்ற கோஷத்தில் 1991ன் யூன்மாதத்தில் இவர்கள் உலகநாடுகளின் விருந்தினர்களாக சர்வதேச சந்திப்புதினத்தில் 700 வருட தொழிற்சங்க விழாவை பேரன் நகரில் கொண்டாடினர். இதே வருடத்தில் முழுக்கப் பெண்களால் ஏற்பாடுசெய்யப்பட்டிருந்த இவ் வேலை நிறுத்தத்தில் 500000 பெண்கள் கலந்துகொண்டனர். ஒவ்வொரு பதின்நான் காவது பெண்ணும் பதின்நான்கு வருடங்களாக இதற்காகப் போராடியிருந்தனர். 15000 ற்கும் மேற்பட்ட பெண்கள் பாராளுமன்றத்திற்கு முன்னால் நடாத்திய ஊர்வலத்தின் பின் முதலாவது சுவிஸ்லாந்துப் பெண் பாராளுமன்றத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டாள். ஜேர்மனியின் தோழியர்க்கும் இவர்களின் ஆதரவு இருந்துவருகிறது.

“இங்கு பெண்கள் குடும்பப்பராமரிப்பை (பிள்ளைகள் வளர்ந்தவர்களான பின் அல்லது குடும்ப உறவுகள் சிதறும் நிலை உருவாகும்போது) முடிந்தபின் மீண்டும் பழைய தொழிலுக்கே திரும்பமுடியாத கஸ்தம் இருக்கிறது. உழைப்பிற்கேற்ற ஊதியம் வழங்கப்படுவதில்லை. இந்தக் காரணங்கள் எங்களுக்குப் போதும் வேலைநிறுத்தம் செய்வதற்கு. எம் உரிமையை முன்வைத்து எமது குரல் ஒங்கி ஒலிக்கவேண்டும்.” என்றார்கள் ஒரு அமைப்பினர்.

“ஜேர்மனியில் பாசிசம் மேலோங்கியிருந்த காலத்தில் பெண்களுக்கு வலியுறுத்தப்பட்டுள்ள குடும்பம், குழந்தை, குசினி கொள்கை இன்னும் பேணப்பட்டுவருகிறது. இத்தினத்தில் தாய்மைக்கு பூக்கள், வாசனைத்திரவியங்கள் தந்து மகிழ்விப்பது இவர்களை மேலும் அதேதரத்தில் வைத்துக்கொள்ளும் முயற்சியாகும். நாம் ஆண்டவனிடத்தில் முறையிடுவதை விடுத்து ஆழுகிறவர்வளை அசைக்கவேண்டும்.” இக்கருத்துக்கள் பொதுமக்களிடமிருந்து வெளிப்பட்டன.

இவ்வேலை நிறுத்தத்திற்கு ஆதரவு அளித்த புரட்டஸ்தாந்து பெண் மதகுரு ஒருவர் “கோவில் நிர்வாகங்களில் காரியங்களில் ஆளுமை ஆண்களின் கைகளிலேயே இருக்கிறது. வறுமையில் தள்ளப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் நாம் வேலை நிறுத்தம் செய்வது சரியானதே” என்றார்.

“பெண்களுக்குச் சகல துறைகளிலும் சம அந்தஸ்த்துத் தரப்பட்டிருக்கையில் ஏன் வேலைநிறுத்தம்? இவர்கள் குடும்பத்திற்குச் சமையல் வேலை செய்வதை மறுக்கிறார்களா? என்னைப்பொறுத்தவரை எத்தனையோ பெண்கள் குடும்ப வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சியாகத்தான் இருக்கின்றனர்.” பத்திரிகைக்குப் பேட்டிகொடுத்த ஒருவரின் கருத்து இது.

நாடுமுழுவதும் 85 வேலைநிறுத்தக்குழுக்கள் இயங்கின. 24ற்கும் மேற்பட்ட அமைப்புக்கள் இதனை ஆதரித்துக் கையெழுத்திட்டிருந்தன. சில இடங்களில் அன்றையதின ஊர்வலம் போக்குவரத்துக்கு இடைஞ்சலாய் இருந்தது என்று பொலிசாரினால் பெண்கள் பலர் துன்புறுத்தப்பட்டும், தலைமயிரில் இழக்கப்பட்டும், கண்ணீர்ப்புகை வீசப்பட்டும், கைதுசெய்யப்பட்டதுமான சம்பவங்கள் பற்றி சில பத்திரிகைகள் வெளியிட்டிருந்தன. ஆண் வருடம் முழுவதும் உரிமையை அனுபவிக்கவும், பெண் ஒருநாளில் உரிமைக்காகப் போராடவேண்டியிருக்கிறது எனவும் வருணிக்கப்பட்டது. சக்ஸன் அன்கால்ற் நகரில் வேலைபயிலும் பெண்கள் இவ்வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டுவிடுவார்கள் என்றறிந்த நிர்வாகம் இவர்களுக்கான பரீட்டைத் திகதியை மார்ச் 8 ம் திகதியில் வைத்திருந்தது குறித்து பலர் ஆத்திரமடைந்தனர்.

பொருள் நலம் குறைந்த நாடுகளிலிருந்து பெண்களை திரும்பண்பந்தத்திற்காக இறக்குமதிசெய்தல், விபச்சாரங்களில் பெண்களை ஈடுபடுத்தல், விபச்சாரப் பிரயாணிகள் அதிகரித்துவருதல், வன்முறைகளும் நிர்வாணக்காட்சிகளும் தொலைக்காட்சிகளில் இடம்பெறுதல், போர்நடைபெறும் நாடுகளில் பாலியல் பலாத்காரத்திற்கு உட்படுத்தப்படல் (முன்னய யூக்கோஸ்லாவியாவில் நடைபெற்றுவரும் கொடுமைகள்), கணவன் மனைவியை பாலியற்பலாத்காரத்திற்கு உட்படுத்தினாலும் தண்டனை கிடைக்காமை ஆகியவற்றிற்கு எதிராகப் போராடுதல், ஆகிய கோரிக்கைகள் இவ் வேலைநிறுத்தத்தினத்தில் முக்கிய அம்சமென மகாநாடொன்றில் கூறப்பட்டது. இம் மாநாட்டில் கடந்தவருடம் 4000 0 பெண்கள் ஆண்களின் வன்முறைகளிற்கு ஆளாகிப் பெண் பாதுகாப்பு இல்லங்களில் தஞ்சம்புகுந்தனர் என்பதை மேற்கோள் காட்டினர். கிழக்குஜேர்மனியில் பிள்ளைபெறாப் போராட்டத்தினால் 1989 ல் பிறப்பு சதவீதம் அறுபத்தி இரண்டு ஆகியிருந்தது என புள்ளிவிபரம் தெரிவிக்கிறது. “ சமயல்ப்பாத்திரங்களில் ஓசையெழுப்பியும் வீதிப்பெயர்களை மாற்றுவதினாலும் வீதிப் போக்குவரத்தைத் தடைசெய்வதினாலும் பெண்கள் உரிமையைப் பெற்றுவிடமுடியாது.” என்று கூறின அரசகட்சி மகாநாடுகள்.

காலங்காலமாக மறுக்கப்பட்டுவரும் உரிமைகளை வென்றெடுக்க இந்த ஒரு நாள் எந்த மூலைக்கு? ஆனால் இந்த மார்ச் 8 ல் எமது குரலை ஒங்கவைத்து, இவ்வாறான நிகழ்ச்சிகள் மூலம் அரசை உலுப்பவும், தொடரும் போராட்டத்தை வெளிப்படுத்தவும் உதவும். உலகில் சரிபாதிக்கிய நாம் தொழிலாளர் படும் கஸ்தங்களையே அனுபவிக்கிறோம். எமக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிகள் ஏராளம். குருட்டுத்தனமான தத்துவங்களும் மதவாதங்களும் எமக்குப் புத்திமதிகளை உதிர்க்கின்றன. இவைகளை எதிர்த்துப் போராட்டஞ்செய்வதே எமது நோக்கம் என்றனர் ஒரு தொழிற்சங்கப் பெண்கள்.

தேவா

சப்பாற்றிஸ்ரா தேசிய விடுதலை இயக்கத்தில் பெண்கள்

மெக்சிக்கோவில் சியாப்பா மானிலத்தில் அரசு அடக்குமுறைக்கு எதிராக சப்பாற்றிஸ்ரா தேசிய விடுதலை இயக்கம் (EZLN) போராடி வருவது தெரிந்ததே. இவ்வமைப்பின் பெண்கள் பிரதிநிதியான றமோனாவினதும், பெண்கள் இராணுவ அணிக்குத் தலைவியான அனா மரியாவினதும் பேட்டி "Ya basta" என்ற புத்தகத்திலிருந்து நன்றியுடன் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

சப்பாற்றிஸ்ரா தே.வி.இ. ல் பெண்களின் பங்களிப்பு எவ்வாறு ஆரம்பமாகியது?

றமோனா :

ஆரம்பத்தில் கிராமமக்களிடையே இப் போராட்டம்பற்றிப் பேசப்பட்டபோது பெண்களின் பங்களிப்புப்பற்றி பேசப்படவேயில்லை. நூற்றாண்டுகாலமாக நடந்துகொண்டிருக்கும் இவ் அடக்குமுறை ஓர் வழக்கமாகிவிட்டது. ஆயினும் கிராமத்துமக்கள் தங்களைப் படிப்படியாக போராட்டத்தில் இணைத்துக்கொள்ளத் துவங்கியபோது, பெண்கள் தங்கள் பங்களிப்புப்பற்றி புரிந்துகொள்ளத்தொடங்கியதுடன், தாங்களும் போராட்டத்தில் இணைந்துகொள்ளவேண்டிய அவசியத்தையும் உணர்ந்துகொண்டனர். இறுதியில் ஆண்களைப்போன்று தாமும் தமது உரிமைகளுக்காகக் குரல்கொடுக்கத்தொடங்கினர். ஆரம்பத்தில் பெண்கள் அரசியல்கூட்டங்களில் கலந்துகொள்வதற்குக்கூட அனுமதிக்கப்படவில்லை. பின்பு பெண்கள் ஒன்றிணைந்து விடுதலை இயக்கத்தில் தமது பங்களிப்பை எடுத்துக்கொண்டனர். தொடர்ச்சியான அவர்களது போராட்டத்தினால் பெண்களுக்கெனப் புரட்சிகரச் சட்டமொன்றையும் கோரினார்கள்.

அனா மரியா :

ஆண்களும் பெண்களும் இணைந்த இப் போராட்டத்தின் முக்கிய போரிக்கை நாம் வாழும் மண்ணை எமக்குச் சொந்தமாக்குவதேயாகும். எமது கோரிக்கைகளுள் விசேடமான ஒன்று பெண்கள் பற்றியது. ஏனெனில் ஆண்கள் தாம்சார்பாகச் சிந்திப்பதாலும், பெண்களின் கருத்துக்களை கவனத்திலெடுத்துக்கொள்ளாததாலும் அவர்களுக்கு, பெண்களுக்குத் தேவையான சில விடயங்கள் புரிவதில்லை. இதனடிப்படையிலேயே எமது கோரிக்கைகள் உருவாகின. அவையாவன : பெண்களுக்கான விசேட பாடசாலை - வயதுபோனவர்களாகவிருந்தாலும் பலர் எழுத வாசிக்க விரும்புகின்றனர், பிரசவவிடுதி - இங்கே பிரசவத்தை இலகுவாக்கமுடியும். வீட்டில் நடைபெறும் பிரசவத்தின்பொது தூசுகள் படிந்த நிலத்தில் குழந்தையைப் பெற்றெடுப்பதுடன், ஆண்கள் வேலைக்குப் பாவிக்கும் மசேட்ட கத்தியால் (காலங்காலமாக செவ்விந்தியர்கள் பாவித்துவரும் கத்தி) தொப்புள்க்கொடி வெட்டப்படுகிறது. பிரசவத்தின்பின் தாயையும் பிள்ளையையும் கவனித்துக்கொள்வதற்கான குறைந்தபட்ச மருத்துவ தேவைக்கூட இங்கில்லை. பெண் மருத்துவர்கள் உடன் தேவைப்படுகிறார்கள். அத்தோடு கைவேலைகள், பின்னல் வேலைகளை இலகுவாக்குவதற்கு தொழிற்பட்டறைகளையும், சில இயந்திரங்களையும் கோருகிறோம். நகரப்புற முதலாளிகள் நியாயமற்றமுறையில் இவர்களிடமிருந்து பொருட்களை கொள்வனவுசெய்வதைத் தடுக்கவும், இவர்கள் தமது உற்பத்திகளை தாமே சந்தைமயப்படுத்துவதற்கும் சந்தைகளையும் உருவாக்குமாறு கோருகின்றனர். செவ்விந்தியப் பெண்கள் கொடுமையான நடத்தப்படுவதோடு நீதியின்மை, பாகுபாடு, இனவாதச் செயல்களாலும் பாதிக்கப்படுகின்றனர்.

மேலும் ஒரு கோரிக்கை சிறுவர்களுக்கான பாடசாலைகள், ஆரம்பப் பாடசாலைகள், பட்டினியால் வாடும் குழந்தைகளுக்கு உணவு போன்றவையாகும்.

தற்போதய அரசியல் யாப்பில் பெண்கள் நிலத்திற்குச் சொந்தக்காரராக இருக்கமுடியாது. எம்முடைய புதியசட்டத்தில் அதற்கான சட்டமுண்டு. இவ்வுரிமை அங்கீகரிக்கப்படவேண்டும்.

எமக்கென நல்ல விவசாய நிலங்கள் சொந்தமாக்கப்படவேண்டும்.

இத் தேசிய அமைப்பிற்குள் பெண்களுக்கான சட்டம் இல்லாமலிருந்ததால், நாம் எதிர்ப்புத்தெரிவித்ததோடு, சில தோழியர்கள் இணைந்து ஓர் மாதிரிச் சட்டத்தை எழுதி, அமைப்புக்குழுக் கூட்டத்தின்போது வாசித்தபோது ஒருவரும் எதிர்ப்புத்தெரிவிக்கவில்லை. இதன்பின்னர் இம்மாதிரிச் சட்டம் கிராமமட்டத்திலான குழுக்களிடையே விவாதிக்கப்பட்டு ஆலோசனைகளும், கருத்துக்களும் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டு பெண்களுக்கான சட்டம் உருவாக்கப்பட்டது.

செவ்விர்த்தியப் பெண்களின் வாழ்க்கை நிலை பற்றி உங்களால் கூறமுடியுமா?

அனா மரியா :

பெண் ஓய்வின்றி
நாள்முழுவதும் உழைக்கிறாள்.
அவள் அதிகாலை மூன்று
மணிக்கு எழுந்து ஆண்களுக்கு
காலை உணவு தயாரிப்பதற்காக
கைக்குழந்தையை முதுகில்
அல்லது நெஞ்சில்
சுமந்துசென்று விரகும்
சோளமும் சேகரித்துவருகிறாள்.
பின்னர் பகல்முழுவதும்
வீட்டுவேலைகளில் ஈடுபடுகிறாள்.
இப்படியே கிழமைமுழுவதையும்
கழிக்கிறாள். ஆனால் ஆண்கள்
ஞாயிற்றுக்கிழமையிலாவது தமது
பொழுதுபோக்குகளைக் காட்டு

விளையாடுவதிலும், கூடைப்பந்தாட்டம் விளையாடுவதிலும் கழிக்கின்றனர். பெண்ணுக்கு பொழுதுபோக்குவதற்கு நேரம் கிடையாது.

றமோனா :

பெண்களுக்கு பாடசாலைக்குட் போவதற்கோ அல்லது பொழுதுபோக்கைக் கழிப்பதற்கோ அனுமதி கிடையாது. சிறுவயதிலிருந்தே நாங்கள் எங்கள் தம்பிமாரை காவிக்கொண்டு திரியவேண்டும். சோளம் அரைப்பதற்கும் ரோற்றிலாஸ் செய்வதற்கும் (Tortillas சோளத்தில் அரைத்துச் செய்யப்படும் ஒருவகை உணவு) உதவவேண்டும். வீடு கூட்டிக் கழுவவேண்டும். தாய் வீட்டில் குழந்தையை விட்டுச்செல்லும்போது, குடும்பத்தின் மூத்த பெண்பிள்ளை அவர்களைப் பார்க்கும் பொறுப்பை ஏற்கவேண்டும். அதனாலேயே அவளது பாடசாலைவாழ்வு மறுக்கப்படுகிறது. இதேபோன்றுதான் எனக்கும் நேர்ந்தது.

பெண்கள் குடும்பத்தினராலோ அல்லது சம்பிரதாய முறைகளுக்கு இணங்கவோ பதின்மூன்று அல்லது பதின்நான்கு வயதிலேயே திருமணஞ்செய்ய நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றனர். எமது சமுதாயத்தில் ஆணுக்கு ஒரு பெண்ணைப் பிடித்துப்போய்விட்டால் அந்தப் பெண்ணிடம் சம்மதம் கேட்பதற்குப் பதிலாக, பெண்ணின் தகப்பனாருக்கு மதுபானம் அல்லது உணவு ஏதும் எடுத்துச்சென்று கொடுக்கின்றான். தகப்பனார் அதனை ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டால் பெண்ணின் விருப்பம் கேட்கப்படாமலேயே திருமணம் நிச்சயமாக்கப்படும். பல பெண்கள் அழுதடியே மாப்பிள்ளையின் வீட்டிற்கோ அல்லது தேவாலயத்திற்கோ செல்கின்றனர்.

கிராமத்தில் திருமணமாகாமல் இருவர் இணைந்து வாழ்வவென்பது முடியாத விடயம். அத்துடன் அது ஒரு வழமைக்கு எதிரான செயல். அப்படி யாராவது நடந்துகொண்டுவிட்டால் அவர்களுக்குச் சிறைத்தண்டனை அல்லது கூடைப்பந்தாட்டம் விளையாடும் மைதானத்தில் கட்டிவைக்கப்பட்டு, கிராமத்துமக்கள் அவர்களுக்குத் தண்டனை போதுமென்று முடிவுக்கு வந்தபின்னரே விடுவிக்கப்படுவர். இதனாலேயே "சுதந்திரமான துணையைத் தெரிவுசெய்யலாம்" என்று எமது சட்டத்தில் உண்டு.

நீங்கள் ச.தே.வி.இ. ல் எவ்வாறு இணைந்துகொண்டீர்கள்?

றமோனா :

கிராமத்திலிருந்த வறுமை நிலையிலிருந்து என்னை விடுவித்துக்கொள்ள நான் நகரத்திற்கு வந்தபின்னர்தான் எனக்குப் பெண்களின் உண்மையான நிலைபற்றிப் புரியத்தொடங்கியது. நாங்கள் நகரங்களில் கவனிப்பாரற்றும், தேவையற்றோராகவும், கணக்கிலெடுக்கப்படாததையும், எமது உற்பத்திகள் மிகக் குறைந்தவிலையில் கொள்வனவு செய்யப்படுவதையும் கண்டுகொண்ட நான், இதற்கெதிராக நாம் இணைந்துபோராடவேண்டிய தேவையை உணர்ந்துகொண்டேன்.

அனா மரியா :

நான் மிக இளமவயதிலேயே ச.தே.வி.இ. ல் சேர்ந்துகொண்டேன். எனக்கு அப்போது பதின்நான்கு வயது. அனுபவம் நிறைந்த தோழர்கள் எங்களுக்கு ஆரம்பப்பள்ளியை மேற்கொண்டனர். எழுதவும் வாசிக்கவும் கற்றுத்தந்தனர். பின்

ஆயதப்பயிற்சியும் எடுத்தனர். மக்களுடன் அரசியல்

பேசுவதற்கும், போராட்டத்தின் அடிப்படைக்கொள்கைகளைப் பற்றி

விளக்குவதற்கும் வகுப்புகள் எடுத்தனர். இவ்வாறு நான்

படிப்படியாகக் கற்றுக்கொண்டேன். அது ஒரு நீண்ட கதை.

சிறுமியாகவிருந்தபோதே எனது பெற்றோருடன் இணைந்து

அரசியல் போராட்டத்தில் பங்கெடுத்தேன். நாங்கள் அடிக்கடி

கூட்டங்களுக்கும் ஊர்வலங்களுக்கும் போனோம்.

எனது பெற்றோரும் வேறுபலரும் எனது

அமைப்பொன்றில் இருந்தனர். பிள்ளைகளாகிய நாங்களும் அவர்களுடன் போனோம். எனது எட்டாவது வயதிலிருந்தே அனுபவங்களையும் விழிப்புணர்வையும் பெற்றுக்கொண்டேன்.

எமது அகிம்ஸ்சாப் போராட்டத்தினால் கோரிக்கைகள் ஒன்றும் நிறைவுசெய்யப்படாதபட்சத்திலேயே நாம் பலவந்தமாக நிலங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டோம். அதன்பின்னர் இராணுவத்தினர் வந்து எம்மைப் பலமாகத் தாக்கியதுடன் சித்திரவதையும்செய்து, கொடுமைப்படுத்தி வெளியேற்றினர். இப்படியான அகோரமான அடக்குமுறை, பலாத்காரத்தின் பின்னரேயே நாம் எம்மைப் டாதுகாத்துக்கொள்வதற்காக ஆயுதம் தரிப்பது என்ற முடிவுக்கு வந்தோம். அரசானது அமைதியான தீர்வொன்றை விரும்பாதபட்சத்தில் அதனை ஆயுதப் போராட்டத்தினூடாகக் காண்போம்! என்று முடிவெடுத்தோம். இப்படித்தான் பத்துவருடங்களுக்கு முன்னர் நாங்கள் முதன் முதலாக இரு பெண்கள் இயக்கத்தில் வந்த சேர்ந்தோம். அப்போது மொத்தமாக எட்டு முதல் பத்துப்பேர்வரையிலேயே இருந்தனர். இதனையறிந்த மற்றப்பெண்களும் காலத்திற்குக்காலம் வந்து இணைந்துகொண்டதுடன் அவர்களது பெண் பிள்ளைகளுக்கும், சகோதரிகளுக்கும், பேத்திகளுக்கும் போராட்டத்தின் அவசியம்பற்றி எடுத்துக்கூறினர். இப்படியே ச.தே.வி.இ. ல் 30 வீதமானோர் பெண்களானார்கள்.

நீங்கள் விடுதலை இராணுவத்திற்கும், றமோனா அரசியற்பிரிவினாக்கும் பிரதிநிதிகள். இவை இரண்டிற்கும் இடையேயான வித்தியாசம் என்ன?

அனா மரியா :

வி.இ. இருப்பவர்கள் குடும்பங்களைவிட்டுப் பிரிந்து விடுதலைக்காகவும், போராட்டத்திற்காகவும் தம்மை முழுதாக அர்ப்பணித்து செயற்படுபவர்கள். அவர்கள் தங்கள் குடும்பத்திற்கு உதவிசெய்ய முடியாது. ஆனால் றமோனா கிராமத்திலேயே இருந்து பல அமைப்புகளைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறாள். அங்கேயே அவளுக்கு அரசியல் வேலையும் இருக்கிறது.

இந்த தே.வி.இ. பெண்களாகிய நீங்கள் ஓர் போராட்டத்தினை நடத்தி உங்கள் கோரிக்கைகளை எவ்வாறு அங்கீகாரம்பெறமுடிந்தது?

றமோனா :

பெண்கள் சந்திப்புகளிலும், கூட்டங்களிலும் பங்கெடுத்துக்கொள்வது தடைசெய்யப்பட்டிருந்ததும், கருத்துக்கள் கவனத்திலெடுக்கப்படாமலிருந்தபோதும் நாம் இதற்கெதிராக என்ன செய்யலாமென யோசித்தேன். படிப்படியாக சேர்ந்து செயற்படுவதிலும் கூட்டங்களை ஒழுங்குசெய்வதிலும் ஈடுபட்டேன். பெண்களின் நிலைமையைப் புரிந்துகொண்ட நாம் பெண்களுக்கான பிரதிநிதிகளைத் தெரிவுசெய்யவேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்து செயற்பட்டோம். நாங்கள் எமது செயற்பாடுகளில் முன்னேறுவதையும் எம்மால் பல பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாணமுடியாமென்ற நம்பிக்கையையும் பெற்றோம். அதனடிப்படையிலேயே செவ்விந்தியர்களின் இரகசிய விடுதலை இராணுவக்குழுவின் (CCRI) பெண்கள் பிரதிநிதியாகச் செயற்படுகிறேன். என்னுடைய பங்களிப்பு செய்தி தகவல் சேகரிப்பு, பெண்களை அமைப்புமயப்படுத்தல் போன்றவற்றை எனது மொழியில் செயற்படுத்துவதாகும்.

அனா மரியா :

எமது அமைப்பில் ஆண்களும் பெண்களும் சமமாக நடந்துகொள்கின்றனர். ஆனால் கிராமங்களில் இன்னமும் ஆணாதிக்கம் நடைமுறையிலுள்ளது. எமது வி. இ. ல் ஆண்களும் பெண்களும் உயர்பதவிகளில் பொறுப்புவகிக்கின்றனர். புதிய தோழர்கள் எமது இராணுவத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டவுடன் அவர்களுக்குக் கட்டுப்பாடு, கூட்டுறவு முறை என்பன கற்றுக்கொடுக்கப்படுகிறது. இப்படிப் பயிற்றப்பட்ட நாங்கள் கிராம மக்களிடம் சென்று அவர்களுடன் கலந்துரையாடி, அவர்களுக்கு சமவுரிமை, கூட்டுறவு, மற்றும் பெண்களிற்கு மறுக்கப்பட்டுவரும் உரிமைகள் பற்றி சேவதூடன் அவர்களைப் படிப்பதற்கும் தூண்டுகிறோம். றமோனா இம் மக்களின் மொழியை சரளமாகப் பேசக்கூடியவள். அதனால் அவள் மக்களுடன் இலகுவாக கதைத்துக்கொள்ளமுடியும். ஆனால் அவளுக்கு ஸ்பானிய மொழி நன்றாகத் தெரியாது. சான் கிறிஸ்தோவில் நடந்த அரசு போராளிகள் பேச்சுவார்த்தைக்கு சென்ற குழுவில் நானும் பிரதிநியாக தெரிவுசெய்யப்பட்டிருந்தேன்.

உங்கள் அமைப்பில் பெண்களின் செயற்பாடுகள் பற்றிக் கூறமுடியுமா?

அனா மரியா :

ஆரம்பத்தில் பாதுகாப்புவிடயத்தில் பெண்கள் பெரும்பங்காற்றினர். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் தொடர்புசாதனங்களை வைத்திருந்தோம். கிராமத்தினுள் இராணுவம் ஊடுருவும்போது வீட்டுப்பெண்கள் தொடர்புசாதனக் கருவிகள்மூலம் எம்க்கு அறிவித்தனர். நாம் நகரங்களைத் தாக்கியபோதும் அவர்கள் அப்படியான உதவிகளைச் செய்தனர். இவர்கள் தமது கிராமத்தையும் குழந்தைகளையும் பாதுகாத்தது மட்டுமல்லாமல், போராட்டத்தளத்திலிருந்த அவர்களது பிள்ளைகளையும் இராணுவத்திடமிருந்து பாதுகாத்தனர்.

ஓர் இராணுவத்திற்குத் தேவையான எல்லாவற்றையும் நாமே செய்கிறோம். ஆயுதங்கள், கைக்குண்டு போன்றவற்றைத் தயாரிப்பதிலும் பெண்கள் ஈடுபட்டனர். இப்படியான வேலைகளை எல்லோரும் செய்யலாம். இங்கு எல்லாமே சமத்துவம். ஒருநாள் ஆண்கள் சமைத்தால் மறுநாள் பெண்கள். இப்படியே நடைபெறுகிறது.

உங்களது மரணத்தைப் பற்றி நீங்கள் சிந்தித்துப்பார்ப்பதுண்டா?

றமோனா :

சமத்துவத்தையும் நீதியையும் நிலைநாட்ட வேறுவழியில்லாததால் போராடவேண்டியுள்ளது. இப் போராட்டத்தில் இறக்கநேரிட்டால் அதை ஏற்றுக்கொள்வேன். ஏனெனில் எனது மக்களின் விடுதலைக்கு இப்போராட்டம் அவசியமானது.

அனா மரியா :

எனது மரணத்தைப்பற்றி என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. ஏனெனில் எனது மரணத்தை நினைக்கும்போது என்னால் எதையுமே உணரமுடியவில்லை. அது நாம் உயிர்வாழ்ந்தும் வாழாதவர்கள்போல இருந்ததே காரணமாகவிருக்கலாம். நாம் சமாதானமாகப் போராடியபோதும் பலர் கிராமங்களில் இறந்தனர். பலர் பட்டினியாலும் நோய்வாய்ப்பட்டும் இறந்தனர். அப்போதும் போர்நடப்பதுபோன்றுதான் பலர் இறந்தனர். இப்போது போராட்டத்தில் பலர் கொல்லப்படுகின்றனர். இந்த நாட்டில் நடைமுறையில் இல்லாத சுதந்திரத்தையும் சமத்துவத்தையும் பெறுவதற்குப் பலர் உயிர்களைக் கொடுத்துப் போராடவேண்டியது அவசியதேவையாகும். போராட்டத்தில் தெளிவுள்ள எமக்கு மரணம் என்பது பெரிதாகப் பாதிப்பை ஏற்படுத்துவதில்லை. ஆனால் உணவு இல்லாமல், தீராத நோய்களினால் எமது குழந்தைகள் இறக்கும்போது, எமது இதயங்களில் அது பெரிதும் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது. என் கைகளில் இரு குழந்தைகள் இறந்தனர். எம்மால் ஒன்றுமே செய்யமுடியவில்லை. முதலில் அவர்களது தாய் இறந்தாள். பின்பு குழந்தைகள் உணவின்றி இறந்தனர். இப்படியே ஆயிரக்கணக்கான குழந்தைகள் இறக்கின்றனர். பல பெண்கள் போராட்டத்தில் இறங்கியுள்ளனர். ஏனெனில் அவர்களது உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு, கல்விமறுக்கப்பட்டு, வீட்டிலேயே தடுத்துவைக்கப்பட்டுள்ளனர். பலர் நியாயமற்றமுறையில் தண்டிக்கப்படுவதுடன் சுரண்டப்படுகின்றனர். பெண்களைப் போலவே ஆண்களும் சுரண்டப்பட்டாலும், மேலும் ஆண்களாலேயும் பெண்கள் சுரண்டப்படுகின்றனர். இதுவே கிராமத்திலும் நகரத்திலும் பெண்களின் நிலமை. இதுவரைகாலமும் எங்களுக்கும் சில காரியங்களைச் செய்ய வல்லமையிருந்தும், சந்தர்ப்பமும் உரிமையும் தரப்படாமல் இருந்ததால், எம்மாலும் செய்யமுடியும் என்ற நம்பிக்கையுடன் அவற்றைச் நாமே எமது கையில் எடுத்துச் செய்யத் துணிந்துவிட்டோம்.

மூலம் : ஜேர்மன்

தமிழ் மொழியாக்கம் : நிருபா

உயிர்ப்பின் துளிகள்

- தேவா

“கனகாரீச்சரின் கணவர் இறந்துவிட்டாராம், கேள் விப்பட்டாயா?”

இப்படிக்கேட்டுக்கொண்டே என்னிடம் வந்த தோழி, துக்கம் கேட்கப்போவது உன் பொறுப்புகளில் ஒன்று என்பதை அறிவுறுத்துகிறமாதிரி என்னைப்பார்த்தாள். “நாங்கள் இருவருமாய் இன்னொரு நாளைக்குப் போவோம். இன்றைக்கு என்னால் முடியாது.” மரணவீட்டின் துன்பமானசூழலில் கனகாரீச்சரைப் போய்ப்பார்ப்பது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவளைப்பற்றி மற்றவர்கள் கதைப்பதைக் கேட்கவேண்டிய சந்தர்ப்பமும் ஏற்படலாம். இதனால் நான் எரிச்சல்ப்படவேண்டியவரும். டீச்சரின் இழப்பை யாராலும் திருப்பித் தந்துவிடமுடியாது. அவளைப்போய்ச் சமாதானப்படுத்துவது எனக்குப் போலியாகப்பட்டது. எப்போதாவது அவளைச் சந்திக்கலாம் என்ற நினைப்பை ஒத்திவைத்தாலும் அவள்பற்றிய சிந்தனைகள் என்னைப் பின்னிக்கொண்டன.

அப்போது ஐந்தாம் வகுப்புப் படித்துக்கொண்டிருந்த எங்களுக்கு நடனம் படிப்பிக்கும் ஆசிரியையாக கனகாரீச்சர் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டாள். அவளின் நடையை நாங்கள் ரசித்திருக்கிறோம். அந்த நடையை மானின் துள்ளல் என்று பகிடிவிட்டிருக்கிறோம். அவள் எங்களுடன் சாதாரணமாய் பேசும்போதுகூட அவள் கண்களும் சேர்ந்து கதைத்தன. அவள் குள்ளமாய் இருந்தாலும் அளவான உடலமைப்பைக் கொண்டிருந்தாள். அந்த விரல் அசைவுகளை, அவள் கைகளும் கால்களும் அவளிடம் கொஞ்சுவதைப் பார்த்து வியந்திருக்கிறோம். கனகாரீச்சர் பழக்கிய நடனங்கள் வட்டாரப் பாடசாலைக் கலைவிழாப் போட்டிகளில் முதலிடம் பெற்றன. அந்த ஊரிலிருந்த ஒரேயொரு தமிழ்ப்பாடசாலை இவளின் திறமையால் வெளிச்சத்திற்கு வர ஆரம்பித்தது. முன்னர் தனிப்பட்டமுறையிலே வசதிபடைத்தவர் மட்டுமே பழகமுடிந்த நடனக்கலையை, கனகாரீச்சரின் முயற்சியால் எங்களாலும் ஈடுபடமுடிந்தது. சனி ஞாயிறுகளிலும் அவளது சிறிய வீட்டில் நடனவகுப்புகள் நடந்தன. ரீச்சர் எம்மூருக்கு வந்த புண்ணியத்தால் பெரியபுள்ளிகளின் மகள்மாரே ஆக்கிரமித்துக்கொண்டிருந்த நாட்டியவிழாக்களில், திறமையுள்ள சாதாரண பிள்ளைகளும் பங்குபெற்றனர். நடனத்திற்குரிய உடைகள், நகைகள், அலங்காரங்கள், பூக்கள் தேடி நாங்கள் வீடுவீடாய் கடன்கேட்டுத் திரிந்ததும் வாங்கிய திட்டுக்களும் கேலிச்சிரிப்புகளும் சொல்லிமாளா. மேடையிலே நாங்கள் நிகழ்ச்சியெய்யும்போது மேடையின் திரைமறைவில் நின்றுகொண்டு கனகாரீச்சர் பாட்டுப்படித்தாள். தைரியம் தந்தாள். கடைசியில் எங்களுக்குக் கைதட்டல் கிடைத்தபோது நாங்கள் வானத்தில் உயர்.. உயரப்..பறந்திருக்கிறோம்.

கலைவிழாக்களில் எங்கள் பாடசாலை பிரபலமாகிக்கொண்டிருந்த இந்தச் சமயத்தில்தான் புதிய அதிபர் பதவியேற்றார். வெள்ளிக்கிழமைகளில் கோயிலில் இவர் இறைவனிடம் “காதலாகிக் கசிந்து செய்யும் பக்திப் பிரசங்கங்கள்” பற்றி பலராலும் புகழப்பட்டது. அதிபருக்குக் கல்வி இலாகாவில் செல்வாக்கு இருப்பதாக கூறப்பட்டது. வித்தியாலயமாக இருந்த பாடசாலை மகாவித்தியாலயமாகவும் மாற்றப்பட்டதற்கு, அங்கு வாழ்ந்த தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளின் எண்ணிக்கை கூடியது உண்மையான காரணமாகவிருந்தாலும், அது அதிபரின் முயற்சியெனப் பாராட்டப்பட்டது. விஞ்ஞான, ஆங்கில ஆசிரியர்கள் பாடசாலையில் முதலிடம்பெற்றனர்.

இந்தச் சமயத்திலேதான் கனகாரீச்சரின் கலியாணத்திற்குரிய ஆரவாரங்கள் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தன. ரீச்சருக்கு உதவும் அக்கறை எம்மிடம் மிகுந்திருந்தது. திருமணநாள் பாடசாலை நாளாய் இருந்தும் கலியாணவீட்டிலே அல்லாடிக்கொண்டிருந்தோம். கனகாரீச்சரின் காதலத்திருமணம் கலியாணவீட்டில் கொச்சைப்படுத்தப்பட்டது.

மணமகள் அரசாங்க உத்தியோகத்தில் இருந்ததும், அவள் உயரமாய் சிவப்பாய் இருந்ததும், பெற்றோர் இல்லாத அனாதையாய் இருந்ததும் “குமருகளை வைத்திருந்த” பலரிடமும் பொறாமைப் பகையை மூட்டிவிட்டிருந்தது.

“ஆட்டம் ஆடியே ஆளை வளைத்துவிட்டாள்”

சாடைமாதையாக ரீச்சருக்கு இந்த வேட்டுக்கள் எட்டியபோது, அவள் கண்கள் ஓம்புகையில் சிவந்து கலங்கின. ஒரு சாதாரண சுருட்டுத் தொழிலாளியின் மகளாக அந்த ஊருக்கு வந்த கனகா சொந்த வீடுகட்ட ஆரம்பித்தபோது அவளுக்குவந்த ரீயுசனுகள் நின்றுபோயின.

“கடன் வாங்கித்தான் நான் வீடுகட்டுறேன்” என்று அவள் எவ்வளவுதான் அடித்துச்சொன்னாலும் யாருமே அவளை நம்பவில்லை. “எங்களிட்ட உழைச்சு இவள் வீடுகட்டவோ?” எமது பெற்றோர்களும் எமக்குச் சொன்ன காரணங்கள் “அவள் பிள்ளைய வைத்தில வச்சுக்கொண்டு மணவறியலயிருந்து தாலிகட்டினவள்.

அவளிட்ட நீங்கள் டான்ஸ் படிக்கப்போறியளோ? அவள் ஆட்டக்காரி.” ரீச்சர் வங்கியில் கடன் எடுத்ததும், அதைக் கட்டிமுடிக்க எப்படியும் பத்து வருடமாவது பிடிக்கும் என்பதும் அவளுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்ததும் அவர்களோடும் காதுகேளாத தாயுடனும் ஆஸ்துமாத் தந்தையோடும் அவதிப்பட்டுக்கொண்டே அவள் வேலைக்குப் போனதும் அங்குள்ளவர்களுக்குத் தெரியாத விடயமல்ல. இவைகளுக்கிடையேயும் கனகா நடனத்தில் டிப்ளோம் செய்ய ஆரம்பித்ததிலிருந்துதான் வினையே ஆரம்பித்தது.

“இவளுக்கு வந்த ஏதம். ரண்டு பிள்ளையையும் பெத்துப்போட்டு என்ன டான்ஸ் வேண்டிக் கிடக்கு. பெரிய நாகரீகமாம். உதக் காட்டத்தான் கூடப்படிப்பிக்கிற ஆம்பிள வாத்தியோட தேத்தண்ணிக் கடைக்குப் போனாவாமோ?” இவைகள் கனகாரீச்சரின் காதில் விழுந்தும் கூட அவைகளைக் கணக்கெடுக்காதது மாணவிகளான எங்களுக்குப் புதிராகவிருந்தது. “ரீச்சர் மாறிக் கொண்டிருக்கிறாவோ” என்ற பிரமை எமக்குள்ளே அழுத்திக் கொண்டிருந்தாலும், நடனம் பழகும் ஆர்வம் காரணமாக அவள் எடுக்கும் வகுப்புகளுக்குப் போனோம். இந்தச் சமயம் கலைவிழாப்போட்டிகளுக்குரிய ஆயத்தகாலமாகவும் இடையாண்டின் பருவத்தேர்வுக்காலமாகவும் இருந்தபடியால், காலை முதல் பிற்பகல் முழுதாக பரீட்சைக்கு மனனம் செய்வதில் மல்லக்கட்டிக்கொண்டிருந்தோம். மாலையில் பெற்றோரின் எரிச்சலையும் சும்மந்துகொண்டு கனகாரீச்சர் தரும் நடனப் பயிற்சிக்கு உற்சாகத்தோடு போய்கொண்டிருந்தோம்.

அன்று நாம் மாணவிகள்
அறையைக் கடக்க
திறந்திருந்தது. அதிபருடைய
சண்டைபோட்டுக் கொண்டிரு
பார்க்க
கண்டுபிடிப்பை மற்ற
மேலிட ஒடினோம்.
கனகாரீச்சர் சிந்திய
எங்களை நோக்கி வந்தாள்.
அழுதுதுதீர்த்தாள். நாம்
நின்றோம். கண்களைத்
நிமிர்ந்துபார்த்த அவள்,
பார்க்கிறமாதிரி எங்கள்
உற்றுப்பார்த்தாள். கூடிநின்ற
சைகைசெய்தாள்.
அதிபர் ஒப்பீசுக்கு
போவேண்டாம். கூட
கூட்டிக்கொண்டு
கவனம்!” இந்த

இருவராக பாடசாலை அதிபரின்
நேரிட்டபோது முன் கதவு அரைவாசி
குரலும் கனகாரீச்சரின் குரலும்
ந்தன. எமக்கு உள்ளே எட்டிப்
பயமாகவிருந்தபடியால் எமது
மாணவியருக்கு சொல்ல ஆர்வம்
சிலநிமிடங்கள் போயிருக்கலாம்.
மூக்கோடும் சிவந்த கண்களோடும்
எங்களுக்கு முன்னால் ஒரு முறை
புரியாத புதிராய் அவளைச்சுற்றி
துடைத்தபடி எங்களை
அன்றைக்குத்தான் எங்களைப்
ஒவ்வொருவரையும்
எங்களை இன்னும் கிட்டவருமாறு
“பிள்ளைகள்! நீங்கள் எனிமேல்
போவேண்டி வந்தால் தனியாப்
இன்னொருத்தரையும்
போகவேண்டும். தெரிஞ்சுதே.
வார்த்தைகள் எங்களை

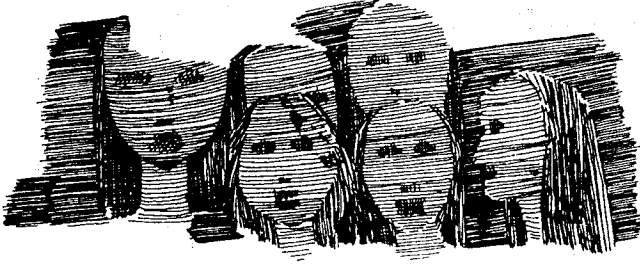
மோசமாகவே பயமுறுத்தின.

அதற்கு அடுத்தனாள் நடந்த காலைப்பிரார்த்தனையின் பின் அதிபர் உரையாற்றும்போது “மாணவர்களுக்கு கல்வியே முக்கியம். நடனக்கலை போன்றவை வாழ்க்கையின் இரண்டாவது அம்சமே. பாடசாலைக்கிடையே நடைபெறும் கலைவிழாப் போட்டிகளால் எம் பாடசாலை பிரபலம் பெறலாம். ஆனால் இவைகளால் உங்களுடைய கல்வித்தகமை பாதிக்கப்படும். பாடசலைக் கல்வித்தரம் சரிவடையும். மாணவர்கள் நீங்கள் படிப்பில் கூடியகவனம் செலுத்துவதன் மூலமாயே எதிர்காலத்தில் கல்விமானாய், நல்ல உத்தியோகம் பெறக்கூடிய வாய்ப்புண்டு.” என்றபோது, முழுப்பாடசாலையே கேள்விக்குறியோடு பார்த்தது. நடனப்போட்டிக்கான அதிபரின் ஒத்துழைப்பு எத்தனை மும்மரமாய் இருந்தது என்பதை அறிந்திருந்த எமக்கு, இந்தப்போடு குடையத்தொடங்கியது.

அதிர்ச்சியில் உறைந்திருந்த யாவரையும் கனகாரீச்சரின் குரல் உலுக்கியது. “சேர் உங்களின் கருத்துப்படி நடனமோ, சங்கீதமோ, நாடகமோ மாணவருக்குப் பயனற்ற தேவையில்லாத விடயமென்ற சொல்லுகிறீர்களா?”

அவமானப்பட்டுவிட்டமாதிரி அதிபரின் கண்கள் சிவந்து, கைகள் பரபரக்க “உம்மோடு வாதிடுவதற்கு நான் இங்கே மாணவர் முன்னிலையில் வரவில்லை.”

எங்களைக் கலைந்துபோகக் கட்டளையிட்ட அதிபர் தன் அறைக்குச் சென்றதன்வேகம் ஒரு எரிமலை வெடிக் கவிருக்கும் ஆபத்தை உணர்த்தியது. அன்று பகல் இடைவேளையின் பின் ஆசிரியர்கூட்டம் அவசரமாகக் கூட்டப்பட்டது. “கனகாரீச்சர் மரியாதையில்லாமல் மாணவர்கள் முன்னிலையில் அதிபரை எதிர்த்துப் பேசினார் என்றும், மாணவர்களுக்கு முன் மாதிரியாக நடக்கவேண்டிய ஆசிரியர்களே இப்படி நடந்துகொள்வது ஒழுங்கை மீறும் விடயம்” என்று ரத்தினம் ஆசிரியர் சொன்னபோது சக ஆசிரியர்கள் சும்மா இருந்ததை கேட்கமுடிந்தது. எமது வகுப்பிற்குப் பக்கத்து வகுப்பில் அச்சுக் கூட்டம் இடம்பெற்றதால் எமக்கு ஒட்டுக்கேட்டல் சுவாரசியமாய் இருந்தது. கனகாரீச்சர் பகிரங்க மன்னிப்புக் கேட்கமறுத்தான். தான் மன்னிப்புக்கேட்டால் தனது கருத்துக்கு தான் மாறுபடநேரிடும் என்றான். தான் பயிற்சிரும் மாணவர்களது ஆர்வத்தை மதிக்காமல் அதிபருக்காக மன்னிப்புக்கோருவது முடியாத காரியம் என்று விளக்கங்களை அவள் முன்வைத்தாலும் சக ஆசிரியர்கள்

கோரலாய் “கனகாரீச்சர் பகிரங்கமன்னிப்புக் கேட்பதே முறை” என்று முடிவெடுத்தனர். கூட்டத்திலிருந்து ஆத்திரத்துடக் வெளியேறிய கனகாரீச்சர் பற்றி மற்றையோர், இது மோசமான நடத்தை” என்று வருணித்தனர்.

இச்சம்பவம் நடைபெற்ற அடுத்தநாளிலிருந்து கனகாரீச்சர் பாடசாலைக்கு வராமல்ப்போனது

எங்களுக்குகொன்றும் ஆச்சரியத்தைத் தரவில்லை. எங்களின் பெற்றோர்களிடம் ஒருதடவை அதிபரின் அறையிலிருந்து கனகாரீச்சர் அழுதபடி வந்ததையும் அவர் எங்களுக்குச் சொன்ன புத்திமதியையும் நாம் அவிழ்த்துவிட்டோம். எமக்குக்கிடைத்த உபதேசமோ: அதிபர் அறைக்குப் போவதென்றால் துணைக்கு யாரையும் கூட்டிச் செல்லவேண்டும் என்பதே. இதன் பின்னர் ஆசிரியர்களும் கூட இரண்டுபேர்களாயோ அல்லது மூவராகவோதான் அதிபரின் அறைக்குப் போனார்கள்.

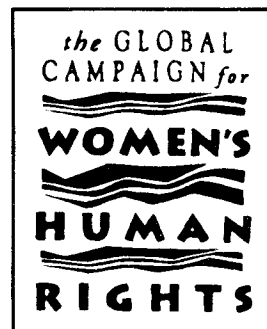
ஒருகிழமை சுகயீன விடுமுறையின் பின் கனகாரீச்சர் பாடசாலைக்கு வந்தபோது அங்கே கடுமையான அசாதாரண நிலமை நிலவியது. மாணவர்களுக்கும் கனகாரீச்சருக்கும் இடையேயான உறவு எவ்வளவுக்கெவ்வளவு இறுகியதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு சக ஆசிரியர்களோடு தொலைந்துபோகத் தொடங்கியது. நாம் நடனவகுப்பு முடிந்து 5நிமிடம் தாமதமாக வந்தாலே போதும் அடுத்தபாடத்திற்குரிய ஆசிரியரிடம் நன்கு வாங்கிக்கட்டவேண்டும். இந்த எரிச்சல்கள் யார்மேல் காட்டப்படவேண்டுமென்று எமக்குத் தெரிந்தாலும் நாம் வாயை இறுக மூடிக்கொண்டோம்.

இந்தப் பனிப்போர் நடந்துகொண்டிருந்த காலத்தில்தான் கல்வி இலாகாவிலிருந்து கனகாரீச்சருக்கு இடம்மாற்றல்க் கடிதம் வந்தது. அதிலே குறிப்பிடப்பட்டிருந்த பாடசாலைக்குச் செல்ல அவள் அதிகாலை நான்கு மணிக்கே எழுந்திருக்கவேண்டும். இரண்டு பிள்ளைகளுக்கு, கொழும்புக்கு வேலைக்குப்போகும் கணவனுக்கு, பெற்றோருக்கு உணவு தயார்செய்யவேண்டும். அம்மாலிடம் என்னென்ன எங்கெங்கே இருக்கிறது, எப்படிப் பியளைகளைச் சமாளிக்கவேண்டும் என்பதை விளக்கவேண்டும். அப்பாவை எழுப்பி மருந்துகொடுக்கவேண்டும். பாடசாலைவிட்டு வீடுவந்துசேர எப்படியும் மாலை நான்குமணியாகிவிடும். வருகிற வழியில் மறுநாளைக்குரிய சமையற் தேவைகளை வாங்கிவந்துவிடவேண்டும். இரவு சமையல் செய்யவேண்டும். சனிஞாயிறுகளில் மட்டுமே எல்லோருக்கும் நன்கு சமைத்துக்கொடுக்கலாம். வீடுகட்டிய கடனுக்காகவே அவள் வேலைக்குப் போயாகவேண்டும். “அதிபரிடம் பகிரங்க மன்னிப்பும் கேட்டிருந்தால் இந்தப் பிரச்சனைகள் வந்திருக்காதுதானே” என்று கணவனும் ரீச்சருக்குப் புத்திமதிசொன்னதாக பாடசாலையிலும் கதைத்துக்கொண்டனர். ஆனால் கனகாரீச்சர் அடிக்கடி லீவுபோட்டுவிட்டு கல்விஇலாகாவிற்கு அவைவதாகத்தான் நாம் கேள்விப்பட்டோம்.

நாங்களும் மரங்களாகி கிளைபரப்ப இன்னோர் ஊருக்கு கிளம்பியபோது ரீச்சர் இன்னமும் நாலுமணிக்கு எழுந்து ஏழுமணி பஸ்பிடித்து ஓடிக்கொண்டிருந்தான். நாமும் பலவருடங்களின் பின் பிறந்தகத்திற்குத் திரும்பிவந்தபோது “ரீச்சரின் பிள்ளைகள் வெளியூர்போய்விட்டதாகவும், ரீச்சர் கோயிலிலுத்தான் அடிக்கடி இருப்பா” என்றும் கேள்விப்பட்டோம். சிலபேர் “கோயில் திருவிழாக்களின் போது ரீச்சர் தேவாரங்கள் படிக்கையில் கேட்க மிகவும் அழகாகவிருக்கிறது.” என்கிறார்களாம்.

PETITION AN DIE VEREINTEN NATIONEN
ZUR FÖRDERUNG UND ZUM SCHUTZ
DER MENSCHENRECHTE VON FRAUEN

Von Wien über Peking und rund um den Erdball wird die weltweite Kampagne für die Menschenrechte von Frauen fortgesetzt ...

Die Allgemeine Erklärung der Menschenrechte schützt jeden Menschen ohne „irgendeine Unterscheidung, wie etwa nach Rasse, Farbe, Geschlecht, Sprache ... oder sonstigen Umständen“ (Artikel 2). Des weiteren hat jeder Mensch das Recht auf „Leben, Freiheit und Sicherheit der Person“ (Artikel 3) und „niemand darf der Folter oder grausamer, unmenschlicher oder erniedrigender Behandlung oder Strafe unterworfen werden“ (Artikel 5).

Im übrigen heißt es in der Wiener Erklärung der Weltkonferenz über Menschenrechte von 1993, daß die

Menschenrechte der Frauen und Mädchen ein unveräußerlicher, integraler und untrennbarer Bestandteil der Allgemeinen Menschenrechte sind.

Die Erklärung enthält darüber hinaus die Verpflichtung,

Gewalt gegen Frauen im öffentlichen und privaten Leben

zu beseitigen. Daher rufen wir, die Unterzeichnerinnen und Unterzeichner, die Vereinten Nationen dazu auf, diesen Verpflichtungen nachzukommen und bei der Vierten Weltkonferenz über Frauen (Peking, September 1995) über ihre Anstrengungen zur Förderung und zum Schutz der Menschenrechte von Frauen, Bericht zu erstatten.

Name	Straße	PLZ / Wohnort	Unterschrift
1.			
2.			
3.			
4.			
5.			
6.			
7.			
8.			
9.			
10.			

Bitte diese Unterschriftenliste kopieren
und bis zum 1. Juli 1995 schicken an:

amnesty international
Sektion der BR Deutschland
53108 Bonn

Bitte keine Unterschriften auf der Rückseite der Petition sammeln, da diese ungültig wären! Wenn die Listen kopiert werden, bitte unbedingt doppelseitig kopieren!

Diese Aktion wird u. a. von folgenden internationalen und regionalen Gruppen unterstützt:

Center for Women's Global Leadership · IWTC · World YWCA · Abolitionist Fed. · Amnesty Int. · Bahai'i Int. · Development Alternatives with Women for a New Era · FIRE · Institute for Women, Law and Development · ISIS-Int (Santiago) · ISIS-WICCE (Genf) · Int. Alliance of Women · Int. Assoc. of Women in Radio and Television · Int. Center for Law and Development · Int. Centre for Human Rights and Democratic Development · Int. Council of Jewish Women · Int. Council of Women · Int. Fed. of Business and Professional Women · Int. Fed. of University Women · Int. Women's Rights Action Watch · Int. Inner Wheel Clubs · Int. Peace and Research Assoc. · Int. Union of Students · Int. Women's Health Coalition · Int. Women's Human Rights Law Clinic · MATCH Int. Centre · Organizing Committee for Decade on Human Rights Education · WIDF · Women's Int. League for Peace and Freedom · Third World Movement Against the Exploitation of Women · Women for Racial and Economic Equality · Women's Global Network for Reproductive Rights · Women's Int. Democratic Fed. · Women Living under Muslim Laws · World Confed. of Organizations of the Teaching Profession · World Federalist Assoc. · World Fed. of Methodist Women · World Union of Catholic Women's Organization · Women's Environment and Development Organization · Women's Exchange Program Int. · World University Service · Zonta Int. Regionale Organisationen: African Centre for Democracy and Human Rights · African Participatory Research Network · Arab Women's Solidarity Assoc. · Asoc. Latinoamericana para los Derechos Humanos · Asian Women Human Rights Council · Assoc. of African Women for Research and Development · Asia Pacific Forum on Women, Law and Development · Asia Pacific Forum on Women, Law and Development · Beirut University College · Caribbean Assoc. for Feminist Research and Action · Comité Latinoamericano para la Defensa de los Derechos de la Mujer · European Union of Women · Asoc. Interamericana de Servicios Legales (ILSA) · Mujer/Fempres · Pacific Women's Ressource Bureau · PPSEAW · Soroptimist Int. · Women in Development Europe · Women in Law and Development Africa · Women in Law in Southern Africa Research Project · Worldview Int. Foundation – und über 900 lokale oder nationale Organisationen, die in 124 Staaten 500.000 Unterschriften gesammelt haben. **Bitte keine Unterschriften auf dieser Seite der Petitionsliste sammeln, da diese ungültig**

Jahreszeitschrift des Frauenforums

